

SCIENCE FICTION **ТРИЛЪР 27**

ПРЕСЛЕДВАНЕ И ФАНТАСТИКА

ЧУЖДА ПРИНУДА

ЧУЖДА ПРИНУДА ПРЕСЛЕДВАНЕ И ФАНТАСТИКА

chitanka.info

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ЗАРАЗНОСИТЕЛЯТ

Едуард Екс се събуди, прозя се и се протегна. Погледна накриво слънчевата светлина, която се лееше през отворената източна стена на едностаиния му апартамент, и повика дрехите си.

Те не му се подчиниха! Екс окончателно се събуди и повтори заповедта си, но вратата на гардероба не се отвори и дрехите не се помръдваха. Сериозно разтревожен, той скочи от леглото. Пак започна да формулира менталната команда, но спря. Не бива да се поддава на паниката. Щом дрехите не му се подчиняват, значи е виновно полусъненото му съзнание.

Бавно се обърна към източната стена. Отворил я беше през нощта. Спря пред нея на границата, където свършваше подът, и се загледа към града.

Беше още рано. Млекарите вече разнасяха млякото и го оставяха на терасите. Мъж във вечерно облекло прелетя наблизко като ранена птица. Пиян е, реши Екс, наблюдавайки несигурната му левитация. Мъжът се наклони, опитвайки се да избегне млекаря, и падна от половин метър височина. Като по чудо запази равновесие, тръсна глава и продължи пеш.

Екс се ухили, гледайки го как плете крака по улицата. Там ще бъде по-безопасно за него. Никой, освен Нормалните и пси-хората, тръгнали да се поразходят по някаква своя причина, не използва улиците. Но да левитира в такова състояние... Или ще го притисне телепортационен парашут, или ще си счупи врата между сградите.

Покрай прозореца прелетя вестникопродавец. От джоба на бедрото му се подаваха защитни очила. Момчето успокои дишането си и излетя към къщата, построена на покрива на двадесететажен небостъргач.

Собствена къща, помисли си Екс, това се нарича живот! Той живееше на четвъртия етаж в толкова стара сграда, че в нея имаше

дори стълбище и асансьор. Но когато завърши университета „Микровски“... когато получи степен...

Ала сега не беше време да мечтае. Мистър Сплен не обичаше закъсненията, а работата му в магазина му даваше възможност да продължава учението си.

Отвори гардероба и се облече. После съвсем спокойно заповяда на леглото да се оправи. Одеждата се повдигна и падна обратно. Екс сърдито повтори командата. Чаршафите бавно се опънаха, одеждата мързеливо се плъзнаха на мястото си. Възглавницата обаче не желаше да помръдне.

След петата заповед тя се намърда на мястото си. Оправянето на леглото продължи пет минути. Обикновено тази операция му отнемаше не повече от секунда.

Една ужасна мисъл разтърси Екс, коленете му омекнаха. Той не беше в състояние да управлява и най-простата телепортация! Това беше болест.

Но защо? Как е започнала? Не е изпитвал никакво необичайно напрежение, не си е блъскал главата над безнадеждни проблеми. Едва беше започнал да живее — та той е само на двадесет и шест! Занятията в университета вървяха успешно. Главният му показател бе в първата десетица, а показателят на възприемчивостта — на най-високото ниво според Спящия. Защо именно на него му се случи да хване последната останала на Земята болест?

— Да бъда проклет, ако се чувствам зле — каза високо Екс и изтри потта от лицето си.

Бързо заповяда на стената да се затвори — и тя го направи! С мислена команда пусна чешмата, левитира чаша, напълни я и я докара до себе си, без да падне нито капка.

— Временно блокиране — реши той, — флуктуация. Може би просто съм преуморен. Повече контакти, това ми е необходимо.

Отпрати чашата, любувайки се на плъзгането ѝ по въздуха и на слънчевите проблясъци по ръбовете ѝ.

— Аз съм толкова добре, както и вчера — каза си Екс.

Чашата падна и се счупи.

— Просто временно състояние — измисли си той ново оправдание. Разбира се, трябва да отиде на проверка в Службата за

пси-здраве. Щом пси-възможностите ти са нарушени — не се бави! Върви и се провери.

Но агентите на службата са нервни момчета. Ако им попадне пред очите, гарантирани са му няколко години лечение в единична стая. И всичко е заради безопасността.

Това ще бъде краят му. Екстраверт във висша степен, Екс разбираше, че никога не ще издържи затворен сам в стая. Това напълно ще унищожи неговите пси-възможности.

— Тъпанари! — изруга той, отиде до отварящата се стена, погледна надолу, напрегна се и скочи. За един ужасен миг му се стори, че е изгубил дори основите на изкуството за левитиране. Наложил си да се стегне и полетя към магазина на мистър Спен. Летеше, олюлявайки се като ранена птица.

* * *

Щабът на Службата за пси-здраве се намирал на осемстотин и третия етаж на бръмчаща като кошер сграда. Куриери долитаха и излитаха през огромните прозорци, прелитаха през стаята и хвърляха отчетите си на приемното бюро. Други отчети се телепатирала, записвани от девойки-чиновнички с телепатична чувствителност трети клас. Образците се телепортираха през прозорците. Слабичка пси-девойка четвърти клас събирала напечатаните листове и ги левитирала през стаята към деловодителите.

Смеейки се, през прозореца влетяха трима куриери. Прелитайки през стаята, единият закачи купчина отчети.

— Защо сте толкова невнимателен? — сърдито попита девойката четвърти клас. Документите ѝ изпопадаха на пода и тя трябваше да ги левитира обратно.

— Извинявай, сладичко — куриерът пусна отчета на масата, намигна ѝ, направи кръг под тавана и излетя през прозореца.

— Нерви! — измърка девойката, гледайки след него. Оставените без надзор листове пак започнаха да се разпиляват.

Крайният продукт от цялата тази дейност се извисяваше върху черното бюро на старши офицера от службата Пол Марин.

— Да не би нещо да не е наред, шефе?

Марин вдигна очи към асистента си Джо Лефърт и кимна. Мълчаливо му подаде пет регистрационни картончета. Това бяха съобщения за заболяване.

— Джун Мартинели, сервитьорка в „Сребърната крава“, Бродуей 4543. Наблюдения: нарушаване на пси-моторните функции. Диагноза: силна загуба на самоувереност. Заразителна. Под карантина за неопределено време.

И другите бяха за същото.

— Малко са — каза Лефърт.

Още една купчинка картончета падна на черното бюро. Марин ги прегледа апатично.

— Още шест. — Обърна се към голямата карта на Ню Йорк зад гърба му и с карфици отбеляза новите точки.

Не беше необходимо да казва нещо на Лефърт. Дори без да е насочена, мисълта му бе достатъчно силна, за да я улови Марин: „ЕПИДЕМИЯ!“

— Не го казвай на никого — прошепна Марин. Отиде до бюрото си, размишлявайки какво означават единадесет случая за един ден, щом обикновено нормата е един на седмица.

— Събери всички възможни сведения за тези хора. — Марин връчи на Лефърт регистрационните картончета. — Трябва ми списък с кого са били в контакт през последните две седмици. И без излишен шум.

Лефърт побърза да излезе.

Марин изчака малко, сетне изпрати телепатично повикване до Крандъл, шеф на проекта на Спящия. Обикновено подобни послания минаваха през група телепатично чувствителни девойки. Но Марин притежаваше невероятно силни пси-възможности. Освен това той и Крандъл имаха много добра синхронизация след дългогодишната им съвместна работа.

— Какво се е случило? — попита Крандъл. Придружаващият идентифициращ образ съдържаеше всички, дори неподдаващите се на описание особености на човека.

Марин бързо му описа ситуацията.

— Бих искал да разбереш дали е случайност или имаме работа със заразноносител — завърши той.

— Значи имаш да черпиш — телепатира Крандъл. В самата периферия на чувствителността се усещаше, че седи на кей и лови риба. — Една вечеря в „Орлите“.

— Добре. Всички данни са у мен. В 5,30 става ли?

— Момчето ми! Хайде да е в 6,30. На човек с моите... м-м... габарити не му прилича да левитира твърде бързо. — Изпратеният като завършек образ представляваше натъпкан салам.

— Тогава до 6,30.

Те прекъснаха контакта. За момент Марин си пожела да е доктор от миналото. Тогава щеше да си има хубавичък дебел микроб за ловуване.

Диагноза: „РЯЗКА ЗАГУБА НА САМОУВЕРЕНОСТ“. Опитай се да я разгледаш под микроскоп!

Марин се сети за сервитьорката — първия случай. Може би е нареждала чиниите. Съмненията са се загнездили в ума ѝ няколко часа преди това, може би няколко минути... Разцъфтели са... Чиниите паднали. И сега девойката е сериозно болна от последната болест на човечеството. ЗАГУБА НА КООРДИНАЦИЯ НА ДВИЖЕНИЯТА. Ще се наложи да я затворят в самостоятелна стая, за да не заразява другите. За колко време? Ден, година, за цял живот?

Между другото някои от клиентите ѝ биха могли да са заразени. И да са донесли болестта на жените си...

Марин се изправи в креслото и повика телепатично жена си. Отговорът ѝ дойде бързо, изпълнен с топлина.

— Хелоу, Пол!

Каза ѝ, че ще работи до късно.

— Добре — отвърна тя, но от всичките ѝ съпътстващи мисли се усещаше смущение. Много ѝ се искаше да научи какво става, обаче разбираше, че мъжът ѝ не може да ѝ отговори, и не смееше да пита.

— Нищо сериозно — кратко отговори Марин на неизречения въпрос и веднага съжали. Лъжата, неистината, полуистината, дори дребната измама с най-добри намерения се телепатираха отвратително. Въпреки това той не си взе думите обратно.

* * *

В пет часа служещите в отделите прибират бумагите си и се нареждат пред прозорците, за да си отидат вкъщи — в Уинчестър, Лонг Айлънд и Ню Джърси.

— Всичко е наред, шефе — Лефърт долетя до бюрото с дебела чанта в ръце. — Няма ли друг?

— Бих искал да си нащрек — отвърна Марин и взе чантата. — Взemi още агенти.

— Добре. Нещо ще се случи ли?

— Не знам. По-добре върви вечеряй.

Лефърт кимна, очите му заблестяха. Шефът се досети, че вече е телепатирал на жена си в Гринуич да не го чакат за вечеря.

Марин се чувстваше много самотен. Само той и възможната епидемия.

Точно в 6,20 стана, взе чантата и полетя към „Орлите“.

Ресторантът висеше на височина 600 метра над Ню Йорк, опирайки се на гърбовете на 200 мъже. Те бяха работници първи клас, минали през правителствена проверка. Като доближи, Марин видя под тях фундамента на сградата. Ресторантът плаваше, поддържан с лекота от необикновена пси-сила.

Седна до масата за почетни гости.

— Добре дошъл, мистър Марин — го поздрави главният келнер. — Трябва да ни посещавате понякога и на други места. Ако отидете в Майами, помнете, че и там има „Орли“. Храната е с най-високо качество.

И цените са с най-високо качество, помисли си Марин, поръчвайки мартини. Собственикът на „Орлите“ беше галеник на съдбата. Въздушните ресторанти станаха обикновено явление, но като пръв „Орлите“ все още беше най-популярният. А притежателят му се изхитри да не плаща дори данък за собствеността, защото след като затвореха, ресторантът излиташе в базата си в Пенсилвания.

Терасата започна да се повдига, когато пристигна Крандъл, задъхан и изпотен.

— Боже мой — едва проговори той, — защо няма вече самолети? През целия път духаше насрещен вятър. Уиски с лед.

Келнерът побърза за поръчката.

— Какво толкова неочаквано е станало точно преди уикенда? — попита Крандъл. — Полетите на дълги разстояния са за силните млади

маймуни, а аз съм умствен работник. Как е жена ти?

— Все така. — Лицето на Марин представляваше нищо неизразяваща маска, сега се усмихваше.

Той поръча обеди и подаде чантата на Крандъл.

— Хм-м-м — дебеланкото се наведе над страниците. Едрото му лице с резки черти ставаше все по-разсеяно, докато усвояваше информацията.

Докато той запомняше данните, Марин обходи с поглед терасата. Слънцето почти беше залязло и по-голямата част от местността бе потънала в сянка. Под тях в засенчените райони тук-там се мяркаха светлините на Ню Йорк, а над тях проблясваха звездите.

Крандъл не обърна внимание на супата си, съсредоточен в листовете, които отгръщаше. Още преди супата да изстине, беше прегледал всичко.

— И така, за какво ще говорим? — Крандъл беше най-талантливият от всички пси-изчислители и най-добре подходеше за шеф на проекта на Спящия. Както и другите си колеги, той изпълняваше работата си несъзнателно, като преставаше да обръща внимание на данните, когато паметта му ги усвояваше. Несъзнателната информация се поглъщаше, проверяваше се, сравняваше се и се синтезираше. Отговорът се получаваше за няколко минути или за няколко часа. Но освен огромния си талант Крандъл притежаваше и недостатъци. Например той не можеше да издържи теста за левитация, предназначен за вестникопродавците. А за телепортиране или за телекинетични способности изобщо не ставаше и дума.

— Има ли нещо ново за Спящия? — попита Марин.

— Още спи. Някои от нашите стъкмиха уред за подсъзнателна инфилтрация. Тези дни ще го изпробват.

— Мислиш ли, че ще заработи?

Крандъл се засмя.

— Предсказвам вероятност едно към едно. Висока е, като се сравни с предишните опити.

Сервираха му речна пъстърва, прясна, телепортирана едва ли не направо от планинския ручей. Последва я месото за Марин.

— Мислиш ли, че нещо ще подейства?

— Не — лицето на Крандъл беше сериозно. — Не вярвам, че Спящия някога ще се събуди.

Марин се намръщи. Проектът на Спящия беше най-важният и най-неуспешният. Започна преди около 30 години. Пси стана норма, но все още беше непредсказуемо. То премина дълъг двестагодишен път от експериментите на Райн по екстрасенсорно възприятие, ала предстоеше още много.

Микровски придоби множество таланти от пси гледна точка. Оценяван като невероятно чувствителен, с пси-възможности на нивото на гений, той беше най-забележителният човек на своето време.

С хора като Крандъл, Майерс, Блейсенк и други Микровски оглави телекинетичните проекти, изследваше теорията за мигновено пренасяне в телепортирането и проучваше наличието на нови, още неоткрити пси-възможности.

В свободното си време работеше върху собствените си любими идеи и основа Школа за парапсихологически изследвания, която покъсно бе наречена университет „Микровски“.

Онова, което **ДЕЙСТВИТЕЛНО** се случи с него, беше обсъждано години наред. Крандъл и Блейсенк го откриха, легнал на дивана, с толкова слаб пулс, колкото беше възможно да се напипа. Не успяха да го съживят.

Микровски вярваше, че разумът е самостоятелна, различна от тялото същност. Някои смятаха, че той е открил техника за проективно отделяне.

Но този разум не можеше да бъде върнат.

Някои твърдяха, че разумът на Микровски се е повредил от пренапрежение, като стопанинът му е изпаднал в кататония. Във всеки случай периодичните опити да го събудят се оказаха неуспешни. Крандъл, Майерс и още няколко души поддържаха проекта и получаваха за него всичко, от което възникваше нужда. Общопризнато бе, че геният на Микровски е невероятно ценен.

Там, където лежеше тялото на Спящия, израсна гробница, която стана нещо като параклис за туристите.

— Имате ли представа какво е могъл да търси? — попита Марин.

— Мисля, че и той самият не е знаел — отвърна Крандъл, заемайки се с шерито. — Дяволски странен човек, най-странныят в света. Не обичаше да говори за работата си дотогава, докато не можеше да ти я хвърли в лицето завършена. Никой от нас не подозираше, че подобно нещо ще се случи. Бяхме убедени, че звездите

и безсмъртието ни чакат зад ъгъла. — Той поклати глава. — Ех, младост, младост!

Когато си пиеха кафето, Крандъл вдигна очи, сви устни и се намръщи. Синтезът на усвоените от него данни завърши. Съзнателната част от разума му получи отговора по начин, който преди наричаха интуиция, докато пси-изследователите не свързаха това тъмно явление с подсъзнателното мислене.

— Знаеш ли, Марин, определено имаш работа с нарастваща епидемия. Това не е случайно заболяване.

Марин почувства, че вътрешностите му се свиват. Телепатира къс въпрос:

— Има ли преносител на заразата?

— Има — Крандъл мислено отбеляза името в списъка си. Подсъзнанието му направи корелация на честотните фактори, изчисли вероятността и отговори: — Името му е Едуард Екс, студент, живее на Четвърто авеню, номер 141.

Марин тутакси телепатира на Лефърт заповед да арестуват Екс.

— Недей — намеси се Крандъл, — не смятам, че е в къщи. Ето вероятната крива на движението му.

— Все едно, отначало провери у дома му — каза Марин на Лефърт, — ако там го няма, провери следващата вероятност. Ще се срещнем долу в града, ако го проследите. — Той прекъсна контакта и се обърна към Крандъл: — Мога ли да разчитам на сътрудничеството ти? — това до известна степен дори не беше въпрос.

— Естествено — уклончиво отговори Крандъл, — здравето на първо място. А Спящия няма намерение да се помръдне. Съмнявам се, че е толкова трудно да се залови Екс. Вече би трябвало да е пълен инвалид.

* * *

Като кацаше, Екс загуби равновесие и тежко падна на колене. Надигна се, отърси се и тръгна пеш. Лоша левитация, помисли си той. Значи, ТОВА продължава.

Порутените улици сред бордеите на Ню Йорк бяха пълни с Нормални — хора, които никога не са владеели дори основите на пси-

енергетиката. Всичкият този народ нито веднъж не се е мяркал в по-приличните райони на града. Екс потъна в тълпата, чувствайки се тук в по-голяма безопасност.

Внезапно откри, че е гладен. Влезе в някаква закусвалня, седна зад празния бар и си поръча хамбургер. Майсторът имаше един готов. Телепортира го върху чинията и без да гледа, направи още един кръг във въздуха и леко го спусна пред Екс.

Той мислено наруга майстора и поиска да си вземе кетчуп. Надяваше се, че бутилката ще се плъзне към него по плота, но тя не помръдна. Наложил се да протегне ръка. Като правиш такива грешки, трябва да следиш за всяка своя стъпка.

Започнал да разбира какво означава да си инвалид.

Като свършил с яденето, протегнал ръка, очаквайки, че в дланта му ще паднат парите от джоба му. Но те, разбира се, не паднаха. Екс изруга. Напоследък толкова често го правеше... Сякаш беше невъзможно да изгуби едновременно всичките си способности.

Но вече знаеше, че ги е изгубил. Така реши несъзнателната част от разума му и никаква внушена самоувереност не можеше да му помогне.

Майсторът го гледаше учудено. Наложил се Екс да бръкне в джоба си, да намери пари и да плати. Опита се да се усмихне и побърза да излезе.

Странно момче, реши майсторът. Вече беше престанал да мисли за него, но някъде дълбоко в разума му продължаваше оценката на видяното. Не може да командва бутилката... Не може да командва монетите...

Екс излезе на претъпканата мръсна улица. Краката го заболяха. През целия си живот не беше ходил толкова. Пси-хората, несвикнали на дълги разходки пеш, изглеждаха тромави. С облекчение излитаха в обичайната си стихия — въздуха. Хора кацаха и излитаха, въздухът бе пълен с телепортирани обекти.

Като се огледа, Екс видя добре облечен мъж, който се спусна на земята, спря един от разхождащите се пси-хора, размениха няколко думи и тръгна.

Агент на Службата за пси-здраве! Екс се досети, че са го проследили. Зави зад ъгъла и побягна.

Осветлението на улицата намаляваше. Младежът местеше с труд уморените си крака, опита се да левитира, но не успя дори да се откъсне от земята.

Паникьосан, пробва да телепатира на приятелите си. Безполезно. Телепатичните му способности бяха изчезнали.

Като океанска вълна го връхлетя шок. Блъсна се в стълб за уличното осветление и увисна, хванат за него. Всичко му стана ясно.

В свят, където хората летяха, той беше привързан към земята.

В свят на телепатични контакти той можеше да общува само посредством тремавите думи, и то докдето стигаше звукът.

В свят, където нямаше нужда от изкуствено осветление, той виждаше само тогава, когато очите му позволяваха.

Инвалид. Сляп, глух и нем.

Вървеше по ставащите все по-тесни улици, по мръсни сиви алеи. Имаше само едно предимство. Непълноценният му мозък не транслираше силна идентификационна вълна. Това затрудняваше търсенето му.

Екс реши, че му е нужно убежище. Някакво място, където няма да зарази никого, а офицерите на здравето не ще го намерят. Може би ще успее да наеме жилище от Нормалните. Би могъл да остане там и да установи какво не му е наред, да се лекува. Освен това му е невъзможно да бъде сам. С Нормалните все пак е по-добре, отколкото без никакви хора.

Стигна края на алеята, където се пресичаха няколко улици. Автоматично включи чувството си за локация, мъчейки се да разбере какво има отпред.

Безполезно. Както всички други чувства, и това беше парализирано, мъртво. Но десният завой му се струваше безопасен. Тръгна натам.

— Недейте!

Екс се завъртя, изплашен от тези думи. От един вход към него се втурна момиче.

— Чакат ли ме? — Сърцето му бясно удряше.

— Офицерите на здравето. Те знаят, че ще завиеш надясно. Нещо за твоя десностранен тропизъм, не ми е много ясно. Завий наляво!

Екс погледна девойката отблизо. Отначало помисли, че е на около 15 години, после обаче ги увеличи на 20. Дребничка, стройна, с

големи тъмни очи на слабичкото лице.

— Защо ми помагаш?

— Чичо ми поръча — отговори девойката. — Бързай!

Нямаше време за допълнително аргументиране. Екс затича по алеята след девойката. Страхуваше се, че няма да може да я следва.

Тя явно беше от Нормалните, съдейки по уверените ѝ широки крачки. Как обаче е могла да подслуша разговора на офицерите? Почти сигурно е, че той е бил телепатирани в тесен лъч. Може би чичо ѝ?

Алеята завърши с двор. Екс нахълта вътре и спря. От покривите на сградите към него летяха хора. Обръчът се стягаше.

Офицери на здравето!

Екс се огледа, но момичето тичаше обратно по алеята, която не беше блокирана. Той опря гръб в зданието, чудейки се как можа така да сглуми! Та те точно по този начин залавят хората. Спокойно, да не заразят никого.

Това проклето момиче! Напрегна болящите го крака, за да побегне...

* * *

Стана, както предсказа Крандъл, помисли си шефът на Службата за пси-здраве.

— Дръжте го за ръцете и краката! — Увиснал на петнадесет метра над земята, Пол Марин наблюдаваше операцията.

Не изпитваше съжаление. Агентите действаха внимателно. Защо да използват силата на умовете си срещу жертвата? Освен всичко друго той е инвалид.

Почти го бяха заловили, когато...

Екс започна постепенно да изчезва. Марин слезе по-ниско, невярвайки на очите си. Младежът потъваше в стената, ставаше нейна част, топеше се.

После изчезна.

— Търсете врата! — телепатира Марин. — И проверете тротоара!

Докато агентите оглеждаха наоколо, той мислеше върху видяното. Търсенето на врата е оправдание за агентите му. Добре е да

мислят, че човекът е изчезнал през скрита врата. Няма да е от полза за тяхната увереност в себе си, за здравомислието им, ако повярват в онова, което се случи в действителност.

Инвалидът Екс потъна в стената.

Марин заповяда да претърсят сградата. Но там нямаше нито Екс, нито следа, нито вълна от мозъка му. Изчезна, като че ли никога не го е имало.

Как, питаше се Марин. Нима някой му е помогнал?

Кой може да помага на заразноболен?

* * *

Когато Екс дойде в съзнание, първото, което видя, бе напукана измазана стена право пред очите му. Гледаше я дълго, наблюдаваше пращинките във въздуха над кревата, застлан със скъсано кафяво одеяло.

Креват! Той седна и се огледа. Намираше се в малка розова стая. По тавана пълзяха дълги пукнатини. Единствената мебел освен кревата беше обикновен дървен стол, поставен до откренатата врата.

Как ли е попаднал тук? Екс помнеше събитията от миналата нощ. Да, най-вероятно да е била предишната нощ, помисли си той. Бялата стена, офицерите от службата... Навярно са го спасили. Но как?

— Как се чувстваш? — попита момичешки глас откъм вратата. Екс се обърна и позна бледото изразително лице. Това беше девойката, която миналата нощ го предупреди.

— Добре съм. Но как съм попаднал тук?

— Чичо ми те пренесе — отвърна девойката, влизайки в стаята. — Сигурно си гладен?

— Не особено.

— Трябва да ядеш. Чичо казваше, че дематериализирането е голямо натоварване на нервната система. Точно така те спаси от пситата, нали си спомняш. — Помълча малко. — Мога да ти донеса много хубав бульон.

— Нима ме е ДЕМАТЕРИАЛИЗИРАЛ?

— Той може да прави разни подобни неща — отвърна девойката безгрижно. — Тази способност получи след смъртта си. — Тя отвори

прозореца. — Да ти донеса ли бульон?

Екс я изгледа недоволено. Положението ставаше все по-нереално именно когато той се нуждаеше от пълно осъзнаване на действителността... Това момиче май смята, че е съвсем нормално да има чичо със способности и енергия за дематериализиране, макар пси-науката никога нищо да не е знаела за това.

— Да ти донеса ли бульон? — пак го попита тя.

— Не — отвърна Екс. Стана му интересно какво ли означава това настояване да се храни. Външността на девойката нищо не му подсказваше. Тя беше симпатична дори в евтината си непретенциозна рокличка. Имаше необикновени черни очи и необикновено хладен израз на лицето. А по-точно — липса на израз.

Екс скри опасенията си за известно време.

— Чичо ти пси ли е?

— Не, той не притежава пси-енергия. Силата му е духовна.

— Ясно. — Екс си помисли, че точно тук се крие отговорът.

През цялата история хората са предпочитали да вярват, че природният им пси-талант е резултат от намесата на дявола. Смятали са, че странната енергия е негов дар, докато не я обяснили и не я регулирали. Но дори тогава имало някои хора — Нормални, които предпочитали да вярват, че случайните изблици на колосална сила са родени от духа. Очевидно чичото е от тази категория.

— Отдавна ли прави подобни неща? — попита Екс.

— Едва от около пет години. Откакто умря.

— Съвършено вярно — каза някакъв глас. Екс бързо се огледа. Гласът сякаш идваше откъм гърба му. — Не ме търси. Единствената част от мен в тази стая е гласът ми. Аз съм духът на чичото на Карин — Джон.

Екс за миг беше обладан от паника, но сетне разбра номера. Естествено, това бе телепатиран глас, умело фокусиран, за да създаде речеви ефект. А телепатираният глас може да означава само едно — че това е пси, който се представя за дух.

— Мистър Екс — продължи гласът, умело симулирайки произнасяните думи, — аз ви спасих с намесата си. Вие сте пси-инвалид, и то заразителен. Арестуването и изолирането ви за вас означават катастрофа. Истина ли е?

— Напълно. — С притъпените си чувства Екс се мъчеше да сондира източника на гласа. Имитацията беше абсолютна. Никакъв признак не сочеше, че източникът е човешка телепатия.

— Може би изпитвате известна благодарност към мен? — попита гласът.

Екс погледна девойката. Лицето ѝ продължаваше да е лишено от израз.

— Разбира се — отвърна той.

— Зная вашето желание — каза чичо Джон, — вие искате да получите убежище за достатъчно дълго време, за да възстановите енергията си. И ще го получите, Едуард Екс. Ще имате убежище.

— Много съм ви благодарен — умът на Екс работеше бързо, опитвайки се да обмисли плана за по-нататъшните си действия. Да се престори ли, че вярва в този дух? Сигурно телепатираният пси знае, че човек, обучаван в университета, не приема на вяра нещо подобно. От друга страна, може би си има работа с невротик, който се представя за дух по някакви свои причини. Екс реши да се престори, че му вярва. Чуждите намерения не го засягат. Неговият проблем е убежището.

— Убеден съм, че няма да откажете да ми направите една малка услуга — отново каза гласът.

— Какво искате? — Екс веднага застана нащрек.

— Усещам мислите ви. Смятате, че можете да се окажете въвлечен в опасна работа. Уверявам ви, не е така. Макар и да не съм всесилен, аз притежавам определена мощ, неизвестна нито на вас, нито изобщо на пси-науката. Примирете се с този факт. Вашето спасение е най-доброто доказателство. И имайте предвид, че всичко това е здраво свързано със собствените ви интереси.

— Кога трябва да изпълня поръчението ви?

— Когато му дойде времето. А сега довиждане, Едуард Екс — и гласът изчезна.

Екс седна на стола. Ами ако чичото е пси-мутант? Следващото ниво на еволюцията. Тогава какво?

Кари излезе и се върна със супата.

— Кой беше чичо ти? — попита я Екс. — Какъв човек беше?

— О, той беше много добър — отговори девойката, внимателно наливайки супата в чинии, — беше обуцар. Взе ме при себе си след смъртта на баща ми.

— Показваше ли някакви признаци за пси-енергия? Или някаква друга необикновена енергия?

— Не, той живееше спокойно. Всичко това започна, след като умря.

Екс усети съжаление към девойката. Съдбата ѝ беше тъжна. Безспорно пси е проверил разума ѝ и е открил, че чичо ѝ е умрял. А сега я използва като пионка. Жестока игра.

— Моля те, яж си супата — подкани го тя. Екс автоматично засърба, гледайки я в лицето. Сетне ръката му се отпусна.

— И ти яж — каза ѝ той. По бузите на девойката за пръв път плъзна руменина. Сякаш извинявайки се, тя се зае със супата, дори малко я разплиска от престараване.

* * *

Платноходката рязко се наклони. Марин трябваше да спусне главното платно, за да я изравни. Жена му седеше на носа и при маневрата политна към него, наслаждавайки се на това гмуркащо движение.

Отдолу се събираха страховити облаци — надигаше се буря.

— Хайде да си направим пикник там — Майра посочи перестите облаци, които ярко отразяваха слънчевите лъчи. Марин промени курса. Жена му легна на носа и протегна крака към мачтата.

Марин пое върху себе си цялата тежест на лодката. Лекото снаряжение тежеше стотина килограма заедно с платната. Неговите и на Майра килограми бяха още около 130, а възможностите му да левитира, проверени с тест, надхвърляха два тона.

Почти цялата работа вършеше вятърът. На управляващия лодката му оставаше само да прилага достатъчно усилие, за да я задържа във въздуха. Носеха се по вятъра като бяло перце.

Марин не можеше да се отърве от мислите си за заразноителя. Къде изчезна Екс? Дематериализира ли се? Невъзможно! Но беше факт.

Екс в стената. Премина и... — никакво отворстие.

— Стига си мислил — подкачи го Майра. — Докторът ти нареди да не мислиш тази вечер за нищо друго, освен за мене.

Марин знаеше, че нито имаше утечка в мислите, нито изразът на лицето му се бе променил. Просто Майра е много чувствителна към настроенията му. Не му се налагаше да прави весела гримаса, за да ѝ покаже колко е щастлив, или да плаче, за да демонстрира тъгата си.

Той спря леката лодка на сред облаците, ориентира я по вятъра и спусна платната. Направиха си пикник на носа. Марин поемаше по-голямата част от левитацията, макар че Майра също се опитваше... деликатно.

Така се опитваше вече седем години, след частично заразяване. Не изгуби напълно пси-възможностите си, но те бяха на пристъпи.

Още една причина да издири Екс.

Сандвичите много приличаха на самата Майра — мънички и красиви. И вкусни, телепатират мисълта си към нея Марин.

— Звяр — отвърна Майра на глас.

Слънцето ги поливаше с топли лъчи. Марин усещаше удивителна нега. Двамата се излезнаха на палубата. Той чисто рефлекторно поддържаше лодката. Почиваше си така, както не беше го правил от много седмици насам.

— МАРИН!

Телепатираният глас го сепна от дрямката му.

— Много съжалявам, момко — беше Крандъл, нахален и извиняващ се. — Мразя да ти развалям почивката, но открихме следа. Дяволски интересна. Очевидно нашият заразноносител не харесва и на някого друго. Съобщиха ми къде ще бъде в четири часа.

— Идвам — отговори Марин, — не можем да си позволим да пропуснем нещо. — Прекъсна контакта и се обърна към жена си: — Много те моля да ме извиниш, скъпа.

Тя се усмихна. В очите ѝ се четеше разбиране. Тесният лъч на посланието на Крандъл не обхваща и Майра, но тя се досети какво става.

— Можеш ли да спуснеш лодката? — попита я Марин.

— Разбира се. На sluка.

Той я целуна и скочи навън. Няколко секунди наблюдава дали тя ще успее да задържа лодката под контрол, сетне телепатират в службата за даване под наем:

— Жена ми ще ви я върне, наблюдавайте я.

После рязко се хвърли надолу. Толкова беше увлечен да изчислява темповете на разширяване на заболяването, че едва успя да види летящия към него кинжал.

Острието мина покрай него, след няколко метра зави обратно и отново атакува. Марин се помъчи да го хване мислено, но кинжалът беше управляван чрез телекинеза и се изтръгна. Все пак успя да го отклони и най-сетне го хвана. Веднага се опита да проследи собственика му, обаче онзи изчезна.

Но не съвсем. Марин улови крайчето на идентификационната вълна на нападателя, която най-малко се поддаваше на контрол. Съсредоточи мисълта си, за да създаде образ. И го получи!

Екс!

Екс! Инвалидът! Слепият, заразителният, изчезналият в стената Екс. Очевидно той е изпратил страхливо кинжала.

Или някой друг го е направил вместо него.

Мрачно, с нарастваща увереност, че работата се усложнява, Марин левитира в Службата за пси-здраве.

* * *

Едуард Екс лежеше в затъмнената стая върху скъсаното одеяло. Очите му бяха затворени, тялото му — отпуснато. Мускулите на краката му трепереха. Той се мъчеше да ги разслаби.

— Отпускането е един от ключовете към пси-енергията. Пълното отпускане връща увереността в себе си — страховете изчезват, напрежението се изпарява. Отпускането е насъщна необходимост за пси. — Произнасяйки този мислен монолог, Екс дишаше дълбоко.

Не мислеше за болестта. Няма болест, има само почивка и отпускане.

Мускулите на краката му станаха немощни. Екс се концентрира върху сърцето си, заповяда му да работи спокойно. Сетне заповяда на дробовете си да дишат дълбоко и бавно.

Чичо Джон? Не беше чувал за него почти два дни. Не трябва да мисли за него, поне сега. Необяснимият феномен чичо Джон ще получи обяснение с течение на времето.

Ами бледата, гладна, привлекателна девойка? И за нея не бива да мисли.

Мислите за всичко неуредено се изтласкваха с увеличаване на натиска върху тях.

Следваха очите. Да се отпуснат мускулите им е тежка работа. Върху ретината му затанцуваха образи. Слънчева светлина. Тъмнина, здание, изчезване.

Не. Не бива да мисли.

— Очите ми са тежки — казваше си той, — очите ми са от олово. Имам желание да се спусна, да се спусна...

И мускулите им се отпуснаха. Мислите му изглеждаха хладни, но под повърхността им се роеше безумно стълпотворение от образи и впечатления.

Инвалид, тъмна улица. Призрак, който не съществува. Гладната племенница. Защо ли е гладна? Суматоха от впечатления и чувства, червени и пурпурни експлозии, спомени за занятията в университета „Микровски“, телеборбата в Паладиума, срещата при Кайтоп.

— Отпускането е първата крачка към възстановяването. — Екс извика син цвят. Всичките му мисли потънаха в огромна синя пропаст.

Бавно постигаше желанието хлад в мозъка си. Започна да го залива дълбока умиротвореност. Бавно, утешително...

— ЕДУАРД ЕКС...

— Да? — Отвори очи, отпускането се оказа повърхностно. Огледа се и разбра, че гласът е на чичото.

— Вземете това — в стаята рязко влетя малка сфера и спря пред него. Изглеждаше направена от блестяща твърда пластмаса.

— Какво е това? — попита Екс.

— Ще я сложите в сградата, която ви посоча — гласът на чичо Джон не отговори на въпроса му. — Ще я поставите зад вратата, на масата, в пепелника, където щете. Сетне ще се върнете право тук.

— Какво ще направи сферата?

— Не е ваша работа. Сферата е връхът на психически триъгълник, чиято същност няма да разберете. Достатъчно е да ви кажа, че на никого няма да навреди, а на мен ще ми окаже огромна помощ.

— В града като че ли ме търсят — възрази Екс — и ще ме заловят, щом се покажа в центъра.

— Забравихте за помощта ми, Екс. Ще бъдете в безопасност, ако не се отклоните от маршрута, който съм ви набелязал.

Екс се колебаеше. Искаше да знае нещо повече за чичото и за неговата игра. И най-главното — защо се маскира като дух?

Или пък наистина е дух?

Ако е така, какво иска да направи със Земята? Класическите приказки за демоните, които искат да постигнат власт, са препълнени с примитивен антропоморфизъм.

— Ще ме оставите ли на мира, след като се върна?

— Дадох ви дума. Изпълнете желанието ми и ще имате убежището, от което се нуждаете. А сега вървете. Нарисуваният маршрут е у Кари. Тя е зад вратата.

Гласът изчезна. Дори с притъпените си чувства Екс усети прекъсването на контакта.

Със сферата в ръка той отвори вратата. Кари го чакаше.

— Инструкциите са тук.

Екс я погледна внимателно. Изгубените пси-способности... Много би дал да разбере какво се крие зад спокойното симпатично лице. Пси никога не си даваха труда да четат по лицата. Аурата около всеки индивид беше най-добрият индикатор.

При положение, че имаш нормална пси-чувствителност, за да я прочетеш.

Слънчевата светлина заслепи Екс след двата дни в полутъмната стаичка. Той замига и автоматично се огледа. Никой не се виждаше.

Вървяха мълчаливо, следвайки инструкциите на чичо Джон. Екс хвърляше погледи наляво и надясно, уверен в уязвимостта си.

Пътят според инструкцията беше криволичещ и безсмислен, минаваше два пъти по едни и същи улици, а избягваше други. В Западен Бродуей се наложи да излязат от бордеите на територията на пси.

— Чичо ти казвал ли ти е някога какво има намерение да прави?
— попита Екс.

— Не — отвърна Кари.

Пак тръгнаха мълчаливо. Екс се опитваше да гледа в небето, където всеки момент очакваше да види пси-офицери, падащи като ангели отмъстителни.

— Понякога се страхувам от чичо Джон — най-сетне събра смелост Кари. — Толкова е странен...

Екс разсеяно кимна. Помисли си за положението на девойката. Наистина ѝ беше по-зле, отколкото на него. Той знаеше за играта. А нея я използваша за някаква неизвестна цел и може би беше в опасност.

— Слушай — каза ѝ Екс, — ако се случи нещо, знаеш ли бара на Англър, на ъгъла на Писти и Блайкър?

— Не, но мога да го намеря.

— Ще се срещнем там, ако нещо не е наред.

— Добре, благодаря ти.

Екс се усмихна накриво. Какъв идиот е да се грижи за девойката, щом не може на себе си да помогне!

Преминаха още няколко квартала. Сетне момичето нервно погледна Екс.

— Има едно нещо, което не мога да си обясня. Ами... Понякога виждам събития, които тепърва ще се случат. Някакви картини. Никога не зная кога точно ще се случи това, но след известно време става.

— Интересно — Екс поклати глава, — може би имаш наченки на ясновидство и трябва да отидеш в университета „Микровски“. Те винаги са търсели подобни хора.

— Досега всичко, което съм видяла, е ставало.

— Прекрасен резултат. — На Екс му стана интересно към какво клони девойката. Чака да я похвали ли? Не може да бъде толкова наивна, че да вярва в своята уникалност като единствен в света човек със скрито ясновидство!

— Чичо винаги досега е бил прав във всичко, което е казал.

— Похвално — кисело се обади Екс.

Нямаше време за семеен панегирик. Стигнаха до Четиридесета улица и във въздуха гъмжеше от пси. Пеш ходеха малко, твърде малко хора.

Оставаха им три квартала.

— Знаеш ли кое ми е интересно? — не млъкваше девойката. — Когато виждам, че събитията ще се развият по един начин, а чичо предсказва друг. Кой ли ще излезе прав?

— Какво имаш предвид?

— Чичо казва, че ще бъдеш в безопасност, а аз не разбирам.

— Какво? — Екс спря.

— Смятам, че ще се опитат да те хванат сега.

Екс я погледна и замръзна. Нямаше нужда от пси-енергия, за да се почувства в капан.

Хората от Службата за пси-здраве вече не бяха толкова внимателни. Телепатичната сила го повали, болезнено наведе главата му, хвана ръцете и краката му.

Психически. Нито една ръка не го докосна.

Екс се бореше диво, обхванат от сляпа ярост. Изглежда залавянето го отърва от последните признаци на неустойчивост. Той се мъчеше отчаяно да разкъса телепатичните окови.

И почти го направи. Дойде му помощ. Освободи ръцете си, изхитри се да се вдигне във въздуха и неистово се устреми нависоко.

Но веднага се стовари върху тротоара.

Пак се опита, полагайки нечовешки усилия...

И изгуби съзнание...

Последната мисъл в мозъка на Екс бе, че чичото го е измамил...
Ще го убие, ако му падне случай.

След това настъпи мрак.

* * *

Незабавно беше свикана среща в Службата за световното здраве. В щаба си в Ню Йорк Марин отвори специален канал. Ръководителите в Рио, Лондон, Париж и Кантон се събраха на извънредно заседание.

Сбитата информация на Марин се разпространи по света за по-малко от минута. И веднага заваляха въпроси.

— Бих искал да узная — попита шефът на пси-здравето от Барселона — как така Екс ДВА ПЪТИ е избягал от вас? — Мисълта му се съпровождаше от неизменната идентификационна структура. Лицето му едва се различаваше — дълго, тъжно, мустакато. Естествено това не беше истинското му лице. Идентификационната структура винаги идеализираше стопанина си според неговото желание. В действителност барселонецът беше нисък, дебел и гладко избръснат.

— Втория път ви е избягал посред бял ден, нали така? — попита берлинският шеф. Членовете на ръководството видяха идеализираното

му лице — широко и енергично.

— Така е. Не мога да го обясня. — Марин седеше зад черното си бюро в Службата за пси-здраве.

— Ето цялостната последователност на събитията — телепатирането демонстрира сцената зад гърба му.

След атаката на летящия кинжал Марин съсредоточи хората си около точката, където според думите на информатора на Крандъл би трябвало да се появи Екс.

— Кой е този информатор?

— По-късно. Нека първо завършим.

Петдесет агенти блокираха целия район. Екс се появи навреме в посочения район. Отначало го задържаха не много трудно, по време на борбата той показва леко нарастване на латентните сили, сетне не издържа...

И изведнъж енергийният му потенциал нарасна скокообразно, като взрив. Екс изчезна.

С разрешение на Марин спомените му за този момент бяха извлечени и изследвани извънредно прецизно. Картината продължаваше да е неясна. В един миг Екс съществуваше, в следващия го нямаше.

Прожектирането на образите бе забавено до един на половин секунда. При тази скорост стана различим енергиен ореол около Екс, преди да изчезне. Нивото му беше толкова високо, че практически не бе възможно да се определи източникът.

Нямаше никакво разумно обяснение на този факт.

Както предсказа Марин, впечатленията на отделните агенти бяха прегледани без никакъв резултат.

— Няма ли нюйоркският шеф на здравето да ни предложи своето обяснение?

— През цялото време, откакто Екс се превърна в инвалид — започна Марин, — аз предполагах, че някой му помага.

— Има и друга възможност — обади се шефът от Варшава. Идеализираният му образ се появи заедно с мислите: слаб, с побелели коси, веселяк. — Екс е попаднал на някаква все още неоткрита форма на пси-енергия.

— Това излиза извън сферата на възможното — телепатира барселонецът с тъжните очи.

— Не съвсем. Спомнете си за появата на първите пси. Отначало са били самородни таланти. Защо следващата мутация да не стане поредния стадий на самороден талант?

— Ужасно предзнаменование — намеси се шефът от Лондон. — Но ако е така, защо Екс не използва силата си за собствена изгода?

— Може би не е сигурен в нея, а може би притежава индивидуална защитна система, която го предпазва от опасност в стресови моменти. Не зная — каза със съмнение в гласа Марин, — всичко това, разбира се, са само възможности. Ние всички сме убедени, че съществуват още много недокоснати тайни на разума. Още...

— Аргумент срещу теорията ти — прекъсна го варшавянинът, телепатирайки направо до Марин — е фактът, че този някой, който помага на Екс, би трябвало да притежава пси-свърхенергия. Макар и за да осъществи почти мигновеното изчезване. Щом го е направил, как е допуснал случайността...

— Или привидна случайност — намеси се лондончанинът, — може би изпробва силата си. Пробутвайки Екс на Марин, подобна група би могла да предвиди съотношението между собствените си възможности и възможностите на всички пси. Повторената два пъти неспособност да се залови Екс е многозначителна.

— Съмнявам се — предпазливо се обади Марин. Според него дискусията беше интересна, но в академично отношение. Май нямаше да донесе никаква практическа полза.

— А информаторът, който е съобщил данните на Крандъл? — телепатира барселонецът. — Разпитахте ли го?

— Не успяхме да го намерим. Блокирал е идентифициращата си мислена вълна, а ние изгубихме следата му.

— Какво смятате да правите?

— Първо — започна Марин, — да ви предупредим. Това е основният смисъл на срещата ни, защото заразносният може да напусне Ню Йорк. Показателят премина минималната граница на епидемията. Предвиждаме разсейване, макар че аз затварям града — той млъкна и изтри челото си. — Второ, смятам лично да проследя Екс, като работя по новата система на вероятно издирване, предложена от Крандъл. Понякога един човек е в състояние да направи това, което мнозина не могат.

Марин продължи обсъждането още половин час и прекъсна контакта. Поседя малко, като унило сортираше книжата си. Сетне се помъчи да се отърве от чувството за безнадеждност и тръгна към Крандъл.

Той беше в отдела си в гробницата на Спящия. Промърмори нещо за поздрав, когато Марин влетя в стаята, и му побутна един стол.

— Ще ми позволиш ли да прегледам системата ти за вероятно издирване? — помоли Марин.

— Добре — избоботи Крандъл. — Нищо особено, просто списък на улиците и на времето.

За да получи цялата тази информация, той беше извършил корелация на огромно количество налични данни. Местата, където Екс изчезваше и където се появяваше отново, психологическият му индекс плюс сумарна корелация на тайните места, подходящи за инвалида, защото там беше невъзможно да бъде открит.

— Мисля, че имаш добри шансове да го намериш — усмихна се ученият. — Но да го заловиш — това е друга работа.

— Знам — отвърна Марин. — Вече обмислих решението си. — Той отмести поглед от Крандъл. — Длъжен съм да убия Екс.

— Знам.

— Какво?

— Да, защото не можеш да рискуваш, като го оставяш на свобода. Показателите за разпространение на инфекцията растат.

— Наистина. Полицията на Министерството на здравето поставя под карантина всички болни. Работата засяга обществената безопасност. Очевидно Екс не може да бъде заловен. Ще видим дали може да бъде убит.

— На sluка. Убеден съм, че ще ти провърви повече, отколкото на мен.

— Нещо със Спящия ли?

— Последният експеримент се провали. Дори не помръдна.

Марин се намръщи. Това бяха лоши новини. Точно сега интелектът на Микровски би им свършил добра работа. Той беше тъкмо човекът, който може да се ориентира във всички тези случаи.

— Искаш ли да го погледнеш? — попита Крандъл.

Марин хвърли поглед на вероятностния си списък и видя, че до първата му среща остава почти един час. Кимна и тръгна след

Крандъл. Преминаха по слабоосветен коридор до асаньора, а сетне извървяха още един коридор.

— Никога ли не си бил тук? — попита го Крандъл в края му.

— Не, но помагах при съставянето на плана за преустройство преди десет години.

Крандъл отключи последната врата.

Спящия лежеше в ярко осветена стая. Ръцете му бяха свързани с тръбички, по които течеше хранителен разтвор, поддържащ живота му. Леглото бавно масажираше отпуснатите му мускули. Лицето на Спящия беше бяло и не изразяваше нищо, както през всичките тридесет години. Лицето на мъртвец. Но още жив.

— Стига толкова — не издържа Марин, — достатъчно съм поразен.

Изкачиха се горе.

— Имай предвид, че улиците, които ти посочих, се намират в бордеите. Внимавай за всяка своя стъпка. По тези места все още има антисоциални явления.

— Аз самият се чувствам доста антисоциално — отговори му Марин.

Той левитира до покрайнините на бордеите и слезе на улицата. Чувствителният му трениран разум беше настроен на приемане, сортирайки постъпващите усещания. Вървеше по следата на вяла, почти изчезваща пулсация. Заразителят! Простря мрежата на усещанията си върху кварталите, като отсейваше, чувстваше, сортиреше.

Ако Екс е жив и е в съзнание, ще го намери.

И ще го убие.

* * *

— Ти си глупак! Невежа! Слабоумен! — крещеше гласът, лишен от тяло.

Като през мъгла Екс разбра, че се намира в бордеите, в стаята на Кари.

— Дадох ти описание на пътя — пицеше чичо Джон, гласът му кънтеше и се отразяваше от стените, — а ти зави погрешно!

— Не съм завил погрешно. — Екс стана от кревата. Интересно му беше колко ли е лежал в безсъзнание.

— Недей да спориш! Зави. Трябва отново да тръгнеш.

— Един момент — спокойно каза Екс, — не ми е ясна играта ви, но аз следвах всичките ви писмени инструкции. Завивах навсякъде там, където бяхте посочили.

— Не!

— Стига с този фарс! — извика му Екс. — Кой сте вие, дявол да ви вземе!

— Излизай! — изрева чичо Джон. — Излизай или ще те убия!

— Не правете глупости. Кажете ми какво искате от мен. Обяснете ми какво ми предлагате да направя. Обяснете ми! Не мога да работя добре, без да зная целта.

— Излизай — зловещо произнесе гласът.

— Не мога — отговори отчаяно Екс, — защо не захвърлите маската си на дух и не ми кажете какво искате? Аз съм обикновен човек. Навсякъде има офицери на здравето. Те ще ме убият. Първо трябва да възстановя способностите си. Но не мога...

— Тръгваш ли? — прекъсна го гласът.

Екс не отговори.

Невидими ръце стиснаха шията му. Той се дръпна. Хватката се усили. Някаква сила го блъскаше в стената. Екс се извърташе, мъчейки се да се изтръгне от безжалостните ръце. Въздухът оживя от препълващата го енергия, натискаше го, подхвърляше го, мачкаше го...

* * *

Марин почувства нарастване на енергията. Проследи я и я фиксира. Сетне левитира към мястото, опитвайки се да идентифицира структурата ѝ.

Екс!

Марин изби слабата дървена врата и спря. Видя сгърченото тяло на младежа.

В стаята се носеше силата на демон. Внезапно Марин откри, че му се налага да се бие отчаяно, за да спаси собствения си живот. Издигна защита и удари по нарастващата наоколо телекинетична мощ.

В него полетя стол. Марин го отклони, но получи удар отзад с каната. Леглото се опита да го притисне до стената. Той се измъкна и беше ударен по гърба със стола. Лампата се разби в стената над главата му и го засипа с парчета. Метлата го перна под коленете...

Защитавайки се, Марин определи източника на пси-енергия. Той идваше от мазето.

Изпрати натам заплашителна вълна, започна да хвърля столове и маси. Атаката внезапно спря. Стаята приличаше на боклукчийска яма за счупени мебели.

Марин се огледа. Екс пак беше изчезнал. Търсенето на идентификационната му вълна също остана без резултат.

А човекът в мазето?

И той беше изчезнал. Но беше останала следа!

Марин изскочи от прозореца. Трениран за подобен род неща, той задържахме контакта с отслабената заглушена мисъл, докато притежателят ѝ бягаше към града. Гонеха се и в лабиринта от сгради, и на открити места.

Ако успееше да залови и да задържи съучастника! Марин непрекъснато намаляваше дистанцията до човека, помагащ и атакуващ Екс. Насочил се беше извън града, на запад.

* * *

— Халба бира, моля — поръча Екс, мъчейки се да нормализира дишането си. Добре потича. За щастие барманът беше Нормален, и то твърде флегматичен. Мързеливо посегна към кранчето.

Екс забеляза Кари в другия край на бара. Девојката се беше облегла на стената. Слава Богу, че е запомнила! Плати бирата и отиде при нея.

— Какво ти се е случило? — попита го Кари, като видя изтощението му израз.

— Прекрасният ти чичо се опита да ме убие — направи гримаса Екс, — сетне нахълта един офицер на здравето и аз ги оставих да се бият.

По време на битката той се бе измъкнал. Надяваше се, че ниската интензивност на мислите му ще го скрие. Като инвалид едва ли е в

състояние да транслира идентифициращи вълни. Понякога загубата на телепатични способности се оказваше ценно качество.

— Нищо не разбирам — Кари поклати тъжно глава. — Можеш да не ми вярваш, но чичо Джон винаги е бил добър. Това е най-безвредният човек, когото познавам. Не разбирам.

— Много просто — отговори Екс, — опитай се да разбереш. Той не е чичо ти Джон. Някакъв пси от много висок клас се е маскирал като него.

— Но защо?

— Не знам. Отначало ме спасява, после прави така, че да ме хванат, а сетне се опитва да ме убие. Абсолютна безсмислица.

— Какво да правим сега?

— Сега идва краят — Екс допи бирата си.

— Нима няма място, където да отидем — попита Кари, — където можем да се скрием?

— Аз поне не знам такова. И по-добре ти върви сама. Аз съм много опасна личност, за да си до мен.

— А пък аз няма да вървя — заяви момичето.

— Защо? — поинтересува се Екс.

— Няма да вървя.

Дори без телепатия той можеше да разбере какво имаше предвид Кари. Мислено изруга. Идеята, че девойката също по някакъв начин е отговорна за цялата история, не му харесваше. Службата за пси-здраве изглежда е отчаяна. Напоследък се провалиха няколко пъти. А това озлобява.

— Тръгвай си — Екс беше твърд.

— Не!

— Е добре, да вървим. Трябва да се измъкнем колкото се може по-бързо. Единственото, за което съм способен да мисля, е как да избягаме от този град. Точно оттам трябваше да започна, а не да си играя с духове. Естествено сега е твърде късно. Офицерите на здравето ще проверяват всеки пешеходец. Можеш ли да използваш ясновидството си? Виждаш ли нещо?

— Не — тъжно отговори Кари, — бъдещето е празно.

Екс виждаше същото.

* * *

Марин чувстваше, че притежава по-голяма мощ, отколкото преследвания човек. Появиха се признаци, че онзи отслабва, и той усили натиска.

Беглецът вече се виждаше, до него оставаше около миля. Като го доближи, Марин изпрати телекинетичен удар.

Той упорито се съпротивяваше. Марин го догони, хвърли го на земята и го притисна. Слезе и той и затърси идентифициращата му вълна.

И я намери.

Крандъл!!!

В продължение на секунда Марин можеше само да блещи очи.

— Хвана ли Екс? — телепатира Крандъл. Напрежението го беше изтощило напълно. Дебеланкото се бореше за всяка глътка въздух.

— Не. Ти ли беше неговият помощник? Истина ли е?

В мислите на Крандъл се четеше потвърждение.

— Как можа! — телепатира Марин. — Какво си мислеше! Ти много добре знаеш какво означава тази болест.

— Ще ти обясня по-късно — Крандъл се задушаваше.

— Сега!

— Няма време. Трябва да намериш Екс.

— Знам. Но защо ти му помагаше?

— Не съм му помагал — отговори дебеланкото, — поне не истински. Опитвах се да го убия. А ти си ДЛЪЖЕН да го убиеш. — Най-сетне стана от земята. — Екс е много по-опасен, отколкото смяташ. Повярвай ми, Марин, той трябва да бъде убит.

— Защо го спасяваше?

— За да го въвлека в още по-голяма опасност. Не можех да ти позволя да го заловиш и да го изолираш. Той трябва да бъде убит.

— Обясни ми.

— Не сега — поклати глава Крандъл. — Аз изпратих кинжала по теб, за да те убедя, че Екс е опасен. Аз те насочих към мястото, където можеше да го убиеш.

— Кой е той? Какво представлява?

— Не сега! Първо го убий!

— Освен това — добави Марин — ти не притежаваш толкова голяма телекинетична сила. Кой беше заедно с теб?

— Девојката — отговори Крандъл, — момичето Кари. Аз се преструвах на духа на чичо ѝ. Тя стои зад всичко това. И нея трябва да убиеш — изтри потта, която се лееше по лицето му. — Извинявай, Пол, че действях по този начин. Ще дойде време и ще чуеш цялата история. Главното е сега да ми повярваш.

Крандъл разтресе юмрук пред Марин.

— Длъжен си да убиеш и двамата! Преди те да убият всичко, което ти е скъпо!

Телепативаната фраза показваше, че не лъже. Марин се вдигна във въздуха, свърза се с агентите и ги инструктира.

— Убийте и двамата. Хванете Крандъл и го дръжте на прицел.

* * *

Екс свърна надолу по улицата, разчитайки, че като няма план, по-лесно ще ги обърка. Всяка сянка го плашеше. Очакваше телекинетичен удар, който най-сетне ще го настигне и ще го унищожи.

Защо чичото се опита да го убие? Не можеше да отговори. Защо смятаха, че е толкова важен? Още един въпрос без отговор. Ами девојката?

Екс я наблюдаваше с крайцеца на очите си. Кари вървеше мълчешком. Лицето ѝ беше поруменяло и оживено. Изглеждаше почти весела, вероятно причината беше освободеността от чичо ѝ. Каква ли друга можеше да бъде?

Че е с него ли?

Въздухът беше изпълнен с обичайното дневно движение. Летяха тонове руда под наблюдението на опитни работници. Долитаха товари от юг — плодове и зеленчуци от Бразилия, месо от Аржентина.

И пси-офицери. Екс не се учуди особено. Градът се наблюдаваше много внимателно, та да може да избяга. Още повече пък един инвалид.

Пси-офицерите заслизаха, оформяйки плътна фронтална верига.

— Е, добре — въздъхна Екс, — дявол да ви вземе, предавам се.

Стигна до извода, че именно сега е случаят, когато трябва да отстъпи пред неизбежното. Би следвало да помисли за девойката. Пси се измориха да си играят с него. Ако се опита да бяга, могат да станат жестоки.

Енергиен поток го събори.

— Казах ви, че се предавам! — извика младежът. Зад него Кари също падна. Енергията ги помете, завъртя ги из двора. Тя се засилваше, нарастваше.

— Спрете! — пак извика Екс. — Вие ще ни...

Имаше време — безкрайно малка частица от секундата, да проумее своето отношение към девойката. Не можеше да допусне с нея да се случи нещо. Не знаеше как и защо, но това беше Чувство.

Печално и горчиво усещане за любов.

Опита се да се вдигне на крака. Поток ментална енергия го събори, не му даде да се изправи. По него летяха камъни и павета.

Екс схвана, че не му позволяват да се предаде. Имат намерение да го убият.

И Кари също.

Помъчи се да се защити, макар да знаеше, че е слаб, опита да прикрие девойката. Кари се сгърчи — едно паве я удари в корема.

Като видя удара, Екс се разяри. Успя да се изправи и да направи две крачки.

Пак го събориха. Под действие на пси-силата стената започна да се срутва върху тях. Той се опита да измъкне Кари. Твърде късно — стената паднаше...

И в този момент Екс прескочи пропастта. Измъченият му пренапрегнат разум извърши скок на ново енергийно ниво. Съзнанието за това мигновено го изпълни.

Стената рухна, но Екс и Кари ги нямаше под нея.

* * *

— МАРИН!

Шефът на Службата за пси-здраве унило вдигна глава. Беше в кабинета си, зад собственото си бюро. Това пак се случи.

— МАРИН!

— Кой е?

— Екс.

Вече нищо не можеше да го учуди. Няма значение, че Екс владее тясно насочена телепатия.

— Какво искаш?

— Да се срещнем. Определи мястото.

— Където пожелаеш — отговори Марин със студено отчаяние. Изпълваше го любопитство. — Как можеш да телепатираш?

— Всички пси могат да телепатират — подразни го Екс.

— И къде? — попита Марин. Опита се да проследи посланието, но Екс толкова лесно управляваше тесния лъч, че позволяваше само на мисълта си да преминава.

— Искам малко спокойствие, така че сега съм в гробницата на Спящия. Можеш ли да дойдеш тук?

— Ще дойда — Марин прекъсна контакта.

— Лефърт — повика той.

— Да, шефе? — асистентът влезе в кабинета.

— Искам ти да ръководиш тук, докато се върна. Ако се върна.

— Как е Екс?

— Не зная. Не зная каква енергия владее. Не зная защо Крандъл искаше да го убие, но съм съгласен с присъдата.

— Необходимо ли е да бомбардираме гробницата?

— Няма нищо по-бързо от мисълта — отвърна Марин. — Екс е открил някаква форма на нула-прехода и може да изчезне, преди бомбата да падне. — Помълча малко. — Има още един начин, но повече няма да кажа. Екс може да ни подслушва.

— Не е възможно! Та това е пряко насочен разговор. Той не може...

— Той не можеше, но избяга — изморено му напомни Марин. — Ние подценяваме мистър Екс. Отсега нататък го смятай за всемогъщ.

— Добре — отговори Лефърт със съмнение в гласа.

— Имаш ли последните показатели за епидемията? — попита Марин, отивайки към прозореца.

— Те надминават епидемичните. Болестта прескочи границите на града.

— Сега не можем да проверим това. Ние бяхме съборени от хълма и паднахме от другата страна. Ще ни провърви, ако за една

година светът изгуби само хиляда пси. — Марин стисна юмруци. — Само за това мога да разкъсам Екс на парчета.

* * *

Първото, което видя Марин, влизайки в стаята на Спящия, беше самия Микровски в саркофага си. Зад него стояха Екс и девойката.

— Поиска ми се да видиш Кари — усмихна се младежът.

— А аз бих искал да получа обяснение — Марин игнорира изумлението на девойката.

— Естествено. Отначало искаш да разбереш кой съм аз, нали?

— Да.

— Аз съм следващият стадий на пси. Парапси.

— Разбирам. И това стана...

— Когато се опитахте да убиете Кари.

— Най-добре започни с нещо друго — прекъсна го Марин. Преди да направи последната стъпка, той предполагаше, че ще чуе обяснението. — Защо си извадил хранителните тръби от Спящия?

— Защото Микровски вече няма нужда от тях — отвърна Екс. Той се обърна към Спящия и стаята забуча от енергия.

— ДОБРЕ ГО НАПРАВИ, ЕКС.

За миг Марин помисли, че девойката телепатираше. Сетне съобрази, че това беше самият Микровски.

— Известно време не ще бъде напълно в съзнание — обясни Екс. — Затова ми позволи да започна от самото начало. Както знаеш, преди тридесет години Микровски търсеше свръхпсимоц. За да я открие, той раздели разума от тялото. После, вече притежавайки знанието, не беше в състояние да се върне в тялото си. За тази цел бе необходимо преминаване на по-високо енергийно ниво, а без подчиняваща се на командите му нервна система не можеше да овладее тази мощ. Никой от обикновените пси не бе в състояние да му помогне. За достигането на новото ниво всички нормални канали трябваше да бъдат блокирани и пренасочени, а цялата нервна система щеше да се окаже под ужасно пренапрежение. В общи линии аз съм първият истински пси, овладял мощта по този начин.

— Значи не си мутант? — озадачено го попита Марин.

— Мутацията няма нищо общо. Позволи ми да продължа. Микровски не можеше сам, без чужда помощ, да прескочи пропастта. За тази цел бях необходим аз.

— Не само той. И ти, и девойката, и Крандъл — телепатира Микровски на Марин. — Аз бях в телепатичен контакт с него. Заедно избрахме Екс за експеримента. Самият Крандъл не ставаше заради неподходящата му нервна система. Взехме Екс за неговия темперамент и чувствителност. И трябва да добавя — за егоизма и мнителността му. Всичко беше предвидено, включително и ролята на Кари.

Марин слушаше студено. Нека обяснява. А той си има собствен отговор. Окончателен.

— Първо, затваряне на каналите. Пси-чувствата на Екс бяха блокирани. После го поставиха в стресова ситуация — предстоящо арестуване, изолация. Неговата природа не може да приеме нито едното, нито другото. Когато не успя да прескочи пропастта, Крандъл го спаси с моя помощ. Заедно с него, който се преструваше на чичото на Кари, застрашавахме живота на Екс, като засилвахме стреса.

— Значи това е имал предвид Крандъл — промърмори Марин.

— Да, той ти каза, че ти трябва да убиеш Екс. Вярно е. Ти трябваше да опиташ. Той ти каза, че девойката е ключът към всичко. И това е истина. Защото едва когато беше заплашен животът на Екс и на девойката, беше достигнат най-силният стрес, който можехме да предизвикаме. Младежът премина пропастта към по-висок потенциал. Веднага след това дойде разбирането.

— И той ти върна тялото — добави Марин.

— И той ми върна тялото — съгласи се Микровски.

Марин знаеше какво трябва да прави и благодари на Бога за предвидливостта на Службата за пси-здраве. Все пак обаче се забави за момент.

— И така, ако съм разбрал правилно, всичко — заразяването на Екс, чудните му спасявания, хитрините, които ти използва, са били предназначени да създадат сила, достатъчно голяма, за да ти върне тялото?

— Това е само част от целта — отговори Микровски. — Другата част е създаването на ново пси в лицето на Екс.

— Много добре — каза Марин. — Ще ви е интересно да узнаете, че Службата за пси-здраве винаги е обсъждала една възможност:

връщането на Спящия, но на лудия Спящ. За този случай стаята е подготвена за атомен взрив. Четирите стени, подът и таванът са блокирани от мен. Атомният взрив не е мигновен — в усмивката му нямаше хумор, — но се съмнявам, че парапси-преходът е по-бърз. Скоростта на моите мислителни способности е същата като вашата. Имам намерение да взривя това място.

— Хората ти от службата са подозрителни — отговори Микровски, — но защо, в името на всичко свято, искаш да направиш това?

— Защо ли? Та ти съзнаваш ли какви си ги надробил? Върнал си тялото си. Но болестта излезе изпод контрол. Пси-науката е унищожена на всичките ѝ позиции! И всичко заради твоя егоизъм. — Мислено Марин вече извади ключа.

— Почакай! — намеси се Екс. — Очевидно не разбираш. Всичко това са временни смущения. Истина ти казвам. Никой няма да остане засегнат за цял живот. Болните могат да бъдат тренирани.

— Тренирани ли? За какво?

— За да станат парапси, разбира се. Пълното затваряне на каналите е необходимо, за да се извърши следващата парапсихологическа стъпка. Болестта е изходната точка. Днешното ниво на пси е неустойчиво. Ако аз не го бях изоставил, щеше да го направи някой друг през следващите няколко години.

— По-късно, когато се появят няколко души, прескочили пропастта — додаде Микровски, — ще стане по-леко. Също както началото на пси. А когато се появят първите постижения, всичко ще тръгне сравнително гладко. Колкото повече парапси, толкова по-леко.

— Как мога да ви повярвам?

— Как ли? Гледай!

Телепатията предава тънките нюанси на смисъла, които се губят в разговорната реч. При телепатирането състоянието „истина“ разкрива доколко човекът, изпращащ сигнала, вярва в тази истина. Съществува безкрайно много градации на истината.

Марин прочете вярата на Микровски в парапси. На подсъзнателно ниво. Невъобразимо правдива истина! Повече не му трябваха никакви аргументи.

Внезапно Кари се усмихна. Озари я поредното предчувствие. Приятно предчувствие.

— Помогни ми да стана — каза Микровски на Марин — и ми позволи да ти опиша в общи черти моята програма за тренировките.

Марин се зае да му помага.

А Екс се усмихна. Той прочете предвиждането на Кари.

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР

ЧУЖДА ПРИНУДА

Доктор Галерс лениво посръбваше от кафето си и наблюдаваше надвисналия над лунните кратери земен диск. Точно тогава телефонът иззвъня. Той натисна бутона и чу познат глас:

— Здравсти, Марк, тук е Хари. Аз съм на борда на „Кралят на елфите“, товарния кораб на капитан Евърлейк. На док 12. Тук има една работа за теб. По-добре да дойдеш с асистентката си. След пет-шест минути на твое разположение ще бъде всъдеход. Заедно с вас на звездолета ще дойде и лейтенант Респолд.

— Някой е убил някого ли?

— Не знам. Но един член на екипажа е изчезнал веднага след излизането на „Кралят на елфите“ от подпространството. Капитанът го съобщи едва сега. Обяснява пропуската си с тревогата за болната си дъщеря.

— О'кей. Ще позвъня на Рода. Доскоро.

Галерс включи настенния екран. Появи се невисока стройна девойка в зелена блуза и широки панталони със същия цвят. Четеше нещо с крака върху масата. Марк увеличи изображението, за да различи заглавието върху корицата.

— Пак ли Хенри Милър, Рода? Нима четеш само класика?

Рода Ту постави книгата настрана, оправи късите си коси и игриво завъртя тъмните си бадемови очи.

— Щом в реалния живот няма нищо вълнуващо, налага се да го търся в книгите. Та нали вие упорито спазвате строго професионално отношение към мен!

Галерс вдигна рижите си вежди.

— Аз не съм единственият мъж на Луната, Рода.

Тя се усмихна и понечи да каже нещо, но той я изгледа строго и спокойно додаде:

— Вземете апаратурата си. Мирише ми на произшествие.

Девойката скочи.

— Тутакси, докторе!

Екранът угасна. Марк провери съдържанието на лекарската си чанта и вече обличаше зеленото си сако, когато в стаята влезе Рода. Влачеше след себе си количка с обемист метален автодиагностик, снабден с множество скали и гнезда за кабели.

— Кой е пациентът, докторе?

— Доколкото схванах, дъщерята на капитана на наскоро кацнал звездолет.

— Пак ли! А толкова си мечтаех да бъде мъж! Такъв, знаете ли, огромен, зрял, но малко поразболял се sameц, който ще се влюби в мен от пръв поглед, щом дойде на себе си.

— И отново ще припадне, ако не иска да му се случи нещо.

Така, подхвърляйки си шеговити реплики, преминаха през люлеещия се ръкав на шлюза. Рода влачеше количката с автодиагностика. Зелената лампичка показваше, че могат да влязат безпрепятствено в шлюза. Там вече ги чакаше всъдеходът. Девојката подаде уреда и количката на шофьора, а той ги пое с една ръка и ги намести вътре. Рода подскочи три метра и се озова в кабината. Галерс седна до нея. След тях се качи още един мъж и седна отсреща. Вратата хлопна, шлюзът се отвори и всъдеходът излезе на пътя.

Никой от пътниците не гледаше през тъмното стъкло заобикалящата ги безжизнена равнина и далечните планински вериги.

— Как вървят разследванията ви, Респолд? — попита Галерс, пуфтейки с пурата си.

Високият мъж с блестящи черни коси, тъмни проницателни очи и с нос на хрътка лениво отговори:

— Честно казано, скука! Престъплението на Луната е много рядко нещо. — Гласът му беше спокоен и уверен, прикривайки недостатъците на външността му. — Убивам си времето, като рисувам голи красавици или лунни пейзажи.

— Няма да ви позирам повече — озъби му се Рода. — На рисунките ви изглеждам много дебела.

Респолд се усмихна, оголвайки дълги бели зъби.

— Нищо не мога да направя със себе си! Подсъзнанието ми страда по Рубенсовите жени. Сега такива не могат да се намерят. Поне на Луната.

— Вие май бяхте подали заявление да ви преместят? — попита го Галерс.

— Да, но не получих отговор. Помолих да ме изпратят на Уиндънули. заселването на тази планета започва едва сега. Това е погранична област, където на всеки десет крачки се среща или индивидуалист, или неврастеник. Оттам изпратиха молба за детектив, който не се страхува от тежка и мръсна работа. — Той се усмихна замечтано. — А вие кога излитате, Галерс?

— Щом намеря подходящо чудовище. Дадени са ми тридесет дни да избира. Трябва да бъда много внимателен. Ако не се разбере с капитана или екипажа, животът ми на звездолета може да се превърне в същински ад.

— Нима не искате да си изберете планета по свой вкус?

— И да остана там цели десет години, докато не изплатя на компанията парите за образованието си? Не, покорно благодаря! Ако съм корабен лекар, мога да го направя за шест години, като при това посетя много планети и, хвала на небето, прекарвам отпуските си на Земята.

— Но и много време ще трябва да прекарвате в търбуха на чудовищата.

— Знам. Надявам се обаче да изтърпя. А сетне ще работя на Земята. Подобна перспектива напълно ме задоволява.

— Мене пък не. Твърде много детективи и малко престъпници. Там никога няма да дочакам повишение. Уиндънули ме устройва повече.

— Май и аз ще трябва да замина затам — заяви Рода. — Да си търся мъж. Казват, че на петима мъже се падало едно момиче. Чудесно, просто чудесно!

Двамата мрачно насочиха погледи към нея и в кабината се възцари мълчание до самия док 24.

С чантата си в ръка Галерс скочи на земята. Премина през шлюза и се озова на левия борд на „Кралят на елфите“, където го посрещна митническият инспектор Хари Харази.

— Насам, Марк. Момичето е в каютата си. Сигурен съм, че досега не си виждал такава хубавица. Макар че сега е бледа и отслабнала. И езикът ѝ е някак надъвкиан.

— Кой е бил с нея, когато се е разболяла?

— Баща ѝ, доколкото ни е известно. Той и сега е в каютата ѝ. Не иска да оставя дъщеря си сама, докато дойде лекарят. Тоест ти.

— Благодаря за информацията.

Преминаха коридора и се качиха на другата палуба, пресякоха помещението, където членовете на екипажа се събличаха за митнически и медицински преглед, и по тясна вита стълба стигнаха до каютата на момичето. Харазни почука и иззад вратата прозвуча нисък мъжки глас:

— Влезте.

В просторната стая имаше две койки една над друга, тоалетка с голямо огледало и още една сгъваема масичка, която се спускаше от стената. В ъгъла стоеше изправена ходеща кукла, висока повече от метър. На стената имаше закрепени две лавици: едната с книги и микрофилми, а другата с раковини от моретата на двадесетина планети. Над втората висеше снимка на жена. Вратата между койките и тоалетката най-вероятно беше към банята, която на свой ред се съединяваше със съседната каюта. През откренатата врата се виждаха бели дрехи върху стояща закачалка.

Също бяла беше и униформата на капитана на звездолета Асаф Евърлейк. Галерс се учуди, защото компанията „Саксуел Стелър“ изискваше служещите ѝ да носят само зелени униформи. Един поглед към лицето на капитана обаче му беше достатъчен да разбере, че този човек е в състояние да отстоява капризите си макар и пред такъв гигант като „Саксуел“. Дори суровото и енергично лице на Респолд изглеждаше нежно и кротко в сравнение с Евърлейк.

На долната койка лежеше девойка в бяло. Лицето ѝ почти не се различаваше от дрехите. Очите ѝ бяха затворени, а окървавената ѝ уста — леко отворена. Зад изхапаните устни се виждаше подпухнал, сякаш надъвкиан език.

— Отвън чака Рода — обърна се лекарят към Харазни. — Помоли я да включи машинарията си в коридора. Тук няма място.

Пулсът на девойката беше ускорен. Галерс натисна очните ябълки — бяха твърди.

— Кажете, капитане, получавала ли е и преди подобни пристъпи?

— Нито веднъж.

— А този кога започна?

— Преди един час корабно време.

— Къде?

— Тук.

— Вие присъствахте ли?

— От самото начало.

Галерс пак го погледна. Остана с впечатление, че отговаряйки на въпросите, капитанът прави ударение на всяка сричка, сякаш изчуква думите си на наковалня.

Очите му напълно отговаряха на гласа. Те бяха светлосини със стоманен оттенък и погледът им изглеждаше твърд като броня. Рошавите му вежди с цвят на засъхнала кръв стърчаха като фаланга с насочени напред копия. Всъщност — отбеляза за себе си Галерс — капитан Евърлейк е остър във всяко отношение. Дори неподвижен и мълчалив, правеше впечатление на въоръжена крепост.

През вратата се показва главата на Рода.

— Необходими са ми пет кръвни проби — заповяда докторът. — Захар, нивото на инсулин и адреналин, клетъчен състав и общ анализ. Специално трябва да внимавате за чужди тела. И не забравяйте да включите електроенцефалограма. Да, и помиришете дъха ѝ вместо мен.

Рода се наведе над лицето на девойката.

— Не усещам миризма на ацетон, докторе. Усеща се само мирис на риба.

— Яла ли е наскоро риба? — попита той капитана.

— Възможно е. Според корабното време днес е петък. Попитайте готвача. Аз лично не съм ял риба.

Галерс бавно започна да прекарва чувствителния накрайник, съединен чрез дълъг шнур с апаратурата, над главата на девойката, като непрекъснато прещракваше превключвателя. Сетне помоли капитана да опише пристъпа.

От време на време кимаше. Описанието напомняше на епилептичен припадък или на адреналинов или инсулинов шок. Не приличаше на диабетичен пристъп, обаче едва след кръвния анализ можеше да се твърди нещо определено. Възможно е в тялото на девойката да се крие някаква извънземна инфекция или паразит. Митничарите се страхуваха именно от това. Но Галерс не мислеше

така. Най-вероятно да я е свалила една от обикновените земни болести.

И все пак засега не можеше да бъде сигурен в нищо. Ами ако е заразена с някакъв нов ужасен микроб, който ще се разпространи като Черната смърт, ако не го изолират тук, в кораба?

Внезапно очите на девойката се отвориха и преди лекарят да ѝ каже нещо ободряващо, тя се дръпна от него. Страх изкриви лицето ѝ, но баща ѝ веднага дойде до нея, принуждавайки доктора да се отстрани.

— Всичко е наред, Деби. Аз съм тук. Няма от какво да се страхуваш. Успокой се. Чуваш ли ме? Успокой се, всичко ще е наред.

Девойката продължаваше да мълчи. Очите ѝ бяха вперени покрай баща ѝ, в Марк Галерс. Светлосини като на капитана, но не толкова сурови. Повдигна глава и се видяха косите ѝ — много светли и дълги, нещо забележително в свят, където господстваха късите фризури.

— Кой е този? — глухо попита тя и главата ѝ падна обратно на възглавницата.

Галерс се обърна и излезе от каютата, като взе чувствителния накрайник.

Рода баеше над уредите си.

— Общият анализ още не е готов. Ето останалите — и тя протегна на Марк хартиена лента с колонка цифри.

— Би могло да е адреналинов шок — замислено изрече той.

— Няма ли нищо извънземно? — поинтересува се Харази. — Няма? Много добре. А между другото какво значи адреналинов шок?

Галерс реши, че има време да му обясни.

— Когато съдържанието на захар в кръвта стане много ниско, адреналиновата жлеза отделя хормона епинефрин. С негова помощ в черния дроб нишестето се превръща в захар и съдържанието ѝ в кръвта се повишава. Но за организма вливането на адреналин в кръвоносната система е крайно средство. Увеличаването на съдържанието му довежда до сърцебиене, гърчове и конвулсии. Симптомите са същите като при диабетичен пристъп, само че там следва инсулинов шок, а тук — нещо като епилепсия. Нямам пълна увереност в диагнозата. Трябва да изчакаме резултатите от общия анализ. Може да се прояви още някой фактор, който обуславя

наличието на епинефрин в кръвта. Освен това данните от предварителния анализ не сочат такова ниско съдържание на захар, че да се предизвика адреналинов шок.

— Но защо се е понижило съдържанието на захар в кръвта?

— Ако знаех, вече щях да съм взел мерки.

До тях се бе приближил Респолд, без да го чуят.

— Момчетата от митницата и карантинната служба твърдят, че корабът е чист — той подуши с носа си на хрътка. — Кой крие тук развалена риба?

— Развалена риба ли? — с недоумение попита Галерс. — Аз не усещам никаква миризма.

— Значи сте късметлия. В този свят лошите миризми са къде повече от хубавите. — Детективът се обърна към Харази: — Дали не би следвало да потърсите причината за тази отвратителна воня?

— Аз не притежавам кучешко обоняние като вас, Респолд — възрази Харази. — Когато бях застанал до отворената врата, ми се стори, че долавям слаб мирис на риба, но тук, отвън, не е възможно...

— Може ли да вляза, докторе? Да поговоря с тях? Май никой от екипажа не е в състояние да обясни нищо смислено за онзи, изчезналия.

— Да разговаряте с капитана можете тук, в коридора. Но мис Евърлейк, мисля, не е в състояние да говори.

— Бъдете така добър, помолете го да излезе.

— Аз ще го помоля, но това изобщо не означава, че той ще излезе. На такива като този капитан едва ли може да се заповядва.

Капитан Асаф седеше на крайчето на койката, наблюдавайки дъщеря си. Тя протегна ръка, но той не я пое. Лицето му беше твърдо като замръзнал мокър чаршаф.

Като изслуша молбата, той кимна и излизайки от каютата, още веднъж погледна неподвижно лежащата девойка. Сетне очите му срещнаха очите на Галерс. Младият лекар издържа погледа му, пълен с предупреждение и заплаха. Това беше много неприятно. Марк реши, че е станал твърде чувствителен. Самите очи не съдържат никаква информация. Въпреки това обаче човешкият поглед може да отразява цялата неподатливост на личността. И с това трябва да се съобразяваш.

Галерс погледна девойката — очите ѝ отново бяха отворени, а пръстите ѝ бяха едва-едва свити, сякаш е искала да вземе нещо, но не е

успяла и е много учудена. Това обаче не го засягаше. Във всеки случай сега. Той беше тук заради извънредно положение и го чакаше още доста работа.

— Моля ви, свийте и отпуснете няколко пъти юмрук — каза Галерс, навеждайки се над девойката. — Искам да ви направя инжекция с глюкоза.

Тя го гледаше неразбиращо. Докторът повтори молбата си. Девойката хвърли мимолетен поглед към ръката си и лицето ѝ отново стана отчуждено.

— Не е толкова необходимо — обясни Марк, — но така по-лесно ще намеря вената ви.

Тя спусна клепачи. По лицето и тялото ѝ премина тръпка. Девойката сякаш се бореше сама със себе си и най-сетне изрече, без да отваря очи:

— Добре, докторе.

Той лесно намери вената.

— Напоследък май много сте отслабнала?

— Откакто напуснах Мелвил, четири килограма.

— Мелвил ли?

Тя отвори очи и се втренчи в доктора.

— Мелвил е втората планета на Бета Скорпион. Арабите са я наричали Северен нокът. Това е единствената зелена звезда, която се вижда от Земята с невъоръжено око.

Галерс извади иглата от вената.

— Някой път ще проверя. Единственото, което ми харесва на Луната, е прекрасният обзор на небето. Нищо друго.

Трябва да я разговоря, помисли си той.

— Какво правехте на Мелвил?

— Спряхме да разтоварим медикаменти. О, там много ни провървя — тъкмо тогава се провеждаше фестивалът. — Като забеляза въпросително вдигнатите му вежди, девойката поясни: — На този ден ние празнуваме раждането на Ремо.

Най-сетне Галерс разбра какво означават белите дрехи и дългите коси на семейство Евърлейк.

Ремо е основател на неопуританска секта, възникнала на Земята преди около петдесет години. След известно време нейните лидери открили, че първоначалният плам на последователите им изчезва и

младежта им се изплъзва. Затова успели да издействат заселване на тази планета, чието название Галерс беше забравил — Мелвил. За тази цел разпродали цялата си собственост и по всякакви начини се мъчели да намерят пари, стигайки до крайна мизерия. Космическото пътешествие е скъпо удоволствие. И билетите, и таксата за багажа не са евтини. Ето защо малката колония ремоитяни слезли на Мелвил с абсолютно празни джобове и минимално количество инструменти и апаратура.

— Как е успял да стане астронавигатор вашият баща? — учуди се Галерс. — Имах впечатлението, че сте изгубили всякаква връзка със Земята.

— „Саксуел“ и някои други компании поддържат там свои форпостове. Не само търгуват с нас, а и наемат младежи. Някой иска да замине в Космоса, за да спечели пари, друг — да си потърси жена. У нас в това отношение положението е обратното на Земята — на всяко момиче се раждат средно две момчета.

— Вероятно съвсем не е трудно да се направи това — достатъчно е да се посети Земята.

— За съжаление много малко жени се съгласяват да станат последователки на Ремо. Това води до твърде голяма промяна на живота им. Те са свикнали да гледат по-леко на живота. А нито един мъж ремоит няма да се ожени за девойка, която не изповядва вярата му.

Галерс погледна крадешком снимката на жената. Девойката го забеляза и обясни:

— Майка ми беше родом от Земята. Тя ме е родила на кораба „Синята брада“. През това време татко е командвал звездолета. Сетне се заселили на Мелвил. Когато мама умря, той отново тръгна из Космоса. „Саксуел“ се зарадва на връщането му. Татко е добър капитан. Неподкупен е, а това се цени много. Вие знаете колко неприятности причиняват на компаниите служещите, които не могат да устоят на изкушението да забогатеят бързо на новите планети.

Галерс кимна.

Глюкозата подейства бързо. Бузите на девойката порозовяха, очите ѝ заблестяха, а движенията ѝ станаха по-енергични. Баща ѝ вероятно я бе предупредил да си мълчи, но тя беше приказлива. Галерс си помисли, че навярно е много самотна. Няма контакти с други момичета и момчета, а характерът на баща ѝ е много затворен.

Влезе Рода и прекъсна разговора им. Донесе енцефалограмата. Биеше на очи непостоянният мозъчен ритъм, но на този стадий на диагностиката това нямаше особено значение, тъй като можеше да е предизвикано от скорошния пристъп или да е характерна особеност на организма.

Галерс помоли Рода да повтори енцефалограмата след поредната кръвна проба, за да провери дали ще се увеличи съдържанието на захар. Щом асистентката му излезе, той седна до девойката и взе ръката ѝ. Тя не я отдръпна, ала цялата някак се напрегна. Лекарят пусна ръката ѝ, защото се интересуваше от двигателните рефлексии на болната.

— Как се чувствате сега?

— Много отпаднала. Освен това малко се вълнувам — отвърна девойката и след кратко колебание обясни: — Непрекъснато имам чувството, че сякаш ще се пръсна.

— Ще се пръснете?

Тя несъзнателно постави ръка на корема си.

— Да. Имам чувството, че всеки момент ще се пръсна на парчета.

— Кога за пръв път се появи това усещане?

— Преди около два месеца по корабно време.

— Нещо друго необичайно имаше ли?

— Не. Но ми се отвори зверски апетит, а не напълнявам. Само коремът ми малко се поду, затова се мъчех да не ям толкова. Налягаше ме такава слабост обаче, че не можех дълго да спазвам диетата. Поневоля трябваше да ям все повече.

— С какво се хранехте в основни линии? С мазнини, със сладко или протеини?

— О, с всичко, което ми попаднеше. Естествено не употребявах много мазнини. Но никога не съм се отказвала от шоколад. Според мен не вреди на кожата ми.

Галерс беше принуден да се съгласи. Такава седефена, красива кожа никога не беше виждал. Сега, когато нормалният цвят на лицето ѝ се върна, девойката се превърна в истинска красавица. Разбира се, скулите ѝ все още бяха изпъкнали и не би било зле малко да понапълнее, обаче фигурата ѝ бе превъзходна, а всички части на тялото и лицето — пропорционални.

Марк се усмихна на себе си, доволен от проведения клиничен преглед на женската красота, и побърза да се върне към задълженията си.

— Това усещане за експлодиране през цялото време ли не ви напуска?

— Да. Дори когато се събуждам посред нощ.

— Какво правехте, когато го забелязахте за пръв път?

— Гледах видеофилм — „Пелеас и Мелизанда“. На Дебюси.

Галерс се усмихна.

— Сродна душа! Обичате ли опера? Ще си поговорим за това по-късно, когато се почувствате по-добре. Днес толкова рядко се срещат истински ценители... Разбирате, нали? Помните ли онова място в началото на първо действие? „Не бойте се, защото от мен да се боите? Кажете ми — да плачете какво ви тук принуди?“ — тихо запя той.

Девојката обаче не откликна тѝ, както му се искаше. Долната ѝ устна ситно затрепери, сините ѝ очи се напълниха със сълзи и неочаквано тя се разрида.

— Нещо лошо ли направих? — смути се Галерс.

Момичето зарови лице в шепи.

— Извинявайте, ако съм ви обидил. Просто ми се поиска малко да ви поразведря.

— Не е там работата — отвърна девојката с треперещ глас, но вече поуспокоена. — Просто се радвам, че има с кого да си поговоря, че някой е до мен... — Малката красива ръка плахо се протегна, но напред пътя спря. — Вие... вие нали не смятате... че в мен има нещо неприятно, нали?

— Не смятам. И защо мислите така? Никога досега не съм виждал толкова красива девојка като вас. Освен това се държите много скромно.

— Нямам това предвид. Не обръщайте внимание. Ако вие не... Едва сега... През последните три години не съм разговаряла с никого, освен с Клактън и с баща ми. Сетне татко ми забрани...

— Какво ви забрани?

В скороговорка, сякаш се боеше, че някой ще влезе и ще ѝ попречи, тя изстреля:

— Да разговарям с Пит. Това стана преди два месеца. Оттогава...

— Нима?

— Да. Оттогава дори татко говори много малко, а аз имах възможност да поговоря насаме с Клактън само веднъж. А сетне изгубих съзнание. Всъщност... — Тя се поколеба, но се пребори със себе си и решително изговори: — Всъщност изгубих съзнание, когато говорех с него.

Галерс взе ръката ѝ и я погали. Тя се смути, но не отдръпна ръката си. Пък и самият той се учуди как реагира на докосването до нейната кадифяна кожа. И му се наложи, затаил дъх, да скрие истинското си усещане — и на възторг, и на състрадание.

— Кой е този Пит Клактън? — попита Галерс и отново се учуди, че изпитва вътрешно вълнение заради този момък, който е означавал нещо за нея.

— Вторият помощник-капитан, навигатор. По-голям от мене, но е добър, много добър.

Марк очакваше по-нататъшни обяснения, но Дебора Евърлейк изглежда вече се разкайваше за своята откровеност и непринуденост. Прехапа устна и с празен поглед се взря някъде далеч. И както често се случва с хората със светлосини очи, този празен поглед повече приличаше на животински или на восъчна кукла, отколкото на жив човек.

Никак не му хареса, защото лиши девойката от красотата ѝ. Ето къде се крие единственият недостатък на светлите очи. Може би именно заради това той предпочита тъмнооките жени.

Марк се почувства неудобно и стана.

— Ей сега ще се върна.

Отвори вратата и едва не се сблъска с капитана. Той не му обърна никакво внимание и влезе в каютата, сякаш вратата се бе отворила автоматично от сигнала на фотодатчика.

Спомняйки си суровото му лице, Галерс си помисли, че само видът му е достатъчен да разболее дори здрава девойка.

— Рода — каза той, когато вратата се затвори зад гърба му, — вие...

И не завърши думите си.

Неистов женски вик го прекъсна. Марк понечи да се върне, но го спря силната жилава ръка на Респолд.

— Сигурно баща ѝ е разказал какво се случи.

— И по-точно? — попита Галерс, досещайки се.

— Дъщеря му не знаеше, че изчезналият е именно Пит Клактън. Марк изруга.

— Ама че животно! Нима не можеше по-внимателно да ѝ каже?

— Останах с впечатлението, че той бързаше да ѝ го каже — забеляза Респолд. — Поинтересувах се дали тя знае и пожелах самичък да ѝ кажа, но капитанът не искаше да слуша аргументите ми и побърза да дойде тук. Последвах го, защото се досещах за намерението му.

— И сега какво?

— Не знам. Разбирате ли, той си призна, че последен е видял Клактън, един час преди да изчезне. Но това съвсем не е достатъчно да си правим някакви изводи.

Интересно, помисли Галерс, дали лейтенантът знае, че Клактън е бил в каютата на девойката, когато е започнал пристъпът ѝ. Сякаш предугаждайки въпроса, Респолд продължи:

— Евърлейк твърди, че те тримата са разговаряли в каютата ѝ, когато са започнали конвулсиите. Той изпратил Клактън за помощ и повече не го видял.

— А къде е бил корабният лекар на „Кралят на елфите“?

Респолд се усмихна накриво.

— Удавил се по време на фестивала на Мелвил.

Галерс се обърна към Рода:

— Какво е съдържанието на захар сега?

— Около 120 милиграма, докторе.

— Бързо се увеличава. Необходимо е да наблюдаваме внимателно състоянието ѝ. Жалко, че не разполагаме с апаратура, която всяка минута да дава показания. Хари, ще разрешиш ли да я преместим от кораба?

— Докато не докажеш, че болестта ѝ не е свързана с някакъв извънземен причинител, тя ще остане тук. Също както и всички останали, които сега се намират на борда.

— Включително и ти?

— Включително и аз — кимна Харази. — Служба, Марк.

— Моето разследване също не е завършило — обади се Респолд. — Бих искал да получа от властите разрешение да приложя „препарата на истината“. Трябва да призная обаче — не съм се добрал до нищо

толкова съществено, че да поискам ордер за провеждане на принудително разследване.

— Бихте могли да помолите заподозрените да се съгласят доброволно.

— Я по-леко, докторе! — изсумтя Респолд. — Все още не мога да използвам термина „заподозрян“. Ще ме дадат под съд за това! И напразно мислите, друже, че капитанът ще се съгласи да каже още нещо! Изследвах сектора на кораба, където се е намирала липсващата лодка, и открих потресаващи улики. Има отпечатьци на всички, които са на борда, и дори на онези, които ги няма!

Марк погледна въпросително детектива.

— В сейфа на кораба, в личните дела — обясни Респолд, — се пазят отпечатьците на всички членове на екипажа и на пътниците. Проверката не изисква кой знае колко време.

Галерс се върна в каютата. Той чувстваше, че девойката вече се е наплакала и тъкмо сега е времето да поразсее мъката ѝ. Теоретично от плача няма голяма вреда за пациента, но в конкретния случай Галерс като лекар разбираше, че едва ли може да се очаква нещо добро от дългото общуване на момичето със суровия ѝ баща.

Освен това на него самия му се искаше да отиде при нея, и то не само по професионални причини. Тя все повече го привличаше.

Капитанът седеше на крайчеца на койката и тихо говореше с дъщеря си. Тя лежеше с гръб към него, свита на кълбо и закрила лице с ръцете си. Рамената ѝ потрепваха от хълцанията.

Евърлейк чу вратата да се отваря и вдигна глава.

— Тази новина — решително изрече Галерс — я потресе. Особено като се има предвид състоянието на дъщеря ви. Щеше да бъде много по-добре, ако го бяхте направили по-внимателно.

Евърлейк се изправи в цял ръст.

— Вие превишавате правата си на доктор, Галерс.

— Ни най-малко. В задълженията ми влиза както лечението на пациента, така и запазването на здравето му. Много добре разбирате, че профилактиката е най-доброто лекарство.

Той зае мястото на капитана на койката и притегли девойката. Тя сама се протегна към него и позволи да я повдигне, без да се съпротивява. Но не престана да плаче. Марк внимателно провери

пулса ѝ — беше се увеличил на 120 удара в минута. Лицето ѝ пак беше много бледо.

Като сложи девойката отново да легне, той се обърна към капитана, който не сваляше стоманените си очи от дъщеря си.

— Ако знаех, че ще постъпите така, нямаше да ви пусна тук. Състоянието ѝ се е влошило. А сега, ако не възразявате, ви моля да излезете. Трябва да работя.

Евърлейк продължаваше да стои неподвижно, само устните на каменното му лице едва се помръдваха:

— Аз съм капитан на „Кралят на елфите“. Никой на борда няма право да ми нарежда какво трябва и какво не трябва да правя.

— Корабът не е в Космоса — възрази Галерс. — Той е на док. Съгласно параграф 30, доколкото си спомням — а съм напълно сигурен в паметта си, — в подобни случаи правомощията на доктора са по-големи от тези на капитана. Пък и в полет правомощията му, що се касае до медицинските аспекти, са по-големи от капитанските, при условие че решенията му не заплашват безопасността на други лица на борда.

Бялата фигура продължаваше да стои непоколебимо на същото място, сякаш нямаше сила, която е в състояние да я помръдне. Сетне неочаквано суровите ѝ контури се разчупиха и капитан Асаф Евърлейк напусна каютата.

Галерс въздъхна облекчено, защото не беше напълно сигурен, че позоваването му на закона ще окаже нужното въздействие. Макар да имаше смътното предчувствие, че хора като Евърлейк уважават и съблюдават законите. Те са свикнали да изпълняват безпрекословно заповедите им и ако те самите откажат да се подчинят, ще влязат в дълбок конфликт със собствените си убеждения.

Докторът погали девойката по рамото и отиде до вратата, където стоеше Рода с вдигнат палец в знак, че общият анализ не показва наличието на чужди тела в кръвта. Излезе и съобщи това на Харази, който тутакси се развесели.

— Жена ми не обича, когато се задържам в службата и закъснявам за вечеря. Заплашва ме, че ще се наложи да си търся друга работа. А аз обичам Луната и се чувствам тук много по-добре, отколкото на Земята.

— А пък аз искам да се махна оттук колкото се може по-скоро — призна Галерс и оглеждайки коридора, попита: — Къде е капитанът?

— Отмъкна го Респолд. Не знам за какво. Докторе, какво ще кажеш да убедя шефа си О'Брайън да парафира отчета ти? Тогава медицинската служба ще е удовлетворена, а аз ще мога да снема карантината и да пусна всички да си вървят. Освен това администрацията на „Саксуел“ не е много доволна, когато корабите остават дълго на док. А пък тя, ако пожелае, може да направи живота на митничаря съвсем непоносим. — Той изразително вдигна очи към небето. — Боже всемогъщи! На колко хора трябва да угодя! На капитана, на екипажа, на медиците, на „Саксуел“ и най-сетне — и то съвсем не на последно място — на собствената си жена! Ще захвърля всичко и ще се смотая нейде по-далеч!

— От моя страна няма да имаш пречки. Но има още един човек, от когото зависи решението — Респолд. Той не е завършил предварителното разследване.

Хари си тръгна, а Галерс и Рода Ту се върнаха в каютата. Асистентката дотътри количката до самата койка и започна да разсъблича девойката. Деби гледаше медиците с подпухнали от сълзи очи.

— Не се бойте — опита се да я успокои Марк. — Ще се помъчим да ви излекуваме. Може би ще ви заболи, но то е във ваша полза. Това е необходимо, за да ви освободим от всичко, което се е трупало с години и се е изтръгнало наволя в най-неподходящия момент. Ще ви изпратим в болница.

Галерс съзнателно пропусна думата „психиатрична“, защото тя плашеше пациентите дори в тази на пръв поглед просветена епоха.

Рода направи още едно изследване на кръвта, а докторът закрепил чувствителния елемент на електроенцефалограма към главата на девойката и го омота с жиците, за да не може да го свали, без да иска.

— Моля ви, не пускайте татко тук, да не ме види гола — с жален глас помоли Деби.

Галерс ѝ обеща и реши по-късно да провери характерните особености на религията на ремоитите. Подобна скромност днес можеше да се срещне само у психопатките. Девойката обаче изглеждаше съвсем здрава и причината за молбата ѝ би могла да бъде само ненормалното възпитание, получено на Мелвил.

Рода активизира електромагнитната ключалка на вратата, а през това време Галерс прикрепи към тялото на пациентката си два малки плоски диска: един малко по-горе от сърцето, друг на корема ѝ. Те бяха свързани с количката с жици.

— Този датчик регистрира сърцебиенето, а този — мускулната активност — обясни ѝ той.

— Какво смятате да правите? — малко уплашено го попита девойката, като спря да плаче.

Марк пое от ръцете на Рода спринцовка.

— Тук има десет кубика азефин и десет глюкоза. Смятам да ви направя мускулна инжекция, която много бързо ще подейства на нервната ви система на психосоматично, тоест на подсъзнателно ниво. Тя ще освободи... трябва да освободи всички странични ефекти от неотдавнашните събития. Колкото и мъчително да е за вас, това освобождаване ще ви донесе огромна полза. След като експлозията на вашата активност угасне от само себе си, ще ви стане безкрайно по-добре. И за в бъдеще няма да се страхувате от потиснатите в подсъзнанието ви тъжни спомени.

— Ами ако откажа това лечение? — попита девойката с треперещ глас.

— Мис Евърлейк, нямам намерение да ограничавам свободната ви воля. И не искам да ви заблуждавам, че ще ви стане много по-добре. Не споря — азефинът е ново средство. Но е преминал пет години лабораторна проверка и от три години се прилага в медицината. Аз самият няколко пъти съм го ползвал при лечението на свои пациенти. И мога да твърдя, че действието му е абсолютно предсказуемо.

— Добре, докторе, вярвам ви.

Галерс ѝ направи инжекцията и каза:

— Сега бъдете силна. Не се опитвайте да сдържате поривите на тялото си. Ако ви се прииска да говорите — говорете. Възможно е да откриете, че казвате неща, които не са предназначени за чужди уши и които преди не сте осъзнавали. Нека не ви смущава нашето присъствие. Нито една дума няма да излезе извън тези стени. Нито пък отношението ни към вас ще се промени.

Тя се облещи.

— Защо не ме предупредихте веднага?

— Тогава щяхте ли да се съгласите? Хората се страхуват от вулкана, който се крие в подсъзнанието им. Страхуват се от самите себе си. Сигурно някъде дълбоко в душата си се смятат за лоши и не искат друг да разбере това. Твърде глупаво отношение към самите себе си. Никой не е изцяло ангел или дявол. Във всеки от нас има частица от всичко, което е присъщо на цялата Земя. И няма нищо лошо честно да си го признаем. А когато сами отказваме да разкрием нещо, то се изтръгва от нас против волята ни и може да ни смаже физически или умствено.

Той взе друга спринцовка.

— Вижте. Тук се намира противоотровата. Действието на азефина ще бъде тутакси неутрализирано. Само една ваша дума — и ще ви направя инжекция. Както искате. Може би сте съгласна да живеете и занапред със скрита в психиката ви бомба със закъснител, разчитайки, че никога няма да избухне? Решавайте.

Девојката нерешително прехапа устни.

— Повярвайте ми, Деби, не ще кажете нито една дума, която вече да не съм чувал от пациентите си. Затова пък ще се очистите от всички токсични за психиката ви елементи, които са се натрупали в нея напоследък. Нещо повече, през цялото време ще знаете какво говорите и щом поискате, ще ви инжектирам противоотровата.

Тя мълчеше и гледаше безпомощно спринцовката. Марк приближи и се приготви да ѝ направи инжекцията, но девојката бутна ръката му.

— Няма нужда. Съгласна съм.

— Благодаря, Деби.

Галерс се обърна да остави спринцовката и срещна погледа на Рода. Гледаше го с упрек. Да, той постъпи не съвсем етично. Трябваше да действа строго по инструкциите. А Марк разказа на девојката само че азефинът по някакъв чудодееен начин ще разкрепости психиката ѝ. Но опитът му подсказваше, че не е необходимо да се казва цялата истина на онзи, който има нужда от него. На Дебора Евърлейк инжекцията беше крайно необходима. Въпреки всичко той трябваше да я направи.

Галерс излезе в коридора и прочете личния картон на девојката, който Рода беше изнамерила в корабния архив. Немаше нищо за никакви болести в миналото, а най-главното — пишеше, че сърцето ѝ е

съвсем здраво. Впрочем щом то бе издържало неотдавнашния загадъчен пристъп, би трябвало да понесе и силното, но кратковременно претоварване вследствие на азефина.

Марк седна до автодиагностика и с едното око следеше стрелките, а другото не откъсваше от пациентката. Действието на азефина започна да се проявява точно три минути след инжекцията.

Отначало по голото тяло на девойката премина тръпка. Тя тревожно погледна доктора. Марк се усмихна. Девойката се опита да му се усмихне в отговор, но по тялото ѝ премина втора вълна, изтривайки начеващата усмивка от лицето ѝ, както морската вълна отмива пясъчен замък. Настъпи втора пауза, по-къса от предишната, след което дойде още една, този път по-силна вълна от тръпки.

— Отпуснете се — заповяда докторът. — Помъчете се да не се противите. Представете си, че се плъзгате върху дъска по приборя и тялото ви е на гребена на вълната.

Само не допускате вълната да ви събори от дъската и да ви удави в бездната, добави той наум. Там, където всичко е тихо и е покрито с буйна зеленина, където ще се носите мирно по течението и няма да има никакви житейски превратности...

Точно тук се криеше опасността от азефина. Девойката можеше да не издържи и да се скрие в най-дълбокото ъгълче на личността си, в такива тъмни дълбини на подсъзнанието, откъдето вече никой, дори самата тя няма да бъде в състояние да се изтръгне.

Ето защо той следеше толкова внимателно показанията на уредите. Ако някои параметри се доближиха до критичния праг, ще се наложи да ѝ даде противоотровата. И то незабавно. В противен случай тя може да се вкамени и да си остане в такова състояние, глуха към гласовете и докосванията отвън. Тогава ще я закарат в някой санаториум на Земята, където ще я подложат на дълъг курс на лечение. След него в края на краищата тя ще заприлича до известна степен на девойката, която първоначално е била, и дори не е изключено изцяло да оздравее. Но е възможен и друг изход — да си остане в подобен на смърт транс, неспособна да помръдне нито един от външните си органи, докато не откажат и вътрешните.

Такава беше опасността от недостатъчно квалифицираното прилагане на азефина. И въпреки това Галерс рискува, защото беше уверен в себе си, защото имаше възможност своевременно да се

намеси в процесите, извършващи се в нейния организъм. Най-главното, той се страхуваше от баща ѝ, който можеше да даде заповед „Кралят на елфите“ да излети, преди да завърши лечението. А това щеше да означава, че тя е изгубена. Изгубена и за самата себе си, и (той беше принуден да си признае) за него. Ето защо погледът, с който Марк следеше всяко движение на девойката, не беше само професионален. В този момент го интересуваха пулсирането, започнало в коремната област и разпространяващо се по цялото тяло като кръгове от хвърлен във водата камък.

След няколко секунди започнаха сериозни конвулсии и стрелката на един от уредите се стрелна като ракета към критичния праг. Бедрата ѝ се разлюляха, конвулсивно треперейки. Лицето ѝ се изкриви сякаш от мъчителна болка, главата ѝ се мятеше по възглавницата. Това показваше каква страхотна борба се води вътре в организма ѝ и колко ѝ е тежко да превъзмогне чувството на страх и срам от голото си тяло.

Галерс се досети за това и даде знак на Рода да хвърли един чаршаф върху девойката.

— Не бива да се борите, Деби — молеше пациентката си. — Вие просто подлагате организма си на ненужно износване, изгаряте азефина и не му давате възможност да изпълни предназначението си. Отстъпете!

— А според вас какво се опитвам да правя? — изплака тя.

— Само ви се струва, че отстъпвате, а в действителност се противите. Отпуснете се. Това ще подпомогне действието на препарата. Не ни обръщайте внимание. Ние не сме ви съдии.

— Ще се опитам.

Но стрелката си оставаше на същото място, в твърде опасна зона.

— Деби, ще се обърна с гръб към вас и ще наблюдавам уредите. Искате ли?

Девойката кимна. Само секунда след като лекарят се обърна, тя извика, сетне още веднъж и още веднъж. Стрелката бързо запълзя надолу. Марк се усмихна. Първата фаза завърши. Скоро стрелката отново ще запълзи към опасната зона, ще настъпи нов стадий на борбата и ако девойката пак победи, ще се върне тържествуващо в средата на скалата.

Така и стана. Известно време Деби лежа неподвижно, дишаше тежко и простенваше. После се разрида, и то така, както никога преди.

Галерс слушаше мълчаливо, само от време на време вмъкваше някоя дума, за да ѝ напомни за изчезналия. И всеки път бе възнаграждаван с нов взрив от ридания, което много го задоволяваше. Докрай ще изстиска този печален епизод. В него обаче се надигна вълна от ревност към този човек, чието тайнствено изчезване бе станало причина за толкова силна психологическа травма.

След малко Галерс инструктира Рода какво да прави по-нататък, а самият той започна да преглежда Деби за някакви увреждания. Тя покорно му се подчини, но очите ѝ бяха затворени, сякаш девойката не искаше да срещне погледа му. Той я погали по рамото и я попита дали иска успокоително, за да заспи.

— Най-странното е — едва изрече Деби, — че аз наистина се чувствам отпочинала, сякаш този... как го нарекохте... азефин ми е помогнал. Май ще заспя много лесно. И няма да ме мъчат кошмари.

— Тук медицината няма нищо общо — отвърна Галерс. — Вие сама извършихте всичко. Инжекцията просто помогна да излезе навън онова, което трябваше да излезе.

Той оправи чаршафа под брадата ѝ.

— Ще изпратя сестра да стои при вас, докато се събудите. Нали нямате нищо против?

Девойката сънено се усмихна.

— И никой няма да ме буди, нали?

— Никой.

Дори баща ѝ, капитанът на звездолета — закле се Марк пред себе си.

— Приятни сънища.

Той тихо притвори вратата и като пъхна ръце дълбоко в джобовете на престилката си, закрачи бавно към радиорубката. По пътя го срещна Респолд. Очите на детектива блестяха.

— Има новини, Марк! Радарът на спътник №5 току-що предаде съобщение, че преди два часа е бил регистриран предмет колкото спасителната лодка на „Кралят на елфите“, който влязъл в земната атмосфера. Точно когато — според нашите предположения — е изчезнал Клактън.

Лицето на Галерс веднага стана сериозно.

— И какво?

— Врязала се е в атмосферата с такава скорост, че е избухнала като болид. Което не е успяло да изгори, е паднало в Тихия океан.

* * *

Марк стоеше на изходната рампа на концерна „Саксуел Стелър“. Всичко, което му бе позволено да вземе със себе си на борда на „Кралят на елфите“, се помещаваше в два големи куфара. Малко подалеч Рода Ту се прощаваше с приятелите си. До него стигаха откъслечи от разговора, който му се стори твърде забавен: една приятелка ѝ разказваше как може да си хване мъж на Уиндънули. Съветът не беше лош, макар че самата тя и досега не си беше хванала никого.

— Що се отнася до мен, миличка, аз по-добре да си остана тук, в цивилизования свят, и да се опитам да направя нещо по въпроса на това място. В краен случай ще си издействам разрешение за бигамия. Съществува вероятност, нали, мъжът да ме направи първа жена и...

Доближи се Респолд и Галерс не чу края на разговора.

— Знаете ли, Марк — започна той без предисловие, — отхвърлиха заявлението ми за преместване. Не ще дойда с вас на „Кралят на елфите“. Затова ви моля да направите услуга не само лично на мен, а и на цялото човечество, като наблюдавате...

— Какво?

— Каютата на Деби Евърлейк не е единственото място на кораба, което е просмукано с миризмата на риба. Целият „Кралят на елфите“ изисква прецизно оглеждане, но началството не ми даде разрешение. Сметнаха, че не съм успял да открия поне някаква мъничка улика, която да оправдае използването на наркотика на истината. Началството е убедено, че Клактън се е самоубил в момент на умопомрачение, и ми предлага да забравя за случая. Ала аз не мога да оставя това така и ви моля с едно око да наблюдавате семейство Евърлейк.

— Не е толкова трудно.

— Има си хас! Та нали всичките ви мисли са изпълнени с Деби! Разбира се, тя е необикновено красива девойка, но е малко кльошцава... Пък и как ли ще се задържи месце по тези нежни кости, щом баща ѝ я изпепелява с всеки свой поглед?

В това време обявиха, че всъдеходът за „Кралят на елфите“ е готов в шлюз №6. Галерс стисна ръката на Респолд.

— Съгласен съм с вас. В инцидента с Клактън нещата съвсем не са толкова ясни. Това е другата причина да поискам да ме вземат на кораба на Евърлейк.

Респолд се намръщи.

— Досещам се, че ви подтиква не само професионалният интерес. И все пак кажете ми откровенно — какво е мнението ви за пристъпа на девойката?

— Здравето ѝ е наред, ако може да се каже така за човек, чието съдържание на захар в кръвта пада далеч под нормата, щом престане да консумира сладки неща и богати на въглехидрати храни за двамина. Съветвах се с няколко специалисти, но ситуацията не ми се проясни особено. Нещо — някакъв незнаен за нас фактор, кара съдържанието на захар в кръвта ѝ да пада, въпреки че всичките ѝ органи, проверени от нас, функционират напълно нормално. Както и предполагах, установихме, че конвулсиите и вцепенението ѝ не са предизвикани от адреналинов шок. Да, в кръвта се оказа известно количество адреналин, но недостатъчно, за да стане причина за подобно състояние. Нещо повече, тя дойде на себе си и се оживи много по-бързо, отколкото можех да предположа. Вероятно е имала епилептичен припадък.

— А това отговаря ли на ниското съдържание на захар в кръвта?

— Е, конвулсиите и вцепенението често са резултат от излишък на инсулин. Но в нашия случай нямаше нищо подобно. Жлезите на Деби изработват нормално количество инсулин. Нали разбирате, работата на жлезите с вътрешна секреция зависи от много фактори. Например от общото състояние на организма, от...

— Хайде, докторе — дръпна го за ръкава Рода, минавайки оттам. — Ще закъснеем.

Марк си взе довиждане с детектива и след петнадесет минути бяха на борда на „Кралят на елфите“. Рода отиде в пътническото отделение, защото вече не беше асистентка. А Марк се настани в каютата, където освен нещо щеше да живее и първият помощник-капитан. Сетне, подчинявайки се на заповедта по селектора, премина в стартовата зала, където го закопчаха за креслото за времето на

максимално ускорение. След десет минути отиде в малката килия, която щеше да бъде лекарският му кабинет.

Корабът увеличаваше скоростта и вече бе на около четиридесет светлинни години от Слънцето и на четиридесет и пет от местоназначението си — планетата Уиндънули в системата на Делта Воловар. През следващия половин час той щеше да извърши втори преход и да се окаже на разстояние около половин светлинна година от тази звезда. Още едно преобразуване на координатите в подпространството ще го изведе на пет трилиона мили от целта, след което неговите приличащи на кенгурови скокове ще се сменят със скоковете на бълха, а с приближаването му до Уиндънули амплитудата им ще намалява все повече. Последната част от пътя корабът ще извърши в обикновеното пространство и ще остане в него, докато тръгне за следващото си местоназначение.

Тъй като нямаше кой знае колко неща, които да разтоварват на планетата, целият екипаж остана на борда. На прощаване Галерс целуна Рода и искрено ѝ пожела да си намери добър мъж.

— А защо не пожелахте вие да станете този мъж, Марк? — изхлипа девойката. — Тогава нямаше да ми се налага да отивам на това забравено от Бога място.

— Много съжалявам — смутено изрече той. — Честна дума! Ти ще бъдеш много добра съпруга. Завиждам на мъжа ти. Просто не съм влюбен в теб...

За пръв път, откакто се познаваха, тя даде воля на темперамента си.

— Любов! Как можете да бъдете такъв романтичен глупак! Ако ми бяхте дали възможност, щях да ви накарам да се влюбите в мен!

Рода си тръгна, а Галерс мигаше на парцали, мислейки, че най-вероятно тя е права и той за пореден път е изпуснал една много желана жена. Когато големите ѝ черни очи гневно проблеснаха, а устните ѝ се свиха в презрителна гримаса, Марк усети такъв огън в нея, който би му харесал. Но защо толкова дълго е чакала? Ако това обяснение беше направено на Луната, преди Деби да се появи, той сигурно щеше да ѝ предложи да стане негова жена.

Макгауън, първият помощник, му предложи цигара.

— Защо сте толкова блед, приятелю?

— Защото за стотен път се убедих, че щом опознаеш истински един човек, тутакси го губиш. Или заминава, или умира, или нещо друго му се случва.

— Ама пък и вие... Тази Рода е много съблазнителна. Признайте си, имало ли е нещо между вас?

— Не. Можех да спечеля благосклонността ѝ, но убежденията ми — малко хора ги споделят в съвременния свят! — не ми позволиха да го направя. Първо, съотношението, при което на три жени се пада един мъж, много облекчава живота на този мъж. Невъзможно е да подадеш в съда молба за развод поради съпругеска невярност, ако не си член на узаконена секта, която официално забранява това. Пък и моята психика е такава — жената, за да ми хареса, трябва да ме обожава. Може би това звучи самонадеяно, но съм такъв и нищо не мога да направя. Само така във взаимоотношенията се появява нежност, което не става при случайните срещи.

Макгауън пусна колелце дим.

— Но ако съм разбрал правилно, Рода ви обича.

— Да, обаче беше моя помощничка. Не можех да позволя в живота ни да се намеси нещо лично, защото щеше да се отрази на работата. Нали разбирате, търкания разни... Щеше да започне да иска от мен неща, които не съм склонен да изпълня. С една дума, щеше да се държи така, сякаш сме мъж и жена.

— А пък аз много съжалявам, че не съм срещнал Рода по-рано — призна Макгауън. — Щеше да ми е приятно да пофлиртувам с нея. Жизнената ми енергия не е изхабена с много жени — животът на астронавта е самотен и суров. Между другото не ме смятайте за твърде любопитен, но какви са намеренията ви спрямо дъщерята на капитана?

— Искам да установя причината за заболяването ѝ.

— Неправилно ме разбрахте, докторе. Имах предвид вашия очевиден и съвсем не единствено професионален интерес. Прекрасно разбирате, че в нашия свят можеш да постигнеш повишение само чрез брак, нали така? А не ще се ожените за нея, ако не споделите култа към Ремо. Обърнахте ли внимание на дебелията златна халка на средния пръст на лявата ѝ ръка с изображение на триъгълен щит, който отразява хвърлено копие? Това е халката на девственица. Девойката го носи до сватбата си. Тогава го сменя, като го разкопчава по специален начин, и го надява на пръста на съпруга си. От този момент нататък тя

принадлежи на него и единствено на него. Тържеството след това е просто разгласяване на случилото се. Разбира се, възрастните вдигат гюрултия, ако младите не са се посъветвали с тях и не са измолили разрешение, но една решителна двойка може да мине и без тяхната благословия.

— На Луната прочетох всичко, което имаше в тамошната библиотека — каза Галерс, — обаче не съм срещнал описанието на този обичай. Може би ще ми разкажете това, което не зная.

Макгауън беше приказлив, а капитанът не му даваше възможност за словоизлияния. Сега, когато се сдоби с благодарен слушател, той с удоволствие наваксваше изпуснатото.

Много от чутото беше вече известно на Галерс. Култът се зародил в едно малко градче в Оптима — държава, възникнала след рекултивирането на пустинята Гоби преди неколкостотин години. Ремо и последователите му се обявили против либералния морал на обществото от онази епоха и организирали малка, но тясно сплотена група от религиозни фанатици. След като открили обаче, че губят мнозина от младите си привърженици заради безбройните изкушения, които ги дебнели във от клана, последователите на култа емигрирали на Мелвил. Там имали възможност да насадят собствения си морал у своите деца. В това им помагали заимстваните от индуизма вярвания, според които строгото спазване на моралните норми в този живот ще ги избави от следващи прераждания в по-нисши форми.

— Забелязахте ли, че носят само бели дрехи и не подстригват косите си? Имат и други особености. Например никога не лъжат.

— Никога?

— Е, почти никога — усмихна се помощник-капитанът. — При тях има абсолютна моногамия. Причина за разпадането на брака може да бъде само смъртта на единия от съпрузите. Дори съпругеската невярност не е основание за разкъсване на брачните вериги. „Провинилият се“ е длъжен една година да се облича само в черно в знак на разкаяние за простъпката си. Те изглежда не прибягват до старомодната дума „грех“. Изменилият няма право да съжителства с половинката си през същата тази година. В края на срока, ако поведението му е било безупречно, той получава правото да се облича отново в бяло и теоретично става пак безгрешен, както е бил преди.

Разбира се, това утежнява живота на невинния партньор, който също е принуден да спазва въздържание.

— Системата може и да не е толкова лоша — отбеляза Галерс. — Съпрузите трябва добре да се пазят, за да не си навлекат взаимно неприятности. Това е система на дублирана проверка.

— Не съм се замислял. Между другото те имат още множество различни икономически, социални и религиозни мерки, които използват за принуждение и наказание. Например никога не бият децата си, като вместо това създават „атмосфера на порицание“, която навсякъде заобикаля детето. Не богохулстват. Притежават някои лични вещи, например облекло и книги, но повечето от доходите си внасят в хазната на общината. Това е основната причина, която кара мъжете ремоити да заминават в Космоса. Там могат да спечелят за общината повече, отколкото вкъщи. Освен това ремоитите нямат промишлена база за произвеждане на подмладяваща ваксина и за да се сдобият с достатъчно пари за нея, на младите мъже се налага да подписват договори с космическите компании. Само можете да им съчувствате, докторе. Защото и вие ще трябва да отпишете част от живота си в полза на „Саксуел“, нали?

— Да, предстои ми да чакам свободата си още пет години, единадесет месеца и десет дни.

— Доктор Джинас също беше по договор. Оставаше му само един месец. А той взе, че потъна. Какъв нелеп край. Беше добър момък. Видях всичко, но с нищо не можех да му помогна.

— Какво стана с него?

— Наблюдавах от брега ремоитите, които бяха до пояс във водата на езерото. Подлагаха се на очистващ обред. Докторът плуваше в лодката си съвсем до тях, колкото една ръка разстояние, без да им обръща никакво внимание. Събираше вода в малки шишенца и ги запушваше. За какво му бяха — не знам. И досега не е известно.

— Направена ли е проверка на пробите?

— Когато лодката се обърна, и те потънаха. Не успяха да ги намерят.

Галерс се намръщи.

— Защо ли се е обърнала? И защо той е потънал там, където водата е била едва до кръста?

— Да, много глупаво... Всички наблюдавахме коронацията на Езерната дева — между другото това беше Деби, — когато чухме вик. Обърнахме се и видяхме, че лодката се е наклонила и Джинас пада във водата. Главата му веднага се скри и той повече не се появи на повърхността. Тутаки започнахме да претърсваме дъното и намерихме тялото в най-дълбоката част на езерото.

— Какво беше заключението на следствието?

— Самоубил се, като избрал толкова глупав и мъчителен начин. Трябвало е да плува под водата колкото се може по-далеч от тълпата и в най-дълбокото място.

— Кой влизаше в комисията по разследването?

— Старейшините на ремоитите и естествено агент от „Саксуел“.

— Вие бяхте ли свидетел?

— Разбира се. Но не можах да кажа нещо съществено, тъй като почти нищо не видях. По-голямата част от гледката ми закриваше тълпата ремоити. Мнозина се хвърлиха да спасяват Джинас.

— И на това плитко място не са намерили бутилките?

— Не. Изказа се предположение, че при опитите да го спасят са ги изтикали на по-дълбокото.

Макгауън направи пауза. Галерс се досещаше по израза на лицето му, че иска да каже още нещо, но не знае откъде да започне.

— Чуйте, докторе — реши се най-сетне помощник-капитанът. — Вие не сте лош момък. Разбрах го още на Луната. И други неща разбрах, пък и не само аз. На всички е ясно — влюбен сте до уши в Деби Евърлейк. Естествено и капитанът го знае. Наистина отношението му към вас не се е променило, но то е просто защото той не може да стане по-суров и по-недружелюбен, отколкото е. И освен това за нищо на света няма да покаже, че са го завладели някакви нови чувства. Но не отделя очи от вас... Впрочем исках да ви кажа съвсем друго. Деби е дяволски красива девойка, нали? Не ви ли учудва, че екипажът я избягва?

Марк отвори уста от изумление.

— Ако наистина е тъй... Аз съм тук съвсем отскоро, за да го забележа... Пък и защо ще са длъжни да се влачат подире й? Та тя е дъщеря на капитана!

Макгауън се ухили.

— Трудно е дори да си представи човек: на борда има красива девойка, а двадесет мъже, лишени за дълъг период от женска компания, не ѝ обръщат никакво внимание! Нещо повече — дори не разговарят с нея. А дори и да разговарят, то на известно разстояние.

Марк почервения и стисна юмруци.

— Не исках да ви обидя, докторе. Просто излагам фактите. Вие не забелязвате нищо, а аз бих желал да ви помогна.

— Карайте.

— И тъй, докторе, честно казано, Деби... вони... о, какъв темперамент! Спомнете си: асистентката ви откри миризмата на риба. Ако ни попитате, ние ще ви кажем, че от каютата на Деби винаги се носи рязка неприятна миризма на риба, а от нея самата буквално вони на треска. Можеш да полудееш... Казвам ви го във ваш интерес.

Галерс отпусна юмруците си.

— Разбирам ви. Но не ми става по-леко.

— Че защо толкова се впрягате? Ако тя си счупи крака и аз ви го кажа, няма ще се ядосате на мен? Просто с нея става нещо нередно, вследствие на което от нея вони на риба. Нима тя е виновна? Боже всемогъщи, няма трябва да ви го обяснявам, докторе?

— Но това ме засяга лично!

— Разбирам ви. И именно затова започнах разговора. Знаете ли, Деби не е единствената. Подушете и ще разберете, че същата миризма се носи и от капитана.

— Какво?

— Според думите на онези, които го познават отдавна, от него вони години наред.

Очите на Галерс заблестяха.

— Колко отдавна... боледува от това Деби?

— За пръв път го забелязах... ъ-ъ... някъде преди около два и половина месеца.

— Значи така!

— Какво има? — на свой ред се учуди Макгауън.

— Сега-засега не мога да установя нищо определено. Кажете ми, Мак, каква беше Деби преди това?

— За нищо на света не бихте я познали. Толкова ярка, весела, закачлива... Не позволяваше никакви волности на мъжете, но с удоволствие играеше ролята на тяхна по-малка сестра. И което е най-

поразително, повечето членове на екипажа се отнасяха точно така към нея. Естествено от време на време някой лудетина не издържаше, но ние бързо го вкарвахме в правия път.

— А как се държеше тя в присъствието на баща си?

— Не изглеждаше много щастлива. Вие самият вече сте сте убедил, че той е в състояние да угаси дори Слънцето. Но преди поне разговаряше с нея. А сега никога не остават насаме, предпочита да контактува единствено по корабния интерком. И никога не яде заедно с дъщеря си.

В ума на Галерс се мярна догадка.

— Почакайте! Ами Пит Клактън? Това май не го е тревожело особено. Според показанията на Деби и баща ѝ тъкмо когато е започнал припадъкът ѝ, Пит е молил Евърлейк за ръката на дъщеря му. Нима това, което ми разказахте, не го е безпокояло? Или и той като мен е имал лошо обоняние?

Макгауън се усмихна, канейки се да пусне шегичка, но сетне произнесе съвсем сериозно:

— Не, обонянieto му си беше съвсем наред. Само че в конкретния случай той беше абсолютно сляп. Пък и не можеше да бъде другояче — от него се носеше същата ужасна воня!

Прозвуча сигналът на интеркома. Макгауън стана.

— Викат ме. Довиждане, докторе.

* * *

Марк дълго бродеше по коридорите на звездолета, мрачно гледайки в краката си. Най-накрая спря, вдигна глава и остана поразен, че краката му несъзнателно са го отвели именно тук. Разбира се, бе по-добре да си тръгне, но той предпазливо почука на вратата на каютата. Отговор не последва.

— Деби? — тихо повика Марк.

Вратата се откряна. Вътре беше тъмно, обаче той можеше да различи бялата рокля и по-тъмния овал на лицето ѝ.

Гласът на девойката бе тих и печален.

— Какво искате?

— Може ли да си поговорим?

Стори му се, че тя неочаквано затаи дъх.

— За какво?

— Не се правете на учудена. Много добре знаете, че вече няколко пъти се опитвах да говоря с вас насаме. Но вие ме избягвате. От дружелюбността ви не остана нито следа. Нещо се е случило. И то никак не ми харесва. Точно за това искам да си поговорим.

— Не! Няма за какво да говорим.

Вратата бавно се затваряше.

— Почакайте! Обяснете ми поне защо сте се изолирала от всички? Защо сте се затворила в себе си? Какво лошо съм ви направил?

Вратата продължаваше да се затваря. Той пхна ръка в процепа и се помоли:

— Помните ли, Деби, „Пелеас и Мелизанда“? Помните ли какво казва Голад на Мелизанда? „Къде е пръстенът, който сложих на пръста ти? Знак за нашата женитба! Къде е?“

И преди девойката да успее да отговори, той я хвана за ръката и я измъкна на светло.

— Къде е пръстенът? Къде е пръстенът ви на девственица, Деби? Защо го няма на ръката ви? Какво е станало с него? На кого сте го дала?

Девойката тихо извика и се опита да измъкне ръката си. Галерс я задържа.

— Сега ще ме пуснете ли вътре?

— На баща ми няма да му хареса.

— Той няма да разбере. Разчитайте на мен, Деби. Няма от какво да се страхувате. И с пръст не ще ви докосна.

— Както и никой друг — внезапно рязко проговори девойката, сетне смекчи тона си. — Добре, влизайте.

Галерс се вмъкна в каютата и затвори вратата. Опипом намери ключа за осветлението и го включи. Сетне сложи ръце върху раменете ѝ и забеляза, че от докосването му девойката се стегна и обърна глава настрана.

— Не се бойте, че ще предизвикате у мен неприязън — нежно ѝ каза Марк.

Тя продължи да стои с обърната глава.

— Разбирам, че едва ли ще ви причиня безпокойство — прошепна Деби. — Но толкова съм свикнала да ме избягват всички, че поневоля се чувствам неловко в присъствието на когото и да било. Естествено, ясно ми е защо не постъпвате като останалите. Ако нямахте този недостатък, щяхте да бъдете като тях и да се шегувате по мой адрес зад гърба ми.

Галерс повдигна главата ѝ за брадичката.

— Не мислете за това. Действително ми е необходимо да узная нещо от вас. Хващам се на бас, Деби, че ако тялото на Пит не беше изгоряло, а лодката му намереха някъде из Тихия океан, на пръста му щяха да открият масивна златна халка. А на нея — триъгълен щит, отбиващ летящо копие. Прав ли съм?

— Да. Но щом като ви е било известно, защо не ме попитахте преди, на следствието?

— За този обред ми разказа Макгауън само преди няколко минути. И тогава си спомних, че на пръста ви не видях халка. Не беше трудно да предположа, че най-вероятно сте я сложили на пръста на Клактън. А тъй като годежът не е бил обявен, значи е станало непосредствено преди изчезването му. Така ли е?

И без това бледото лице на девойката пребледня още повече.

— Да, ние се обичахме. И не можехме да чакаме връщането ни в Мелвил. Пит ми направи предложение, когато веднъж в каютата ми гледахме касетата с „Пелеас и Мелизанда“. Внезапно влезе баща ми и страшно се възмути. Заяви, че Пит няма да ме види, преди да се върнем на земята на Ремо. Настояваше да си взема пръстена обратно и да го пазя, докато не получим разрешение от старейшините.

На Галерс му беше много трудно да си представи суровия и невъзмутим Евърлейк в ролята на развълнуван и възмутен родител.

— Защо мълчахте на следствието, а сега толкова спокойно ми разказвате това?

— Тогава не ме питаха. Ако ме бяха попитали, щях да им кажа истината. Ние, ремоитите, никога не лъжем. Но татко реши, че всичко ще е по-просто, ако не споменаваме за скандала. Той каза, че у детектива Респолд могат да се появят най-различни необосновани подозрения и ще ни причини големи неприятности... С вас е друго. Вие ми зададохте пряк въпрос. Бих могла да не ви отговоря. Но предпочетох да кажа истината.

Галерс пусна ръката ѝ.

— Защо?

Девојката се обърна настрана. Гласът ѝ звучеше глухо.

— Защото съм толкова самотна... Защото ми се иска да си приказвам с някого. И най-важното — защото не ме оставя усещането, че всеки момент ще се пръсна. Ако не правя нещо, за да намаля вътрешното напрежение — да говоря, да пея, да танцувам, да викам — каквото и да е, ще полудея. Това е най-ужасното. Всеки път, когато искам да направя нещо, не мога да се подчиня на импулса си, защото съм под непрекъснат контрол. Не съм в състояние да се освободя. А много, много искам!

Тя сложи ръка на корема си.

— То е някъде тук, това усещане — едновременно и желание за експлодиране, и невъзможност... Страхувам се... толкова се страхувам...

Галерс внимателно гледаше девојката. Тя беше напрегната и много приличаше на баща си. Сложи ръка върху слабичкото рамо, момичето леко трепна, но не се дръпна.

— Вие криете много неща от мен — започна той мило. — Случило се е нещо извънредно, та Клактън да грабне спасителната лодка и презглава да се хвърли в земната атмосфера. И най-вероятно това нещо е станало тук. Какво е то? Не вярвам на Пит така да е подействало отсрочването на брака ви.

— Не зная! Откъде мога да зная? Пристъпът започна. Когато дойдох на себе си, Пит го нямаше в каютата. Баща ми го изпратил за помощ, а след това вече никой не го видя.

— Но вие, Деби, знаехте, че Пит не е бил на себе си от дълго време насам. Знаели сте, че е трябвало да премине на Луната задълбочена психосоматична проверка. В поведението му са се появили подозрително странни неща.

— Да, прав сте. Затова всички мислят, че се е самоубил. Но защо той би трябвало повече от мен да желае да се самоубие? Защото и Пит боледуваше от същото — каквото и да е то, — както и аз. В друго отношение не беше по-лош от останалите. Трябваше да премине тази проверка, понеже току-що бе прегърнал нашата вяра, а агентът на „Саксуел“ на Мелвил поиска да провери дали това не е вследствие на нарушено душевно равновесие. Общото мнение е, че е невероятно

млад здравомислещ човек изведнъж да получи озарение и да пожелае да се присъедини към съвсем чужди нему хора, за да намери сред тях ново щастие.

— Ако пример за това сте вие и вашият баща — възрази Галерс, — едва ли може да се твърди, че ремоитите са щастливи хора. Наистина вече изобщо никъде няма щастливци... Клактън е един от онези, които са били във водата по време на празника! Заедно с другите ли беше кръстен?

Девојката кимна.

В главата на Галерс всичко се обърка. Сетне постепенно започна да се оформя картината на случилото се. Но все още нямаше никаква представа какво означава.

— Май след един месец ще кацнем на Мелвил, нали? И престоят ни ще бъде около седмица?

— Да. Тъкмо тогава ще се състои Празникът на жертвоприношението. Всички ремоити, дори астронавтите, се стремят да присъстват на него.

— Чуйте ме, Деби. Не искам да останете с впечатлението, че си пъхам носа във вашите работи от празно любопитство. Първо, аз съм лекар и се мъча да ви излекувам. Второ... мисля, че се досещате...

Той обърна девојката към себе си и очаквателно погледна в очите ѝ. Тя притвори ресници и плътно стисна устни.

— Дявол да го вземе, нима не се досещате, че ви обичам!

— Това е невъзможно! Та аз съм изгнила!

— Какви глупости говорите?!

Той я притисна в прегръдките си и я целуна. За миг устните ѝ се отвориха и се поддадоха, а тънките ѝ ръце обвиха врата му. Но изведнъж със сила го отблъсна, обърна се и изтри уста с тилната страна на дланта си. Лицето ѝ пак стана затворено и тъжно.

— Махайте се! — завика девојката. — Махайте се! И повече никога не се доближавайте до мен. Мразя ви! Мразя всички мъже! Дори Пит Клактън! Ала вас най-много!

Галерс протегна ръце към нея, но като видя отвращението върху лицето ѝ, рязко се обърна и излезе от каютата. Имаше чувството, че част от него остана там, зад затворената врата.

* * *

Мина един месец. „Кралят на елфите“ обиколи двадесет планети, като товареше различни стоки, пътници и поща. Докторът беше затрупан с работа. Във всеки пункт за кацане в представителствата на компанията „Саксуел“ го чакаха пациенти, които се налагаше да лекува, или образци от извънземни заболявания, а той като млад лекар трябваше да се заинтересува от тях.

Когато корабът беше в полет, Галерс продължаваше да наблюдава капитана и дъщеря му. Постепенно разбра, че казаното от Макгауън е истина — Евърлейк и Деби никога не оставаха заедно. Контактуваха само чрез интеркома. Освен това забеляза, че бащата на девойката съвсем не онзи лишен от емоции и привързаност човек, какъвто му изглеждаше в началото. В живота му съществуваше страст, една-единствена — „Кралят на елфите“.

Когато капитанът даваше различни нареждания, свързани с поддържането на реда на кораба, върху лицето му се появяваше подобие на усмивка, очите му излъчваха топлина. Непрекъснато обикаляше и следеше всичко да бъде не само в прекрасно състояние, а и да няма нито пращинка върху уредите. Постоянно поемаше навигацията и пилотирането, а когато „Кралят на елфите“ се бавеше на планетите или спътниците им, нямаше търпение да се отпрати в дълбокия Космос. По тази причина (във всеки случай така се струваше на Галерс) ставаше твърде раздражителен, защото корабът прекарваше много повече време в доковете, отколкото в полет. Усвояването на подпространството скъси разстоянията между планетите.

„Кралят на елфите“ стигна до Мелвил строго по разписание и кацна сред ниски хълмове и множество езера, чиито брегове бяха обрасли с подобни на борове дървета. Каритополис, столицата на земята на Ремо, имаше население тридесет хиляди души, повечето от които живееха в дървени къщи като кибритени кутийки, с бели стени и червени керемидени покриви. Градът се намираше на брега на морски залив. От другата му страна се простираше обширно езеро с покрити с гори брегове. Точно в него се бе удавил доктор Джинас.

Галерс беше свободен от дежурство и смяташе да посети града, но отначало отиде в жилищния сектор на екипажа. Там откри нужния

му човек — готвача. Извади тефтера си и изписа на лицето си строго професионален израз.

— Необходимо е да разбере каква храна харесват отделните членове на екипажа. Кой освен мис Евърлейк има специален порцион от шоколад и други сладки неща?

Готвачът нямаше търпение да слезе по-скоро от кораба.

— Например капитанът. Друг... Я чуйте, докторе, не можете ли да отложите това за друг път?

Галерс се разсмя.

— Естествено. Желая ви да прекарате добре.

Пъхна тефтерчето в джоба си, излезе от жилищния сектор и само след няколко минути вървеше по широката павирана улица на Каритополис. Сякаш на Празника на жертвоприношението се бяха събрали всички жители на земята на Ремо. Къщите бяха препълнени с гости, на хълмовете около столицата като гъби бяха израснали палатки. Галерс рязко се открояваше с небесносинята си риза, розови панталони и златисти обувки от тълпата, цялата облечена в бяло. Беше недоволен от недосетливостта си. Трябваше да се облече по подходящ начин. Но сега вече е късно да направи каквото и да било.

Отначало Марк посети доктор Флакоу, с когото се запозна при карантинния преглед на кораба. Искаше да му зададе няколко въпроса относно заболяването на Деби. Но докторът се извини, че бърза, и му предложи да обсъдят това някой друг път. Боеше се да не закъснее за започването на церемонията.

— Дори никога да не сте чул за големия брой хора сред вашите съотечественици с ниско съдържание на захар в кръвта, какво можете да кажете за мириса на риба от устата им? — настояваше Галерс. — Забелязали ли сте го?

Доктор Флакоу беше същият висок, слабават и прекрасно владеещ се мъж като капитан Евърлейк. Той се изправи, стегна се и отрязва:

— Никога!

Марк му благодари и си отиде, защото разбра, че докторът няма да му каже нищо. Ремонтите са твърде затворени. Смятат се за избран народ, на който за разлика от другите е достъпна светлината на истината. Въпросите и любопитството от странични хора предизвикват у тях единствено възмущение.

След това Галерс посети Джейсън Крам, представителя на „Саксуел“, и му зададе същите въпроси. Крам намръщи почернялото си чело и заяви, че не е чувал подобно нещо. Но това не означаваше нищо, защото контактите му с ремоитите бяха строго делови. Той обеща да ги наблюдава по-внимателно и се заинтересува от какво е предизвикано безпокойството на доктора. Галерс унило си призна, че и той самият иска да узнае точно това.

Връщайки се към кораба, Марк с труд си пробиваше път през навалищата от ремоити — Празникът на жертвоприношението беше в разгара си.

Това беше пищно зрелище, в което участваха огромен брой вярващи, изобразяващи гоненията и мъченичеството на Виктор Ремо. Някои така се предаваха на емоциите си, че припадаха или се търкаляха по земята, гърчейки се. Галерс за пръв път се сблъскваше с фанатичната проява на дълбоки религиозни чувства. Изглеждаше му твърде неприятно. Ефектът още повече се засилваше, защото необузданото им поведение рязко контрастираше със смятаните за характерни качества на ремоитите — сдържаност, сериозност, предпазливост и подчертана официалност.

Марк най-сетне се добра до „Кралят на елфите“ и тутакси попита робота-пазач, къде се намират капитанът и дъщеря му. Оказа се, че и двамата не са напускали кораба. На Галерс това му се стори странно, защото посещаването на Празника на жертвоприношението се смяташе за задължително за всеки възрастен ремоит, който има възможност да отиде. Какво ли ги е накарало да се откажат да участват в празника?

Марк вдигна рамене и реши, че това е само една част от загадката, с която се беше сблъскал.

Пригответи в лабораторията шишенца за проби, почака да стане полунощ и преди да излезе от кораба, почука на каютата на Деби. Отвътре едва се чуваше мелодия от „Пелеас и Мелизанда“. Почука още веднъж. Вратата не се отвори.

На изхода Галерс неочаквано се сблъска с капитана. Евърлейк имаше унил и изтощен вид. Тракането на шишетата привлече вниманието му. Небрежно кимна в отговор на поздрава на Марк и буквално впи поглед в чантата му. Слизайки по стълбата, докторът

усещаше върху гърба си пронизващия му поглед и напълно дойде на себе си едва на брега на езерото.

Взе една лодка, без да пита собственика ѝ, и загреба към широкия плаж, където преди половин час се беше провела грандиозната церемония на очистването. Марк видя края ѝ и разбра, че всички си отиват от плажа, за да продължат празника някъде другаде в града. Вече беше тъмно и той сметна, че никой няма да го види. Светлините на Каритополис твърде слабо осветяваха повърхността на езерото, а луната още не беше изгряла. Но дори и някой да го видеше, доколкото му бе известно, той не вършеше нищо непозволено.

Стигна до плиткото, където тълпата, извършваща обряда на очистването, би трябвало да е особено многолюдна. Галерс престана да гребе, отпуши шишенцата и започна да ги пълни с вода, като напрегнато се оглеждаше. Но беше тихо, само тук-там по водата преминаваха проблясващи вълнички от някой риба, плуваща близо до повърхността. Въпреки това след като свърши с пълненето, Марк се наведе от лодката и се вгледа в тъмната вода. Нищо. Облекчено въздъхна и хвана веслата...

В същия миг нещо силно плясна по борда и лодката започна да се накланя. В първия момент Галерс се обърка и не разбра, че я теглят нанякъде, обаче сетне видя силуета на нещо подобно на клещи, обхванали едната ѝ страна. След тях от водата изплува голяма сфера, направена от неznайно вещество. Без да чака какво още ще изплува, Галерс стисна в ръка едно от запушените шишенца и падна по гръб във водата. В същия момент от сферата към него се насочи тънък светлинен лъч. Ако беше лазер, щеше да му пререже краката. Ефектът от лъча беше почти същият — краката му се схванаха.

След като падна по гръб във водата, Галерс тутакси се обърна по корем и се гмурна. Отплува под вода колкото можа по-далеч от лодката, извади главата си, напълни дробовете си с въздух и отново се гмурна, плувайки в противоположна от брега посока. Инстинктът го караше да плува към сушата, но нападателят му — който и да беше той — навярно точно това очакваше. Мъчеше се да се убеди, че ако не вдига шум, няма да го открият лесно в черната вода. Ала все му се струваше, че някой ще го хване за краката и ще го помъкне към дъното, където борбата ще бъде много кратка.

Като се вдигна пак над повърхността, Галерс бързо се огледа, но не видя нищо освен силуета на обърнатата лодка на фона на градските светлини. Сетне отново се гмурна и повтори тази маневра още няколко пъти, докато не излезе на брега, треперейки от умора и страх и плювайки вода, почти на половин километър от мястото, където падна в езерото.

Известно време седя под едно дърво, изчаквайки да се успокоят дишането и пулсът му, а сетне се помъкна към „Кралят на елфите“. Оттук имаше поне два километра до него. Лекият топъл пролетен вятър съвсем изсуши дрехите му, затова нямаше нужда да се преоблича и направо отиде в лабораторията. Искаше по-бързо да направи анализ на водата в шишенцето, което успя да спаси при бягството си.

Впрочем тази процедура беше практически безсмислена — Галерс дори не знаеше какво да търси. Пък и да знаеше, шансът да го открие още в първото шише беше почти равен на нула. Въпреки това той беше длъжен да изследва прецизно донесената вода, за да намери някаква нишчица, за която би могъл да се захване.

За щастие на кораба имаше всичко необходимо. Микроскопът заедно с автодиагностика и още няколко уреда ще нарисуват цялостната картина и ще сортират полученните данни по отделни направления.

Галерс постави пробата в нишата, включи уредите и се замисли. Какво все пак се случи с него? Какво същество се опита да го замъкне във водата и най-вероятно да го убие? Защото точно това е станало с доктор Джинас, и то посред бял ден.

Внезапно го озари идея, той щракна с пръсти и почти закрещя:
— Защо не проверих по-рано?!

Изхвърча от лабораторията и се втурна към шлюза на резервния изход. Тъй като почти винаги шлюзовете бяха отворени, не срещна трудности при проверката на висящите там скафандри. Първите дванадесет го разочароваха. Но тринадесетият... Отначало му се стори сух като останалите, обаче едната обувка беше още влажна.

Точно това търсеше. Едната част от откритите от него факти започна да се намества към другата. Но до получаването на пълната картина имаше още много.

Някакъв твърд предмет се опря в гърба му, прекъсвайки мислите му. Марк се напрегна и застина, като чу познатия суров глас:

— Вие сте твърде съобразителен, Галерс. Смятам го за недостатък.

— Не е точно така. Ако бях по-съобразителен, щях да се досетя, че вие не притъпявате бдителността си, капитан Евърлейк.

— Вярно е. И вие би трябвало да осигурите собствената си безопасност.

Гласът на капитана беше твърд като дулото на пистолета, долепено до гърба на Галерс. В него обаче не се чувстваше дори намек за високомерие. Беше просто монотонен.

— Вървете в лабораторията. Дръжте ръцете си напред. Не си правете труд да викате за помощ — никой няма да ви чуе. Целият екипаж е в града.

А къде ли е Деби? — помисли си Марк. По кожата му запълзяха мравки, стомахът му се сви. Ами ако тя знае какво прави баща ѝ? Може би дори му е помагала?

Тази мисъл беше непоносима за него и той тутакси я отхвърли. Сякаш прочел мислите му, капитанът изрече:

— Не се надявайте дъщеря ми да ви чуе. Каютата ѝ е далеч оттук, освен това тя слуша опера.

На Галерс му олекна. Сега му оставаше да се погрижи единствено да се измъкне жив от създалото се положение. Много добре!

Влязоха в лабораторията. Евърлейк затвори вратата. Марк продължаваше да върви, докато на пътя му не се изпречи масата в центъра на помещението. Без да пита дали може, бавно се обърна с лице към капитана. Той не възрази.

— Според мен използването на оръжие противоречи на принципите на вашата религия — спокойно изрече Галерс, сочейки дулото на автоматичния пистолет.

Сякаш леко възмущение премина по лицето на капитана.

— Избрах по-малката злина. И ако ми се наложи да убия, за да предотвратя по-голям грях, ще го направя.

— Пък аз не знаех, че съществува по-голям грях от убийството — с учудващо твърд глас произнесе Марк.

— Съществува. И нека да ме накажат тежко през следващия ми живот, но няма да позволя да ме опетнят в този.

— Значи вие сте убил Джинас? И Клактън?

Капитанът кимна.

— Както ще бъда принуден да убия и вас.

За пръв път в гласа му се появи намек за емоции.

— Велики боже, нямам никакъв избор!

— Защо да нямаме? Днес вече не изпращат на електрическия стол. Ще ви настанят в болница, ще ви излекуват и ще ви пуснат.

— Болестта ми е неизлечима. И ви се кълна, че всичко, което извърших, беше в името на Деби — тя също не може да се излекува!

Кръвта се смъкна от лицето на Галерс. За да се задържи на крака, той се опря с ръце о масата.

— Какво искате да кажете?

Лицето на капитана стана безстрастно.

— Нямам намерение да ви кажа нищо друго. Ако вие, благодарение на някаква непостижима случайност, се спасите, ще ми нанесете огромна вреда. Разбира се, ще опровергая това, което ви казах досега, но останалото няма да мога.

Галерс протегна ръка към автодиагностика, в който продължаваше да стои донесеното шишенце.

— Предполагам, анализът на водата ще покаже какво е търсел Джинас?

За миг по устните на капитана се плъзна усмивка.

— Точно затова ви доведох тук — със собствените си ръце да извадите шишето, като ме избавите от необходимостта да оставям своите отпечатащи върху него. Вземете го, излейте съдържанието му в канала, а след това извадете отпечатания анализ от машината.

Галерс бавно и неохотно пое шишето.

— Какво все пак би показал анализът? — попита той, без да се обръща.

— Най-вероятно нищо. Или може би... Правете това, което ви заповядах!

Марк искаше да се обърне бързо и да хвърли шишето в лицето на капитана, но една мисъл мина през ума му — това само щеше да ускори неизбежното, а на него определено не му се искаше да умира.

След като докторът свърши с шишето, капитанът махна с пистолета и му посочи вратата. Очевидно трябваше да върви пред Евърлейк. Къде — не беше трудно да се досети.

— Чуйте, капитане — започна Галерс. — Оставете тази работа. Досега успяхте да се измъкнете сух от водата. Е добре, ще убиете още неколцина. А вярата ви забранява...

— Вярата ми забранява много неща. — В гласа на Евърлейк се появи сърдита интонация. — Настъпва време, когато не трябва да се осланяш само на съвестта си. Налага се да избираш между два гряха. Аз направих избора си и никой — нито на Небето, нито в Преизподнята — не ще ме отклони от избрания път!

Галерс разбра, че това е краят.

Това, което в устата на друг човек би могло да бъде празно самохвалство, в устата на капитана беше тъжна констатация на факта.

Марк вдигна рамене и понечи да мине покрай Евърлейк. В същия момент вратата на лабораторията се отвори.

На прага застана Деби.

— Татко, чух гласове...

Като видя Марк, девойката спря като закована.

— Учудих се, че не отидохме в града — по-спокойно изрече тя.

— Връщай се в каютата си! — рязко заповяда Евърлейк. — И забрави какво си видяла тук!

Галерс отстъпи настрана, за да може девойката да види оръжието, насочено към него. Без да му обръща внимание обаче, тя приближи до баща си.

— Деби, върни се! Не разбираш какво правиш! — повиши тон капитанът и като махна към Марк с пистолета, добави: — Не се опитвай да избягаш, Галерс! Ще стрелям, предупреждавам те!

Продължавайки да не обръща внимание на това, което ставаше около нея, девойката се приближаваше към баща си като лунатик, без да сваля очи от него. Евърлейк бавно отстъпваше, докато не се опря в масата. В очите му се мярна отчаяние. Дъщеря му застана плътно до него.

— Татко, нима би могъл да убиеш? Ще можеш ли?

— Спри, Деби! — извика капитанът. — Не разбираш какво правиш с мен!

Внезапно той вдигна ръце, сякаш да се защити от удар. Деби го погледна разбиращо, но изведнъж извика, като че ли я заболя. Те се гледаха в очите, без да мигат, и дишаха тежко. Чертите на лицата им

започнаха да се смекчават. Марк видя как устните на Деби подпухнаха от прилива на кръв, гърдите ѝ се повдигаха тежко...

Евърлейк тихо стенеше:

— Не... Не...

Пусна пистолета и прегърна девойката.

Галерс запази присъствие на духа и се спусна, подхващайки пистолета. Тикна дулото му в ребрата на капитана и каза високо:

— Евърлейк, не разбирам какво става тук, но ви съветвам да престанете веднага!

Баща и дъщеря не му обръщаха никакво внимание. Той повтори нареждането си. Никаква реакция. Тогава Галерс хвана пистолета за дулото и удари с дръжката му капитана по главата. Евърлейк дори не извика и тежко се отпусна на пода. Заедно с него се плъзна долу и девойката, без да разхлаби прегръдката си.

Галерс я откъсна от капитана и нямайки сили да сдържи отвращението си, я блъсна към стената. Сетне се наведе над баща ѝ, за да прегледа раната на главата му, но трябваше да се изправи, за да отблъсне пак девойката. Разбра, че тя няма да престане, защото нещо неосъзнато я кара отвътре. Той я повали на пода и се опита да я върже с кабела от датчика на автодиагностика. Деби отчаяно го дереше и го хапеше и се наложи да я удари с длан в тила, а сетне с коляно под брадичката. Тя падна на колене и преди да успее да стане, беше вързана здраво. Галерс си пое дъх и върза и капитана, който вече идваше на себе си.

Сякаш някаква вътрешна сила се мъчеше да се изтръгне от Евърлейк, да разкъса плътта му като пренадут балон. Очите му се бяха изцъклили, устата — широко отворена, гърбът му бе извит като дъга...

— В името на всичко свято, Галерс — едва поемайки въздух, помоли той, — пуснете ме! Не ще го понеса! О, какъв срам!

Докторът се доближи до него, но капитанът навярно грешно разбра намеренията му и отново завика:

— Не, нямам това предвид! Не ме развързвайте! Не искам да го правя!

Стоманената броня на сдържаността му внезапно се пропука, лицето му се изкриви. А сетне, сякаш мускулите на лицето му бяха изсвирили само уертюрата преди експлозията на оркестъра на цялата му човешка същност, същите движения обхванаха и цялото му тяло.

Слисаният Галерс разбра, че Евърлейк има епилептичен припадък. Още не бе успял да се приближи до него, когато чу зад гърба си шум — девойката също започна да се гърчи. Марк бързо пхна между зъбите ѝ носната си кърпа, за да не си изхапе устните и езика. Щом първият пристъп премина (продължи някъде около половин минута), той извади кърпата, повдигна девойката и се приготви да ѝ направи инжекция с глюкоза и лазарин. Вторият препарат беше стимулатор, влязъл в лечебната практика малко преди да го назначат на „Кралят на елфите“. Макар че инжекцията не гарантираше съживяването на труп, производителите на лазарина твърдяха, че е способен да извърши всичко друго. Единственото противопоказание беше слабо сърце. Ето защо Галерс уверено инжектира препарата и на двамата Евърлейк и приготви две спринцовки с инсулин, ако съдържанието на захар в кръвта започне бързо да расте. Не знаеше от кое по колко да им даде, но неголемият му опит с лечението на Деби и интуицията му подсказваха какво да прави, дори и да прекалеше с нещо.

Марк наблюдаваше внимателно как пациентите му се опомнят, защото според него механизмът на действие на лазарина не беше още достатъчно изучен. Нещо повече, веществото толкова бързо изгаряше в организма, че бе необходимо време да се разпознаят признаците на намаляване на съдържанието му, за да се направи незабавно втора инжекция. А трета се позволяваше само в особени случаи, при крайна необходимост.

Щом бузите и клепачите на капитана добиха нормален вид, Галерс го повдигна и го домъкна до стената. Сетне развърза Деби. При гърчовете кабелът се беше впил в тялото ѝ и той изпитваше разкаяние, че ѝ бе причинил ненужни мъчения. Макар че друг изход нямаше.

Девойката го погледна с големите си светлосини очи.

— Добре ли сте? — усмихна ѝ се Марк.

— Малко съм отпаднала — прошепна тя.

— Съзнавате ли какво стана с вас?

Деби поклати отрицателно глава.

— Вярвам ви — каза Марк и се обърна към Евърлейк. — Необходимо е абсолютно точно да разбере какво стана всъщност с вас. Предполагам, цялата ремоитянска община е заразена с нещо, и то много сериозно. Прав ли съм?

Капитанът мълчеше. Суровата линия на челюстите му ясно показваше, че няма намерение да отговаря.

— Напразно се инатите. При следствието, когато ви приложат специален препарат, все едно ще проговорите. Но това ще стане едва на Земята, а аз искам да го зная сега, за да имам възможност да помогна на Деби. Когато заминем оттук, може би никога няма да се върнем на Мелвил. Най-вероятно ще настанят дъщеря ви в клиника и няма да я пуснат оттам, докато не се изясни окончателно характерът на заболяването ѝ. А ако имам всички данни сега, ще мога да ѝ окажа медицинска помощ, която навярно ще я излекува. В противен случай...

Той се вгледа с надежда в лицето на капитана, обаче не забеляза никакви признаци вкаменените му мускули да се отпуснат.

— Значи така. Имам намерение да направя нещо. То ще бъде жестоко за Деби, но поне ще ви принуди да говорите... Извинявай, скъпа — пошепна той на девойката.

Сетне бързо я взе на ръце и преди тя да успее да протестира, я понесе към баща ѝ.

— Не правете това! — закрещя Евърлейк, като разбра намеренията му. — Дръжте я далеч от мен! Всичко ще ви разкажа! Всичко, което искате!

Галерс пусна Деби. Тя го погледна с укор, отиде олюлявайки се до масата, седна и отпусна глава върху ръцете си. Евърлейк я гледаше с болка.

— Вие сте същински дявол! — процеди през зъби. — Открихте единствения начин да ме принудите да проговоря. Знаехте, че няма да го понеса!

Галерс запали цигара с треперещи ръце.

— Вярно е. Затова хайде да си поприказваме.

Капитанът говори цял час. Прекъсна разказа си само два пъти — да пие вода и когато Галерс им направи по още една инжекция с глюкоза и лазарин. Като свърши, облегна се на стената и се разрида.

— Значи това нещо се нарича онерс — по името на лекаря Гидиън Онерс, първия човек, когото е поразило — резюмира Галерс. — Доколкото разбрах, тези онерси са паразити, които пронизват с микроскопичните си пипалца, подобни на нишки, всички меки тъкани на „домакина“ си, сякаш омотавайки го с паяжина. Образуват същата

тъкан, както клетките на човешкия мозък. И като мозъка ни онерсите се хранят изключително със захарта от кръвта.

Евърлейк кимна. Галерс крадешком погледна Деби и веднага обърна глава — в изцъклените ѝ очи беше застинал ужас, а кожата ѝ бе станала мъртвешки бяла. Девойката разбра, че в цялото ѝ тяло е инфилтриран чужд организъм, че тя е само скеле, върху което плете паяжината си вампирът. Не може да бъде спряна с никакви средства, а я кара да прави неща, които тя не би направила при никакви обстоятелства...

Докторът се зачуди дали психиката ѝ ще издържи чудовищното напрежение, на което постоянно бе подложен капитанът. Не, няма да издържи. Но баща ѝ, докато все още беше със здрав разсъдък...

Галерс отново заговори много бързо, за да отвлече вниманието ѝ:

— Не е чудно, че рентгенът не показва нищо. Нишките са толкова тънки, че е невъзможно да се открият при обикновено сканиране. Доколкото разбрах от разказаното за изследванията на Онерс, преди да полудее, върху себе си и върху другите, паразитът се разпространява из тялото на „домакина“ от мъничка, лишена от мозък главичка, разположена в стомаха. Към главичката е прикрепена торбичка за размножаване. След като се вкорени, онерсът разпръсква една от малкото си специализирани структури в строго определена посока. Ако е попаднал в тялото на мъж, от торбичката се насочва тръбичка, дебела колкото косъм, към мъжките семенници. Ако е в женско тяло — към женските органи за размножаване. И, разбира се, прави това чисто инстинктивно. Инфилтрираният организъм издава характерната миризма на риба. „Домакинът“ я изпуска както с дъха, така и с кожата си. Щом един „домакин“ се приближи до друг толкова, че да усети миризмата, обонятелните органи на онерса също я усещат и чрез контактите си с човешките неврони изпраща импулси, възбуждащи парасимпатичната нервна система, която определя чувствените усещания, и в свързаните с нея жлези. Това предизвиква непреодолимо полово влечение и никакви морални забрани вече нямат никакво значение — онерсите са способни да ги разрушат до корен. Както разбрах, доктор Онерс е един от първите заселници на Мелвил. Твърд ръководител, порядъчен човек с безукорно поведение. До деня, в който го хванали с младичка девойка. Разследването показало, че от него вече са забременели немалко жени. Както по-късно се изяснило,

всички били заразени с паразита. От Онерс или независимо от него — така и не разбрали. Междувременно докторът съпоставил появата на рибената миризма с аморалното поведение и открил какво се е вселило в него и в мнозина други. Направил аутопсия на няколко „домакини“ и отделил соматичната структура на паразита. През дългата година на „покаяние“, облечен целият в черно, той отново и отново ставал жертва на непреодолимите желания на вампира. Затова го изпратили вдън гората и го настанили заедно с други заразени в охраняван лагер.

Евърлейк кимна.

— Там отиват всички, в които се е заселил онерсът. Прогонват ги за през целия им останал живот.

— Най-ужасното сигурно е, че им забраняват каквито и да било телесни контакти със себеподобните си.

— Да — изстена капитанът. — Те са обречени през целия си живот да изпитват усещането за предстоящ взрив и страх, че това всеки момент ще стане. Мъчението става още по-страшно, защото уверяват нещастниците, че страдат заради греховете им през този и през другите си животи.

— И вие вярвате ли на това? — попита го Галерс.

— Естествено.

Докторът знаеше, че на човек с подобен начин на мислене е безсмислено да се доказва каквото и да било. Заразените хора страдат главно заради невежеството и завесата на тайнственост, с която старейшините на ремоитите са оградили общината от външния свят. Те прекрасно разбират, че онерсите са създания от плът и кръв, които се подчиняват на определени физиологични подбуди, наричани инстинкти. И въпреки всичко упорстват и обвиняват хората, приютили в телата си тези паразити, наричайки това наказание за техни или дори на прадедите им прегрешения.

— Чуйте, капитане. Вие сте умен и надарен човек. Иначе не биха ви поверили командването на „Кралят на елфите“. Защо, дявол да го вземе, не се посъветвахте с медици от Земята, защо не ги помолихте да ви изследват? Или мислите, че няма лекарство? Заради страх и невежество вие просто сте се лишили от възможността да се излекувате! Ами Деби? Нима не разбирате, че сте обрekli дъщеря си на пожизнено блуждаене в Космоса, затворена в „Кралят на елфите“,

като не ѝ позволявате да усети радостта от любовта и щастието? Какво я очаква? Мъките на самотата?

Едва сега на Галерс му стана ясно защо бащата не разреши на дъщеря си да напусне кораба по време на Празника на жертвоприношението. Той се е страхувал, че тайно могат да отвлекат Деби и да я откарат в един от лагерите. А като верноподаник на общината, Евърлейк нямаше да протестира. На него самия му се налагаше да избягва контактите със съплеменниците си от страх, че и него ще го затворят в подобен лагер. Какъв самотен живот водеше този нещастник!

Марк вече разбираше какви съображения ръководят поведението на Евърлейк. Но не можеше да продължава така. Природата на онерсите и начините, чрез които те се замаскират, правят неизбежно широкото им разпространяване не само на Мелвил, а и из цялата галактика. За борба с тях е необходимо да се обединят всички цивилизовани планети. Втресе го при мисълта, че стотици или хиляди мъже и жени разнасят тази чудовищна зараза по много планети.

— Чуйте, капитане — опита се Галерс още веднъж да апелира към разсъдъка на Евърлейк. — Трябва да ми разкажете всичко, което вие самият знаете по въпроса, за да мога колкото се може по-скоро да започна да работя. Естествено ще съобщя на правителството ми, за да обяви общогалактична тревога. То се знае, съплеменниците ви не желаят да бъдат разобличени — по напълно разбираеми причини. Първо, онерсите биха могли да станат дамга, както някога проказата или сифилисът. Тези две болести обаче много отдавна са изкоренени и по същия начин ще бъдат унищожени и онерсите. Второ, на вас ви е ясно, че Мелвил ще бъде поставен под карантина, а това ще намали доходите на общината, които идват от работещите в Космоса мъже, и ще ви лиши от възможността да си набавяте ваксината за подмладяване. Но идвало ли ви е наум, че сте много по-задължен към цялото човечество, отколкото пред собствената си малка група хора!

— Наслушал съм се на поучения през живота си! — озъби се Евърлейк. — И не желая повече да бъда поучаван, и то от страничен човек!

— Добре — съгласи се след кратка пауза Галерс. — Но още не сте ми обяснили защо ви се е наложило да убиете Джинас.

— Стана прекалено подозрителен. Идваше при мен, задаваше ми въпроси, но успях да се откача от него. А когато кацнахме тук миналия път — по време на Празника на коронацията, — той изчезна и не се показа три дни. Сетне дойде при мен и ми разказа, че бил в някакво затънтено място и говорил с една жена, чийто мъж бил откаран някъде навътре в гората. Естествено са направили това по заповед на старейшините, защото в него се е вмъкнал онерс. Не знам как е успял да изтръгне признание от нея, може да я е съблазнил. Жените са вероломни глупачки!

Той буквално изплю последните думи.

— Джинас заяви, че това е напълно достатъчно да разобличи положението тук. И освен това знае, че и в мен има онерс. Ако си мисля, че са виновни греховете ми, дълбоко се заблуждавам. Попита ме дали наистина жена ми е била нападната от паразита и изпратена в лагер. Отговорих му, че е вярно, макар дъщеря ми да смята, че е умряла.

Деби изстена, но баща ѝ дори не я погледна.

— Когато се случи това, аз се мъчех да я забравя, защото я обвиних в невярност. След една година обаче онерсът се засели и в мен. Едва тогава разбрах в какво положение е била жена ми. Защото аз самият, приютил този мръсен паразит, бях абсолютно невинен пред собствената си съвест — не бях извършил нищо лошо. Оттогава „Кралят на елфите“ много рядко кацаше на Мелвил — опитвах се да предпазя Деби от тази планета. За нещастие някой от старейшините подочул за красотата ѝ и за тази година я избраха за Езерна дева. Същевременно Джинас дойде при мен и започна да ми обяснява как можеш да се заразиш с онерс, без да имаш телесни контакти. Оказва се, че в торбичката на всеки паразит има и мъжки, и женски клетки, но не могат да се съединят, за да се получи зародиш. Оплодяването става при сексуален контакт между мъж и жена. Тогава онерсът в мъжкото тяло се освобождава от половите си клетки едновременно с „домакина“ си. След това те се съединяват с половите клетки на онерса в женското тяло, вследствие на което се получава зародиш. Известно време той живее в организма на един от „домакините“, докато не се появи възможност да си намери свой. Ясен ли ви е механизмът? Джинас каза, че това е много сложен начин на размножаване, който не гарантира оцеляването на голям брой от онерсите. Може би именно

затова паразитът не се разпространява твърде бързо. Според неговата преценка не повече от пет процента от общия брой ремоити носят в телата си онерси. Ето защо най-вероятно само около петнадесет процента изобщо знаят за съществуването на паразитите. Старейшините по всякакъв начин го крият. Досега са успявали и защото ремоитите практически нямат контакти с населението на други планети, ограничавайки се само с агентите на космическия флот и представителите на Земното правителство.

Гласът на Евърлейк бе учудващо спокоен и монотонен.

— Джинас смяташе, че ембрионите или половите клетки на онерсите твърде бързо загиват, ако не са в контакт с човешко тяло. Но според хипотезата му по време на церемонията на очистването, в която участва цялата ремоитянска община, непроявените още заразносниители отделят във водата и мъжки, и женски полови клетки на паразита. Вероятно причина за това е фактът, че някои реакции на организма при религиозния екстаз са подобни на половата възбуда. Напълно възможно е тези микроскопични твари да остават живи за известно време в топла вода. Джинас каза, че онерсът прилича на недоразвитата личинка на раче. Такива животни имало на Земята.

Галерс учудено повдигна вежди.

— Да — продължи Евърлейк, — той твърдеше, че едно земно ракообразно, наречено сакулина, се прикрепя към тялото на морския крив рак карцинус. Сакулината прониква през хитиновата му обвивка, освобождава се от своята структура и обхваща тъканите на „домакина“ си с тънка паяжина от нишки. По този начин ракообразното се храни от продуктите на храносмилателната система на морския рак. То също има торбичка за размножаване, стърчаща от един отвор на корема на рака. Главната разлика между земната сакулина и мелвилския онерс е, че негова жертва става човекът и че той има по-сложен строеж и по-специализирани органи. Джинас доказваше, че онерсите се разпространяват и по време на ритуалното умиване. Имаше намерение да уведоми за всичко земните власти. Щях да го убия още тогава, но докторът смяташе да вземе проби от водата в езерото, и на мен ми дойде наум една хубава идея.

— Вие сте влязъл в езерото откъм обраслия с гора бряг — прекъсна го Галерс. — Бил сте облечен в скафандър. Обърнали сте лодката и сте го завлекли на дълбокото с помощта на реактивните

двигатели на скафандъра. Тоест направили сте с него същото, каквото смятахте да направите и с мен.

— Нямам намерение да се защитавам — надменно отвърна Евърлейк. — Правех го в името на вярата.

В разговора се намеси Деби:

— И тримата — татко, Пит и аз, вероятно сме се заразили по време на церемонията. След седмица почувствах слабост и глад за шоколад. Точно тогава ти започна да се държиш сурово с мен, да ме избягваш. И ми заповяда да стоя настрана от Пит.

— Да, дъще — в гласа на капитана прозвуча несвойствена за него нежност. — Не можех да ти разкажа в какво се състои болестта. Предполагах, че ще успея да те опазя в безопасно неведение. Но не можех да оставам в опасна близост с теб. Мисля, сега разбираш защо.

— Да. Само че защо беше нужно да убиваш Пит?

— Един от членовете на екипажа ми докладва, че Клактън е влязъл в каютата ти. Знаейки, че ще се случи неизбежното, побързах да дойда и му заповядах да си върви. На пръста му блестеше твоята халка. Аз толкова те изплаших, че контролът на онерса отслабна, защото беше отвлечен в друга посока. А след малко и двамата с Пит се загърчихте в припадък...

— Защо? — попита Галерс.

— Ако въздържанието продължава дълго, онерсът предизвиква възбуда на цялата нервна система. Загубва контрола си върху половите жлези и стимулира пълно разстройство на нервната система, което се изразява в припадане на „домакина“.

— Значи, хипотезата ми за епилепсия се оказа погрешна — констатира Галерс. — Тогава какво предизвиква падането на нивото на захарта в кръвта и появата на инсулин?

— При половата възбуда на „домакина“ онерсът изяжда огромно количество глюкоза — обясни Евърлейк. — Тя му е необходима за изработване на нервна енергия, за да възбужда „домакина“. Освен това и за да започне отделяне на полови клетки от торбичката. Точно това понижава нивото на захарта. Обикновено не е особено опасно, защото възбудата като правило трае само няколко минути. Но когато „домакините“ се съдържат, при положение че са заедно — което и стана в този случай, — консумацията на захар продължава. Рязкото падане на нивото ѝ предизвиква защитна реакция на организма — отделяне на

адреналин отначало от главния, а сетне от гръбначния мозък. Но в кръвта попада недостатъчно количество, за да причини адреналинов шок. Когато „домакинът“ изгубва съзнание, същото се случва и с паразита. Той престава да яде глюкоза, докато не дойде на себе си. Ако дотогава сексуалното стимулиране от страна на другия „домакин“ е изчезнало, онерсът възобновява обикновеното си спокойно функциониране.

Капитанът погледна дъщеря си и замълча замалко.

— Когато започна пристъпът на Деби и на Клактън, разбрах какво съм направил. Трябваше да им разкажа какво ги очаква. Чувствах се много виновен, но не биваше да се отпускам. Не вярвах на Клактън. Съвсем отскоро беше прегърнал вратата в Ремо. Начинът му на мислене беше все още чужд на нашия и другояче разбираше обществения дълг. Би могъл да се разприказва пред властите. И... Повтарям, не му вярвах и не исках той да се свърже с дъщеря ми.

Галерс внимателно се взря в очите на Евърлейк. Зад монотонния словесен поток той усещаше едва сдържан лют гняв.

— Като си дадох сметка, че Клактън за нищо на света няма да прекрати опитите си да се среща с дъщеря ми, реших, че... още една... още една смърт няма да направи прегрешенията ми по-ужасни, отколкото вече бяха. Затова го вързах, натиках го в спасителната лодка и я изпратих към земната атмосфера. И едва след това съобщих на Лунната станция за болестта на дъщеря ми. Естествено трябваше да се правя на неосведомен за състоянието ѝ.

Галерс прочете върху лицето на Деби същия въпрос, който се въртеше на езика му.

— Как успяхте да избягвате въздействието на онерса, когато бяхте до Деби преди и след припадъка?

Евърлейк затвори очи.

— Един истински мъж е способен да издържи много неща. — В гласа му прозвуча гняв. — Повече нищо не ще ви кажа. Можете само да се досещате защо тогава не съм бил подвластен на онерса и му се поддадох едва сега. Когато знаех, че ще трябва да се срещна с Деби лице в лице, се подготвих по съответния начин за срещата. Но... Не, Галерс, нека не говорим повече за това. Според мен и без това много ви казах... наговорих... и извърших... повече от достатъчно.

Марк беше абсолютно съгласен с него. Погледна Деби, която все още седеше до масата, и я погали по рамото.

— Ще се върна, скъпа. Много съжалявам, че ми се налага да предам баща ти на властите, но не може иначе. Разбираш ли ме?

Тя кимна и сякаш преодолявайки някакво вътрешно противодействие, леко докосна Марк.

Той отиде в радиорубката, свърза се с агента на „Саксуел“, докладва за възникналата ситуация и след двадесет минути се върна в лабораторията. Върху купчината срязани жици се мъдреха секачки. Деби седеше до масата.

— Каза ли къде отива?

Тя вдигна разплаканите си очи.

— При езерото. Вече сигурно е по средата му.

— Значи няма смисъл да изпращам да го търсят?

— Естествено. Все едно няма да успеят. А и аз не искам да успеят. Това е най-доброто. Той обичаше „Кралят на елфите“ дори повече, отколкото мен, и не би могъл да живее, затворен в лудница.

— Знам. Но се учудвам, че не е взел и теб.

— Татко каза, че аз имам за какво да живея. Самият той не можа да понесе мисълта, че всичко, което е направил, е било напразно.

Тя протегна лявата си ръка към Галерс.

— Преди да тръгне, ми върна това. А пък аз бях сигурна, че е останала у Пит...

На пръста ѝ блестеше масивна златна халка с щит, отбиващ хвърлено копие.

ЕПИЛОГ

Щом карантината беше обявена и всички ремоити, служещи в Космоса, бяха издирени и проверени, Галерс се захвана за работа. Стигна до извода, че като извънземно животно, и то с тясноспециализирана физиология, онерсът не би могъл толкова бързо да се приспособи към човешката анатомия, ако не е обитавал предварително в човекоподобни същества. Оттук следваше, че на Мелвил съществуват такива.

Така и излезе. На другите континенти на Мелвил имаше обитатели хуманоиди, с които земляните нямаха почти никакви контакти вследствие на политиката на ненамеса, провеждана от

Земното правителство. Тя забраняваше на космическите компании да имат вземане-даване с аборигените, докато те не бъдат прецизно изследвани от антропологични експедиции. А през последните петдесет години не се е и появявала такава необходимост. На самите ремоити е било позволено да се заселят на планетата, защото техният континент още не е бил открит, още по-малко пък населен от коренните жители, чието ниво на развитие съответстваше на земното Средновековие.

И все пак според Галерс беше съвършено невероятно ремоитите тайно, заобикаляйки законите, да не са правили опити да изследват аборигените, що се отнася за заболяемостта им от онерси. Съвсем вероятно бе да се окаже, че тези неразвити от земна гледна точка, но разумни същества да си имат начини за решаване на проблема.

Младият лекар излезе прав. По отношение на аборигените. А ремоитите, опитващи се да скрият „греховете“ си под покроба на тайнствеността, напразно са се мъчили половин столетие. Защото жителите на другите континенти от хиляди години насам са си имали свои средства да се справят с онерсите. Наистина жестоки и поради недостатъчното развитие на медицината пациентите обикновено са умирали. Но тези средства са имали предимството (от тяхна гледна точка), че при прилагането им винаги загива и паразитът.

За тази цел местните жители възбуждали изкуствена треска у „домакина“. Онерсът не можел да понесе високата температура, изтеглял нишките си обратно в коремната област и се свивал на топка, дори образувал восъчна обвивка да се предпази от топлината. Когато треската преставала, събудилият се онерс отхвърлял восъка и отново се разпространявал из цялото тяло. Но знахарите обикновено го изпреварвали, като срязвали корема на пациента и изваждали паразита.

Въоръжен със съвременните постижения на науката, Галерс оперира мнозина туземци. Всички операции преминаха успешно — загиваха само онерсите. Настъпи денят, когато направи същата операция и на Деби.

След двадесет и четири часа Галерс влезе в стаята, където лежеше оздравяващата девойка.

— По-добре ли се чувстваш? — зададе ѝ той традиционния въпрос.

— Сякаш всеки момент ще се пръсна.

Влюбеният лекар се разтревожи. Нима онерсът е засегнал психиката ѝ?

— Глупчо! — засмя се тя. — Ще се пръсна, ако не ме прегърнеш и не ме целунеш!

Но не ѝ се наложи.

РАНДАЛ ГАРЕТ ЛОВНАТА ХИЖА

— Ще се постарая да ти помогнем — обнадежди ме шефът, — но ако те хванат, не ни се сърди.

Кимнах. Старо като света: ако те заловят, ние нямаме нищо общо. Колко хора през дългите столетия на човешката история са чували тези думи — мислех си аз — и колко от тях са си задавали въпроса, който и на мен не ми излизаше от ума: защо рискувам собствената си кожа? И дали някой е намерил правилния отговор?

— Готов ли си? — шефът погледна часовника си, а аз своя. Двадесет и два и петдесет. — Ето ти пистолет.

Взех го, проверих дали е зареден.

— Предполагам, че не ще успеят да установят как е попаднал у мен, нали?

Шефът поклати глава.

— Разбира се, че ще установят, но следите няма да доведат дотук. Откъдето и да се пръкне това чудо, непременно го приписват на нас. Все пак ще бъде по-добре, ако го донесеш със себе си. Тогава никой няма да седне да рови откъде се е взел.

От думите му по гърба ми полазиха мравки. Да, той би искал да ме види жив, но при условие, че няма да оставя улики.

— Добре — широко се усмихнах аз. — Хайде да започваме.

В края на краищата не си струваше да му развалям настроението. Всички знаеха, че той не обича да изпраща подчинените си на смърт. Пъхнах пистолета в изкусно замаскирания на ръкава ми кобур.

Шефът още веднъж ме огледа от главата до петите, сетне докосна бутона за хипноконтрол. Избухна ярка светлина.

Един от махолетите на пиацата беше свободен. Седнах в кабината, набрах номера на сенатора Роули — ОР 63–911, и се облегнах на седалката.

Махолетът плавно се издигна във въздуха и пое на северозапад, но аз знаех, че скенерите трескаво работят, преравяйки банката за памет, за да намерят информация за мен.

На около миля от града машината се наклони надясно, преминавайки във вираж.

Екранът на видеофона светна, но остана празен.

— Текуща проверка — произнесе безстрастен глас. — Разрешете да установим вашата самоличност.

Текуща! Кого искат да излъжат? Аз обаче се престорих на глупак и докоснах контролното устройство с дясната си ръка над китката. Прозвуча тихо жужене, ултразвуковите скенери опипваха танталовата пластинка, вгнездена в костта.

— Благодаря ви, мистър Гифърт. — Екранът угасна, но махолетът продължи да кръжи над земята.

Екранът отново светна — този път се появи физиономията на сенатора Роули, слаб, загорял, с живи очи.

— Гифърт! Намерили ги?

— Да, сър — късо отговорих аз.

Той доволно кимна.

— Добре! Чакам те.

Екранът потъмня, махолетът отново пое на северозапад.

Опитвах се да успокоя нервите си, но не можех да не си призная, че съм изплашен. Противникът ми беше опасен. Щом сенаторът е проникнал в компютърния център за управление на махолетите, кой знае колко надалеч се простират пипалата му!

Как е могъл да узнае на кой точно махолет ще се кача и по какъв начин се включи във видеофона ми? Въпреки всичко успя да го направи.

На няколко мили оттук се намираше Ловната хижа — вероятно най-охраняваното място на планетата.

Разбира се, знаех, че мога и да не вляза вътре. Сенаторът Роули съвсем не беше глупак. Той се доверяваше само на роботите. Правилно предполагаше, че машината може да излезе от строя, но не и да те предаде.

Вече се виждаше стената около Ловната хижа, когато махолетът започна да слиза. Физически усещах радарните лъчи и тревожно си мислех за мощните лазери, прицелени в точката на пресичането им.

А в самата Ловна хижа, по-точно в непристъпната крепост, като паяк в центъра на невидима паяжина седеше сенаторът Роули.

Махолетът кацна на покрива. Поех дълбоко въздух и излязох от кабината. Докато вървах към асансьора, многобройни роботи пазачи ме проверяваха от всички страни. Теоретично нито рентгеновите лъчи, нито ултразвукът можеха да засекат свръхтвърдата пластмаса, от която бе направен пистолетът ми на ръкава. Оставаше ми само да се надявам, че практиката ще потвърди теорията. Внезапно почувствах убождане в дясната ръка — сенаторът желаше да се убеди, че молекулярната структура на идентификационната танталова пластинка отговаря на държавния стандарт.

Тези пластинки се поставяха от федералните институции. Съответно само те имаха анализаторите. Дори сенаторът не можеше да получи този уред на законни основания.

За всеки случай потърках ръката си. Нямах понятие как би се държал в подобни случаи Гифърт. Би могъл изобщо да не забележи убождането, но сигурно не е потрепвал от него, защото не е било нещо неочаквано.

И още един въпрос не ми излизаше от главата: дали Роули е напълно уверен в хипновнушението?

За последен път е видял Гифърт преди четири дни. Тогава е бил верен на сенатора както всеки робот — та той психологически по нищо не се е отличавал от тях. За да се премахне ефектът от психовнушението, са необходими шест седмици интензивна терапия в клинични условия. Същите резултати могат да се получат и по-бързо, но човекът се превръщаше в инвалид. Смяташе се, че е невъзможно да се премахне психовнушението за четири дни.

Ако сенаторът Роули не се съмняваше, че аз съм Гифърт, ако вярваше в психовнушението, нямаше защо да се тревожа.

Погледнах часовника си. Двадесет и два и петдесет. Преди един час излязох от кабинета на шефа. Махолетът бе пресякъл часовия пояс, съответно се бяха преместили и часовниковите стрелки.

Асансьорът слизаше подозрително бавно. Едва усещах, че се движи. Роботите продължаваха грижливата проверка.

Най-сетне вратите на кабината се разтвориха и аз се озовах в хола, лице в лице със сенатор Антъни Роули.

Филтрите на видеофона значително подмладяваха лицето му. Изглаждаха гъстата мрежа от бръчки, прибавяха руменина по сивите му бузи, премахваха жълтия цвят на белтъците му. Накъсо, на екрана на видеофона Роули изглеждаше с двеста години по-млад.

Сенаторът протегна ръка.

— Дай ми папката с документите, Гифърт.

— Заповядайте, сър — подавайки му я, погледнах циферблата. Двадесет и два и петдесет и пет. Почти петдесет и шест.

Още четири минути.

— Сядай, Гифърт — сенаторът ми посочи един стол. Седнах, а той потъна в секретните документи.

О, те наистина бяха секретни, но едва ли щяха да са му от полза. Оставаха му по-малко от четири минути живот.

Четеше, без да ми обръща внимание. Пък и защо ли да следи Гифърт? Ако само един от безбройните датчици на скрития в подземиято електронен мозък улови в поведението на Гифърт и най-малкия намек за нещо съмнително, заплахата за живота на сенатора ще бъде пресечена още в зародиш.

Това не беше тайна нито за мен, нито за Роули.

Двадесет и два и петдесет и седем

Сенаторът се намръщи.

— Това ли е всичко, Гифърт?

— Не съм абсолютно сигурен. Но смея да твърдя, че е много трудно да се добере човек до по-подробна информация. Толкова трудно, че дори правителството не може да я има навреме, ако поиска да използва тези подробности срещу нас.

— М-м-м-м.

Двадесет и два и петдесет и осем.

— Много добре. Няма да мине и година и властта ще премине в наши ръце, Гифърт.

— Радвам се, сър.

След дълбокото психовнушение той не би могъл да отговори друго.

Двадесет и два и петдесет и девет.

Сенаторът се усмихваше мълчаливо. Чаках, като се молах времето на тъмнината да не се проточи, но и да не бъде твърде късо. Вътрешно се подготвих за решаващия миг.

Двадесет и три нула-нула.

Светлината угасна и тутакси отново се запали. Преди да стрелям в сърцето на сенатора, върху лицето му успяха да се отразят удивление и уплаха.

Не губех нито секунда. Аварията по енергийната линия от Големия северозападен реактор потопа в тъмнина голям район. Но сенаторът беше предвидил подобни неочаквани положения и беше поставил дълбоко в подземиято атомен реактор, който в случай на авария се включваше веднага.

Прекъсването на електрическата енергия обаче действаше на електронния мозък така, както ако удариш човек с тояга по главата — за да дойде на себе си, му трябваше време. Тази къса пауза щеше да ми позволи да убия Роули и дори да се промъкна през отбранителните редути на Ловната хижа, ако бъда достатъчно пъргав.

Хвърлих се към вратата и едва не си разбих носа в нея, но навреме си спомних, че трябва сам да я отворя. От къщата излязох безпрепятствено. Електронният мозък още беше в безсъзнание.

Роули се смяташе за голям умник, като реши да постави за охрана на Ловната хижа суперкомпютър, а не няколко по-прости машини. Всяка щеше да отговаря за нещо отделно. В едно обаче беше прав — Ловната хижа можеше да се отбранява като единен механизъм.

Но Роули умря именно заради пристрастеността си към сложността — колкото по-прост е електронният мозък, толкова по-бързо идва на себе си.

Външната врата се отвори лесно — електроблокирането бездействаше. Все още ме заобикаляха стени, най-близката врата се намираще на половин миля от къщата. Аз обаче не се тревожех много — тя не ми и трябваше. В облаците ме чакаше мощен махолет. Мекото жужене се чуваше все по-силно. Махолетът слизаше по стръмна спирала.

Тара-ра-рах!

Подскочих. Машината изчезна сред жълтооранжеви пламъци. Миг по-късно вятърът разпръсна облачето тъмен дим, останал от него.

Защитните съоръжения на Ловната хижа се съживяваха.

Втурнах се към гаража, защото се досетих, че без заповед електронният мозък няма да сваля махолетите на сенатора. Отворих

вратата и що да видя — само камиони и лимузини. Махолетите бяха на покрива.

Нямах избор.

Сенаторът свято вярваше в охраняващите го работи. На таблото на голям „Форд-студебейкър“ стърчеше ключ за запалване. Прехвърлих камиона на ръчно управление, натиснах газта и едва успях да премина вратата — тя се хлопна зад мен като пастта на крокодил. Подгоних машината към изхода, надявайки се да избягам от имението, преди електронният мозък да се осъзнае.

Провървя ми. Компютърът позна колата, а на мен не ми обърна внимание. Вратата се плъзна в земята, така че не ми се наложи дори да удрям спирачка. Отново имах шанс.

Но и роботът успя да забележи грешката си. Вратата започна бързо да се вдига точно когато тежкият камион беше върху нея. Ала задните колела все пак успяха да се прехвърлят през нея.

Облекчено въздъхнах и насочих колата към града. Досега всичко вървеше добре. Ловната хижа остана зад мен.

Умря още един Безсмъртен. На политическата групировка на сенатора Роули вече няма да ѝ се наложи да води кампания да му се предостави правото на още един цикъл за подмладяване.

Подмладяването е примамливо като наркотик. Колкото повече цикъла си преминал, толкова по-силно ти се иска да го повториш още веднъж. Преди няколко столетия някому дошла наум нелошата идея — да се подмладяват само онези, които са оказали неоценими услуги на нацията. Грешката е другаде: въпросът, кой има право и кой няма, се решава с общо гласуване.

Това, разбира се, си има своята логика. Първо, подмладяването струва огромни средства, а, второ, всички изследвания се заплащат от държавата. И данъкоплатците искат сами да решават за кого отиват парите им.

Щом обаче животът на човека се намира в зависимост от собствения му контрол върху обществото, дали той е способен да обърне помислите си и към нещо друго?

И колкото повече живее, толкова по-всеобхватен става този контрол. Сенаторът Роули живя много дълго. Той...

Нещо изщрака под таблото. Сетне педалът на газта въпреки волята ми започна да се вдига нагоре. Камионът намаляваше скоростта

си.

Не седнах да си блъскам главата какво става. Щом камионът спря, отворих вратата. За щастие тя се отваряше ръчно, без електроника.

Скочих от кабината, а колата зави и се понесе обратно към Ловната хижа. Не съм и подозирал, че сенаторът е наредил да снабдят машините му с блокиращо устройство, за да може централният компютър във всеки един момент да поеме управлението им.

Оставаше ми само да благодаря на многобройните жители на небето — езически и християнски, — че не избягах от Ловната хижа с махолет. Едва ли бих могъл да се измъкна от него на височина неколкостотин метра.

Въздъгнах и закрачих към града.

След десетина минути дочух засилващо се боботене. Приближаваше някаква машина — с голяма скорост и със загасени фарове. В тъмнината не можех да я позная, но се досетих, че не е обикновен камион. Във всеки случай не е от гаража на сенатора.

Втурнах се към могъщото дърво край пътя, подскочих, хванах се за най-долния клон и се закатерих нагоре. Стигнах до средата, седнах върху дебел клон и замрях.

Боботенето спря на около половин миля от мен, там, където скочих от кабината на „форда“. Колата постоя една-две минути, сетне отново тръгна.

Най-после приближи до моето скривалище. Както и подозирах, беше патрулен робот. Търсеше ме.

Откъм града прозвуча сирена. В небето затрещя махолет.

Явно полицията се бе захванала за работа.

Патрулният робот се движеше бавно, антената му се въртеше, опитвайки се да засече местонахождението ми.

Сирената ревеше все по-силно, в далечината се появиха фарове на препускащ автомобил. Само след минута те осветиха набития силует на робота. Той замря, насочвайки оръдията си към автомобила. Над антената заплашително замига червена лампичка.

Изскърцаха спирачки, полицейската кола спря.

— Сенаторе! — повика единият от полицаите. — Чувате ли ме?

Роботът мълчеше.

— Май наистина са го убили — обади се вторият.

— Не може да бъде! — Първият полицай отново се обърна към робота: — Ние сме сътрудници на градската полиция. Ще ни позволите ли да ви покажем удостоверенията си?

Вероятно роботът предаде информацията в Ловната хижа и получи съответната заповед, защото червеният сигнал се смени със зелен, а това означаваше, че няма да стреля.

Разбрах, че е най-добре да се скрия много внимателно и без никакъв звук зад ствола на дървото.

— Съобщиха ни, че сенаторът Роули е застрелян от неговия секретар, Едгар Гифърт — достигна до мен гласа на първия полицай. — Ето и роботът май го търси.

— Ехей — възкликна вторият, — има още един! Гифърт май е наблизо.

Съдейки по боботенето, вторият патрулен робот беше на повече от миля от нас.

Не видях какво стана после, но чух раздвижването на робота. Вероятно ме бе засякъл с топлинния си детектор.

— На дървото ли е? — попита полицаят.

— Стига толкова, Гифърт! — извика другият. — Слизай!

Е, какво пък, хванаха ме, обречено си помислих аз. Но нямах намерение да се предавам жив. Извадих пистолета и надзърнах иззад ствола. Нямах смисъл да убивам полицаия, той само изпълняваше заповед. Затова стрелях в робота, естествено без да му причиня никаква вреда.

— Той е там!

— Скрый се!

— Извади бластера!

Отлично. Разбира се, бластер. Ще отнесе половината дърво и мен заедно с него. Смъртта ще настъпи мигновено.

Затрещяха изстрели, сетне настъпи тишина.

Отново надзърнах иззад ствола и от изумление едва не паднах от дървото.

Патрулният робот беше застрелял полицаите. Наистина единият, с бластер в ръка, само беше ранен. Той извика нещо несвързано и

насочи лъча към робота. Два куршума едновременно се забиха в гърдите му.

Но и роботът беше обхванат от пламъци.

Аз не си губех времето, плъзнах се по клоните, скочих на земята и се втурнах към полицейската кола.

Пътъом успях да сваля каската на единия от убитите, разчитайки, че червената ми туника ще мине за униформена. Вече обръщах колата, когато на пътя се показва вторият патрулен робот. Няколко пъти стреля след мен, но картечницата му не можеше да пробие бронята на полицейския автомобил. Функциите на робота се ограничаваха само да издирва онези, които случайно са нарушили границите на Ловната хижа.

Изобщо не можех да разбера защо роботът застреля полицаите, не намирах логическо обяснение на действията му. Да, той ми спаси живота, но защо?

Вероятно полицейското управление беше изпратило към Ловната хижа само един автомобил, който се е оказал близо оттук. Специалистите по разследване на убийства са отлетели на махолети.

От частното шосе към имението на сенатора излязох на автострадата, но не преминах на автоматично управление. Не биваше да доверявам съдбата си на роботите. Освен това ако се включех към централния пулт, щеше да възникне въпросът: защо тази кола се носи по автострадата, когато ѝ е наредено да отиде в Ловната хижа?

Не може да се каже, че планът ми беше безгрешен. Не съм свикнал да карам кола с бясна скорост. И в критична ситуация трябваше да разчитам на бързите си реакции. А точно те можеха да ме подведат.

Реших колкото се може по-скоро да се отърва от полицейската кола. Много биеше на очи.

След няколко мили свърнах от автострадата на страничен път и спрях до канавката. През нощта нямаше много коли и се наложи да почакам, докато една зави по моя път. Пуснах я да отmine, включих сирената, догоних я и я притиснах към канавката.

Шофьорът — среден на ръст дебеланко — се измъкна от кабината.

— Какво искате? — ядосано попита той. — Нищо не съм нарушил. Аз... — забеляза, че не съм облечен в униформа. —

Слушайте, а защо...

Парализаторът, който бях открил в жабката на колата, повали дебеланкото. Облякох зелената му туника, напъхах човека в моята, нахлупих на главата му каската, нагласих го на предната седалка на полицейския автомобил и го закопчах с предпазния колан.

Парализаторът изваждаше човек от строя за около час.

Необходимия ми полицейски инструментариум пренесох в колата на дебеланкото, сетне седнах зад волана на полицейската кола и я закарах до автострадата. Вкарах програма и я превключих на автоматично управление, изскочих от кабината и затръшнах вратата. И воденият от компютъра полицейски автомобил се вля в западния транспортен поток.

Върнах се в колата на дебеланкото, излязох на автострадата, също преминах на автоматично управление и полетях към града. Надявах се, че там ще се сдобия с махолет.

Следващите двадесет минути употребих да променя външността си. Посивелите тук-там коси на Гифърт станаха тъмнокестеняви, на челото се появи плешивина, изчезнаха мустаците и бакенбардите, остана само козята брадичка. Изскубах веждите си, пъхнах в ноздрите си тръбички, от които носът ми стана по-широк. И макар цветът на очите ми да остана същият, едва ли някой можеше да ме вземе за Гифърт.

После се захванах с оръжието. В ръкава на зелената туника нямаше кобур за пистолет, затова го пъхнах в джоба на панталоните си. Затова пък под широката дреха на дебеланкото имаше място и за всичко останало.

— Внимание! — обади се радиоприемникът. — Приближавате Гровъртън, последния град-спътник преди мегаполиса. За частни автомобили транзитното преминаване е забранено. Съобщете, моля, дали желаете да заобиколите мегаполиса? Ако не желаете, моля, завийте към паркинга на Гровъртън.

Предложените варианти не ме устройваха. Исках колкото се може да затрудня издирването на колата и затова отидох в един гараж-сервиз, който работеше денонощно.

— Турбодвигателят нещо не е наред. Разглобете го и ако е необходимо го заменете — казах на механика.

Той радостно се захвана за работа. Помислих, че посещението на полицията ще го огорчи: ще отмъкнат колата, без да му платят нито цент. Но май механикът няма да се разори — като компенсация за причинените му неприятности шишкото щеше да получи чисто нов двигател.

Като говорех с него, спуснах ниско качулката си, за да не запомни лицето ми.

Когато излязох от гаража, погледнах часовника си. Един и единадесет минути. Пак бях пресякъл часовия пояс, следователно беше изминал един час и десет минути от момента, когато напуснах Ловната хижа. Почувствах, че съм гладен.

Намерих едно кафене-автомат, поръчах си кафе и омлет с шунка и пуснах в касата няколко монети. Под звуците на популярната песен „Ана от Тексаркана“ се замислих как да проникна в мегаполиса, без да показвам на контролния пункт идентификационната си пластинка.

„Ана“ прекъсна на петия куплет. Коментаторът Куинби Лестър запълни стоящия в центъра на залата куб на стереовизора.

— Добро утро, свободни граждани! Прекъсваме програмата, за да предадем извънредно съобщение — в гласа му се чувстваше неувереност, сякаш се съмняваше в това, което предстоеше да произнесе. — Около полунощ край Ловната хижа са станали безредици. Мистър Едгар Гифърт е застрелял четирима полицаи. Той се крие някъде наблизко. Полиция провежда интензивно издирване в радиус петстотин мили от местопроизшествието. Не сте ли виждали този човек?

Лестър отстъпи място на обемното изображение на Гифърт.

— Той е въоръжен и опасен за околните. Ако го видите, незабавно съобщете на номер МОР 6-666-666. Който помогне за залавянето на Гифърт, ще получи възнаграждение от десет хиляди долара. Огледайте се! Той може да е до вас!

Посетителите на кафенето започнаха да се оглеждат. И аз правех същото. Нямахше от какво да се страхувам. Можех да се хвана на бас на последния си долар, че полицията ще бъде залята от вълна от телефонни обаждания на жители на мегаполиса, искрено убедени, че са видели Едгар Гифърт.

Полицаяте го разбираха. Просто искаха да ме сплашат и да се издам с някоя прибързана стъпка.

Положението беше сложно. Спасителното убежище се намиреше на петнадесет мили отгук. Запитах се дали да не поискам помощ? Но веднага реших — не! Първо, не знаех на кой номер да позвъня. Второ, нямах понятие кой ме очаква на другия край на жицата. Хипновнушението на шефа беше изтрило всички тези сведения от паметта ми. Не би трябвало да помня и за кого работя.

Оставаше един-единствен шанс — да се добера до ъгъла на Четиринадесета улица с Ривърсайд Драйв.

А ако не успея — помислих си, — все едно, никой няма да познае в мен убиеца.

Допих кафето си и още веднъж погледнах часовника. Два без тринадесет. Време е да тръгна, от целта ме отделяха петнадесет мили.

Роботът чистач бавно пълзеше покрай тротоара и събираше боклука. Редки минувачи бързаха по своите работи. Някакъв пияница седеше на асфалта и се опитваше да изсмуче последната капка от бутилката.

Но нито един свободен гражданин не можеше да мине толкова дълъг път незабелязано. Ето защо преди всичко трябваше да се преоблека. Застанах пред пияницата.

— Ей, Джо, искаш ли да спечелиш пет долара?

Мътен поглед се взря в мен.

— Разбира се, Сид, разбира се. Какво трябва да направя?

— Продай ми туниката си.

Той примига.

— Шегуваш ли се? Та нали ги раздават безплатно.

— Не се шегувам. Трябва ми твоята туника.

Той съблече кафявата си туника на безработен, а аз му дадох пет долара. Справедливо предполагах, че след като ги пропие, едва ли ще си спомни къде ли се е дянала дрехата му.

Облякох я върху зелената. Може да ме чакат в скъп ресторант и да не ми позволят да вляза в туниката на безработен.

— Пази се!

КЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК-ЛИК!

Някой ме хвана за глезена. Огледах се — роботът боклукчия! Искаше да ме вдигне и да ме пхне в контейнера.

Пияницата, който ме предупреди, отстъпи назад, спъна се, падна, като си удари главата о бордюра, и замря уплашен.

Втората щипка на робота се впи в рамото ми, миг по-късно ме вдигна от земята. Аз обаче успях да извадя пистолета си. Един изстрел, втори — антената му отлетя настрана, щипците се разтвориха и аз рухнах на паважа. Припряно скочих и се втурнах да бягам. Роботът беше изгубил управление, безцелно махаше с щипците си и се въртеше на място.

Хората, които наблюдаваха кратката ни схватка, бяха изплашени до смърт. Досега не е имало случай робот чистач да е нападал хора.

Свих в една пресечка и скочих на ескалатора на второ ниво. Точно там ме забеляза полицаи, който слизаше срещу мен.

— Стой! — изрева той и прескочи ниската преграда между ескалаторите.

Но аз вече се носех по второто ниво.

— Стой или ще стрелям! — извика пак след мен.

Втурнах се към един вход и извадих парализатора. И тогава пред очите ми се разигра удивителна сцена. Когато полицаят с пистолет в ръка претичваше покрай автомат за продажба на сокове и минерална вода, внезапно люкът му се отвори и лавина от бутилки заля улицата. Полицаят се спъна и куршумът му отлетя встрани, затова пък аз го улучих. Блюстителят на реда беше парализиран, преди тялото му да докосне земята. А от автомата продължаваха да се сипят бутилки.

Затичах по-нататък, но скоро забелязах още един полицаи. Реших да се спусна на първо ниво, той се втурна след мен. На половината път обаче ескалаторът внезапно спря, а сетне запълзя нагоре. От неочаквания тласък полицаят се олюля и се затъркаля надолу.

Какво стана после — не знам. Завих зад ъгъла и намалих крачка, за да не бия на очи сред минувачите. В най-близкия бар се заключих в стаята за почивка, извадих козметични принадлежности и се заех с външността си. От главата ми изчезна по-голямата част от косата, останалата посивя. Също и козята брадичка. Пластичният слой, покриващ лицето и ръцете ми, се изпъстри с бръчици.

Същевременно се опитвах да анализирам поведението на роботите. Не се съмнявах, че централният компютър в Ловната хижа е подчинил всички обслужващи работи в мегаполиса, а възможно и в целия район.

Роботът чистач ме е познал и се опита да ме хване — това е ясно. Но автоматът за продажба на бутилки? Ами ескалаторът? Или компютърът в Ловната хижа още не е дошъл на себе си? Едва ли, след аварията изминаха повече от два часа. Тогава защо реакциите му са толкова бавни? Защо убива полицаите, а не мен? Не намирах отговор.

Точно тогава ме осени прозрение. Беше ли умрял Роули?

Не бях напълно убеден. Пък и полицията не съобщаваше нищо за убийство. Просто казаха „безредици“. Но полицаите, чийто автомобил похитих, говореха за убийство. Или ми се е сторило?

На вратата се почука.

Не исках да изкушавам съдбата. Зад вратата можеше да е полицай — и изскочих през прозореца. Уличката ме отведе на авеню Брадли.

Ако можех да се отърва от идентификационната пластинка! Малко хора го знаеха, но за да се установи личността, се изискваше само към нея да се насочи лъчът на скенер и да се дешифрира отразеният сигнал. Вървах много внимателно, като се стараех да избягвам ненужни срещи.

Минах шест квартала, без да срещна жива душа, но сетне буквално се натъкнах на полицейски автомобил. Вкамених се. Сетне ръката ми неволно посегна към пистолета. Нямах намерение да се предавам жив.

Полицаят намали скоростта, погледна ме, после погледна таблото и ме подмина. Стоях като закован. Та аз бях убеден, че отразеният от идентификационната пластинка лъч е осветил на таблото името и фамилията на секретаря на сенатор Роули!

Щом колата изчезна от погледа ми, се домъкнах до най-близкия вход. Честно казано, здравата се уплаших. Не можех да разбера какво искат.

Още повече се стреснах, когато зад гърба ми се отвори някаква врата. Обърнах се с ръка в джоба, но не се наложи да вадя пистолета.

— Какво е станало, дядо? — попита ме девойка в елегантен зелен костюм. Зелени бяха ноктите на ръцете и краката ѝ, устните, очите и дори косите ѝ.

Чак сега си спомних, че околните виждат в мен грохнал, едва тътрещ крака старец.

— Не се безпокойте, никой няма да ви види — продължи тя. — Ние ще уредим всичко... Ох!

Възкликна тя, като видя кафявата ми туника на безработен.

— Извинете — намръщи се девойката. — Не ще можем да ви обслу...

— Имам пари — прекъснах я аз. — А ето моята туника — повдигнах полата си и ѝ показах туниката на дебеланкото.

— Виждам, дядо. Ще влезете ли?

Последвах я и се озовах пред бюрото на друга девойка, този път тъмносиня. Обясних какво ми бе нужно и ме изпратиха в самостоятелна стая. На вратата имаше табелка с печата на кметството. На нея пишеше:

„ТАЙНАТА Е ГАРАНТИРАНА!

Стаята е проверена. Няма микрофони, скенери и други устройства, които да следят какво става в нея.“

Гаранцията радваше душата ми, но не внушаваше особено доверие. И за да не предизвикам подозрения, легнах на широкия диван пред стената-екран. Представлението започна. Не ме интересуваха свещените ритуали на почитателите на Махруд. Не защото бяха скучни. Много повече ме занимаваше един друг проблем: как да остана жив?

За да си осигури контрол върху своя сектор, Роули незаконно беше включил компютъра на Ловната хижа към компютъра на Управлението на обществените работи в мегаполиса и различните делови учреждения, които пряко или чрез дъщерни компании принадлежаха на сенатора.

Но с централния компютър нещо се беше случило. Кой знае защо, действията му бяха изгубили всякаква логика и станаха нерезултатни. Защото когато на улицата полицейският автомобил ме засече, отразеният сигнал на танталовата ми пластинка е бил предаден в банката за памет на полицейския архив за идентификация. И оттам е дошъл лъжлив отговор.

Какво става? Нима сенаторът е жив и просто не иска да се узнае? Ако е така, какви заповеди дава на компютъра? Не намирах отговора

на всички тези въпроси?

Исках да се върна преди разсъмване, но сега окончателно се убедих, че това е невъзможно. Тук, в Гровъртън, сравнително рядко се срещаха работи на Управлението на обществените работи и компютърът на Ловната хижа нямаше възможност постоянно да ме наблюдава. Когато обаче навляза в мегаполиса, ситуацията ще се влоши. Не можех да отида там с частна кола. Нито имах смелостта да извикам такси или махолет. Щяха да ме познаят и в метрото, щом стъпех на платформата. Бях попаднал в капан и не знаех как да се измъкна от него.

От умора ли или от успокояващата музика и меката светлина аз задряхах. А когато отворих очи, до дивана стоеше девойка с вестници в ръце.

Сребърна девойка, сребристи бяха дори белтъците на очите ѝ.

— Добро утро, дядо — измърка тя. — Ето вестниците, които поръчахте.

Мислено ѝ благодарих за обръщението. Преди да произнеса макар и една дума, тя ми напомни, че съм грохнал старец.

— Благодаря ти, миличка, благодаря ти. Сложи ги тук.

— Сега ще ви донесат кафе — усмихна се и изчезна през вратата.

През цялата първа страница минаваше заглавие:

„ЗАГАДЪЧНО ПРОИЗШЕСТВИЕ В ЛОВНАТА ХИЖА

Полицейското управление потвърждава, че сътрудниците му не са успели да проникнат в Ловната хижа, след като през нощта оттам дойде съобщение за убийството на сенатора Роули от неговия секретар мистър Едгар Гифърт.

Многобройните опити да се свържем със сенатора останаха безплодни.

Три полицейски махолета, управлявани от работи, бяха подпалени до границите на Ловната хижа, експлодира и един полицейски автомобил. Втори автомобил, изпратен там веднага след съобщението за убийство, е бил завладян

от Гифърт. От изстрелите му са загинали четирима полицаи. Днес рано сутринта откраднатият автомобил е намерен на неколкостотин мили от мегаполиса...“

По-нататък полицията изразяваше увереност, че всеки момент трябва да се очаква залавянето на убиеца.

Малка бележка в левия долен ъгъл на страницата съобщаваше за странното поведение на един робот чистач, който нападнал човек.

Но моето внимание беше привлечено от друго съобщение:

„СЕНАТОРЪТ ЛУТЪР ГРЕНДЪН ПРЕДЛАГА ПОМОЩТА СИ

«Федералното правителство трябва да се държи настрана» — заяви сенаторът.

Сенаторът на Източния сектор Грендън заяви днес сутринта, че е готов да помогне на Северозападния сектор в «издирването на убиеца» на своя колега.

— Няма нужда да се обръщаме към федералното правителство — отбелязва той. — Гражданите на независимия сектор са способни да се справят с престъпника със собствени сили.

Сенаторът на Югозападния сектор Куинтъл е на същото мнение. Той смята, че «нямаме нужда от помощта на федералните ведомства».

Сенаторите се готвеха да отхапят лакомо парче още преди официалното съобщение за смъртта на Роули.

Време е да тръгвам, реших аз. По-лесно ще е да се изгубя в тълпата. Не е толкова просто да се фокусира лъчът върху един човек.

И докато другите Безсмъртни се карат за владенията на сенатора Роули, аз мога да се промъкна на безопасно място.

На вратата едва не се сблъсках със сребристата девойка.

— Отгук, дядо — и тя ме поведе по коридора.

— Но изходът е в обратна посока — намръщих се аз.

Тя спря и се усмихна.

— Знаете ли, сър, падна се нашият номер. Управлението за медицински контрол изпрати диагностик-контрольор.

Олюлях се. По някакво чудо компютърът на Ловната хижа е разбрал за местонахождението ми и е изпратил сигнал за проверка именно на този дом. И сега пред мен са затворени всички врати, освен онази, която води при робота-диагностик.

Идеален капан. Естествено роботът е защитен от здрава броня, той е въоръжен. Често хората не искаха да отиват в болница, още повече за своя сметка, щом са свободни граждани.

Вървах бавно, както се полага на старец, печелех скъпоценни секунди. Помощниците на диагностика обикновено са въоръжени само с парализатори. Трябваше да го имам предвид. Но отначало се налагаше да си изясня някои подробности.

— Защо не ме предупредихте, миличка, веднага след пристигането му?

— Той дойде преди петнадесет минути, дядо — отвърна сребрилата красавица.

Значи, мнозина от клиентите на заведението все още чакаха да бъдат прегледани.

Девојката вървеше пред мен. Насочих към нея лъча на парализатора и подхванах безжизненото тяло, преди да падне на пода. Сетне я отнесох в моята стая и я сложих на дивана.

След това свалих завесите. Плътния синтетичен материал можеше да пламне само от силен огън. Със завесите в ръце изтичах в малкия хол. Счупих двата топлинни елемента на парализатора и изсипах праха на пода, под завесите. За разлика от барута той не се взривяваше при нагриване и даваше по-висока температура.

Извадих от джоба си запалка, поднесох пламъчето до предвидливо взетия от мен вестник, запалих го и го хвърлих върху купчинката прах.

След миг той засъска и от него се издигна бял пламък. Завесите се овъгляваха и скоро холът се изпълни с кълба гъст лютив дим.

Аз знаех, че сградата няма да се запали, но разчитах, че не всички ще имат моята увереност.

— Пожар! — изкрещях с цяло гърло и изтичах по стълбите към входната врата.

От улицата се носеше равномерно жужене на работа — помощник на диагностика, поставен на стража.

Коридорът се изпълваше с дим. Затичаха работи-пожарникари. Включи се системата за подаване на въглероден двуокис.

Роботите-пожарникари не можеха да ме познаят. Те реагираха само на огън. Не се съмнявах, че бързо ще открият тлеещите завеси и веднага ще ги угасят. Но димът свърши работа. Кой ще диша такава воня дори да знае, че животът му не е заплашен! Всички се спуснаха към вратата и аз заедно с тях.

Пожарът провали заповедта на диагностика. Той не можеше да задържа хората в горящо здание. За съжаление не оцених достатъчно огромния стремеж на компютъра на Ловната хижа да се добере до мен.

Роботът-помощник пусна в ход парализатора. Естествено в такава тълпа не можеше да отдели единствено мен и затова стреляше във всички излизащи от вратата. За щастие му бяха необходими няколко мига, за да насочи парализатора от една жертва към друга. Улучих мига, когато премести мерника, и се втурнах да бягам.

Тичах с всички сили, наведен почти до земята, но лъчът на парализатора се плъзна по пръстите на лявата ми ръка и тя стана безчувствена до лакътя. Все пак роботът ме уцели! Но аз вече се бях смесил с тълпата любопитни и се отдалечавах все повече от квартала. Изглежда роботът не ме сметна за Гифърт и разбра безсмислието на преследването. Не можеше да парализира цялото население на Гровъртън, само и само да ме намери, я! Въпреки това продължаваше да стреля във всички, които излизаха от къщата.

Ускорих крачка. Положението ставаше все по-тревожно. Не ми се искаше да си имам работа с полуделия компютър, но не можех да се изтръгна от пипалата му.

Излязох на авеню Корлис, успоредно на Брадли, преминах седем квартала и се върнах на Брадли. Няколко пъти покрай мен преминаваха полицейски автомобили, но или не сканираха идентификационната ми пластинка, или получаваха лъжливи отговори от банката за памет.

От мегаполиса ме отделяше само един квартал, когато цялото ми тяло сякаш бе залято с киселина и аз изгубих съзнание.

Може би във вас не са стреляли с парализатор, но всекиму е познато болезненото боцкане в изтръпналата ръка или крак, което се засилва при най-малкото движение. Ето защо и не мислех да се движа.

Просто лежах, очаквайки в тялото ми да се върне чувствителността. Това продължава почти един час. И преди съм попадал под лъча на парализатор, така че знаех колко време ще ми е необходимо, за да дойда на себе си.

— Време му е да се опомни — произнесе нечий глас. — Я го разтърси.

Някой ме разтърси и аз изревах от болка.

— Извинявай, Гифърт — изсумтя друг глас, — исках да разбера дали си жив.

— Дай му няколко минути — посъветва го първият глас. — Той е наред.

Боцкането спря. Обърнах глава и видях двама мъже, които седяха на столове до леглото ми — нисък, дебел мустакат блондин с гладко избръсната решителна брадичка и по-висок мускулест брадатко.

— Извинявай, че се наложи да стреляме в теб, Гифърт — проговори брадатият. — Не искахме да привличаме вниманието в непосредствена близост до мегаполиса.

Не са полицаи, реших аз. Няма никакво съмнение. И дори да имат отношение към полицията, то не от този сектор. И да са на служба, то е на друг Безсмъртен.

— Чии сте, момчета? — опитах да се усмихна.

Вероятно съм успял, защото и те ми се усмихнаха.

— Много интересно, и ние тъкмо смятахме да те попитаме същото.

Отново се взрях в тавана.

— Аз съм сираче.

Мустакатият изсумтя.

— Какво мислите за това, полковник?

Полковникът (интересно на какво?) се намръщи, гъстите му вежди се сключиха над сивите очи. Гласът му глъхнеше в гъстата брада.

— Ще бъдем откровени с теб, Гифърт. Може би защото не успяхме да установим личността ти. Само заради това. Възможно е и ти самият да не знаеш кой си. Ето защо ще бъдем откровени.

— Карайте — съгласих се аз.

— Добре. Чуй как виждаме станалото. Нашата версия. Ти си убил Роули. Убил си го след петнадесет години безупречна служба.

Ние знаем — дори ти да не си подозирал, — че през всичките тези години на всеки шест месеца Роули те е подлагал на психовнушение. Поне си е мислил, че те подлага.

— Мислил? — попитах аз, желаейки да покажа, че ми е интересно.

— Да. Може би се е заблуждавал. Във всеки случай напоследък. След психовнушението човешкото поведение се подчинява на определени закони. Ти ги наруши. Знаем, че за да се премахне ефектът от психовнушението, са необходими шест седмици активно лечение. И още най-малко две човек да дойде на себе си. Ти си отсъствал от Ловната хижа само четири дни — той вдигна рамене. — Схващаш ли положението?

— Да, естествено. — Братият ме дразнеше. Не ми харесваше произношението му.

— Отначало мислехме, че са те подменили. Но проверихме идентификационната ти пластинка — той посочи ръката ми. — Всичко е наред. Пластинката е на Гифърт. И знаем, че за четири дни не биха могли да я извадят от ръката на Гифърт и да я присадят в костта на някого друго. Ако имаме възможност да сравним отпечатъците от пръстите и структурата на ретината ти, окончателно ще се убедим, че си Гифърт. Но законът го забранява, затова се налага да се задоволим само с уликите, които имаме. Сега-засега те приемаме за Гифърт. Това означава, че някой е човъркал мозъка ти. Искаме да знаем кой именно. Знаеш ли кой е?

— Не — често признах аз.

— Самият ти нищо не си правил?

— Не.

— Някой стои ли зад теб?

— Да.

— Кой?

— Не зная. Почакайте малко с въпросите. Казахте, че ще бъдете откровени. За кого работите?

Те се спогледаха.

— За сенатор Куинтъл — отговори полковникът.

Повдигнах се на лакът.

— Добре де, убедете се сами. Роули е убит, можем да го изключим — свих показалеца на свободната си ръка. — Вие работите

за Куинтъл, изключваме и него — свих другия пръст. — Остават трима Безсмъртни: Грендън, Ласър и Уотърфорд. Ласър управлява Западния сектор, Уотърфорд — Източния. И двата не граничат със Северозападния, значи нямат нищо общо. Не е задължително, но е твърде вероятно. По-скоро биха се стремили да се отърват от Куинтъл, а не от Роули. Следователно остава Грендън. И ако сте чели вестниците, трябва да знаете, че той вече се мъчи да нахълта в Северозападния сектор.

Те пак се спогледаха. Разбиха, че може би изобщо не работят за Куинтъл. Дори бях склонен да мисля, че ги е изпратил Грендън. От друга страна, биха могли да казват истината, за да се убедя, че господарят им е Грендън. Впрочем за мен нямаше никаква разлика.

— Логично заключение — изрече полковникът. — Твърде логично.

— Ние обаче трябва да знаем кой си ти — добави мустакатият. — Усецахме, че ще се върнеш в мегаполиса, и поставихме охрана на основните магистрали. Тази част от плана ни успя, сега можем да минем към следващия етап.

— Следващия?

— Да, ти можеш да бъдеш заменен. И ти го знаеш. Онези, които са те изпратили, сега пет пари не дават какво ще се случи с теб, иначе нямаше да ти се наложи самичък да търсиш начин да се спасяваш. Те вече не се интересуват какво ще стане с Еди Гифърт.

— Сигурно са знаели, че ще те заловят. Затова са те хипнотизирали. Твърде вероятно да не успеем да разберем кой е направил това. Но сме длъжни да се помъчим. Ами ако внезапно си спомниш нещо, някаква дреболия, а тя ни отведе до цялата организация?

Кимнах. И полковникът разсъждаваше много логично. Искаха да премахнат ефекта от психовнушението. Можеха да го направят внимателно, като постепенно изолират хипноблокировката, за да не ми навредят. Но за това беше необходимо време. И аз разбиха, че няма да се церемонят с мен. Бяха решили да обелят кората на мозъка ми като банан, а сетне да го нарежат на филийки, за да видят какво има вътре.

И ако работеха за някого от Безсмъртните, не се съмнявах, че ще изпълнят плана си. За тази цел им бяха необходими специална

апаратура и експерти по психовнушение. И едното, и другото можеше да се купи срещу пари.

Наистина за някои работи не се досещаха. Ако се наврат твърде дълбоко в мозъка ми, внезапно ще се появи сърдечна недостатъчност от психосоматично естество. И ще умра, преди да успеят да ме спасят. Действително аз не бях незаменим.

— Искаш ли да кажеш нещо, докато още не сме започнали? — попита полковникът.

— Не — нямах намерение да им облекчавам живота.

— Добре — той стана. Надигна се и мустакатият. — Съжалявам, че трябва да ти направим това, Гифърт. Но не се тревожи, след шест-осем месеца всичко ще се оправи. Довиждане.

Излязоха от болничната стая и плътно затвориха вратата.

Седнах и се огледах. Не знаех къде се намирам. За един час биха могли да ме закарат на другия край на света.

Но както скоро ми стана ясно, все още бях в мегаполиса. На табелката, закрепена за кревата, прочетох: „Санаториум на Делфилд“. Той се намираше на Ривърсайд Драйв, осем квартала от определеното ми място за среща.

Погледнах през прозореца. Осем етажа по-долу се виждаше покривът на десето равнище. Дебелото бронирано стъкло беше вградено в стената. Отляво беше регулаторът за прозрачност. Естествено прозорецът не се отваряше. И вратата се затваряше херметично. Ако пациентът започнеше да буйства, в стаята се подаваше приспиващ газ без опасение, че ще проникне в коридора.

Бяха ми взели всичкото оръжие и ми бяха смъкнали термопластичното покритие от лицето и ръцете. Сега не изглеждах като грохнал старец. Погледнах се в огледалото, също от бронирано стъкло. Не изглеждах кой знае колко добре. Посивялата ми коса стърчеше на фъндъци, тревожни бръчки прорязваха лицето ми.

Седнах на леглото и се замислих.

След два часа при мен влезе лекар-психоаналитик. Беше сама, но зад вратата забелязах един полковник.

Това беше решителна жена на около тридесет и пет години. Започна със стандартните въпроси.

— Казали са ви, че се намирате под действието на психовнушение. Вярвате ли?

Отговорих, че вярвам. Нямах смисъл да се инатя.

— Помните ли как стана това?

— Не.

— Не бихте ли могли да си спомните нещо за онзи, който ви е хипнотизирал?

— Не.

Зададе ми още десетина въпроса. Когато свърши, опитах се да измъкна от нея някаква информация, но тя бързо излезе от стаята, без да ме изслуша.

Май санаториумът твърде отдавна беше под опеката на Куинтъл или Грендън, а може и на някого друго от Безсмъртните. Някой от тях от доста време си е свил шпионско гнездо в сърцето на сектора на Роули.

Не можех да напусна санаториума без помощ отвън. Бил съм в такива места и се отнасях с голямо уважение към действащите на територията им мерки за безопасност. Човек без оръжие нямаше никакъв шанс.

Въпреки всичко няхах намерение да седя със скръстени ръце.

Най-много ме интересуваше въпросът: постоянно ли ме следят? Обзорът на закрепения под тавана скенер беше тесен. Беше защитен с полусфера от бронирано стъкло. Но можеше да се върти, обхващайки всички части на стаята. Съдейки по всичко обаче, не се управляваше от компютър. Контролът върху пациента се осъществяваше или от лекар, или от медицинска сестра.

На какъв интервал обаче?

В далечината, на Бартън билдинг, се виждаше часовник със стрелки. Скенерът беше насочен към кревата. Това означаваше, че последния път са ме проверили, докато съм лежал. Отидох до отсрещната стена.

Голямата стрелка на часовника на Бартън билдинг премина почти три четвърти от окръжността, когато обективът се обърна към мен. Тридесетина секунди стоях, сякаш не го забелязвах, сетне пресякох стаята. Скенерът не помръдна.

Това ме зарадва. Санаториумът изоставаше от техническия прогрес. По всичко изглеждаше, че не са сменяли техниката поне тридесет години. Операторът се уверяваше дали пациентът е на мястото си и веднага преминаваше към следващата стая.

Наблюдавах скенера до вечерта. На всеки час, точно четири минути, след като голямата стрелка на Бартън билдинг преминаваше цифрата дванадесет, той се обръщаше към мен. Бях напълно доволен.

Вечерята ми донесоха в шест и половина. Погледнах с крайчеца на очите си към скенера, но той не реагира на отварящата се врата.

Впрочем служителите на санаториума напълно се оправяха и без дистанционен контрол. Единият застана до вратата с готов парализатор в ръка, другият вкара вътре масичката с храната. При тези условия единствено самоубиец би се опитал да избяга от стаята.

В девет и половина угасиха горното осветление, остана да свети само малката лампичка над леглото. Тутакси разбрах, че скенерът е сляп в инфрачервения диапазон. Ако се държах примерно и си останех в постелята, малката лампичка беше напълно достатъчна да ме следят. Щом открие липсата ми, дежурният веднага би запалил осветлението.

Лежах спокойно до единадесет и четири минути. Скенерът се обърна и обективът се взря в мен. След минута-две станах и отидох до умивалника уж да пия вода. Скенерът не реагира. А пък аз не си губех времето.

Свалих покривката от леглото и запуших канала на умивалника. Развъртях крана и си легнах.

Покривката висеше до пода. Водата бързо напълни умивалника и безшумно потече надолу по плата.

За да напълни стаята, й трябваша много часове. Но аз не можех да си позволя лукса да заспя. Предстоеше ми да бодърствам до сутринта и не знаех дали ще успея да остана буден. Броях до петдесет, сетне рязко се обръцах на другата страна. Отстрани изглеждаше, че ме мъчат кошмари.

Все пак обаче съм заспал и едва не се удавих. Водата беше стигнала нивото на кревата. Седнах, кашлейки и плюейки.

От съня ми не остана и следа. Свалих одеялото и увих полусферата със скенера. Сетне до пояс във вода стигнах до вратата и се хванах здраво за желязното шкафче.

След около половин час осветлението се запали.

— Защо не се вижда нищо? — избоботи от високоговорителя нечий глас. — Ти ли си измислил нещо?

— А? Какво? — уж сънливо отговорих аз. — Нищо не съм правил.

— Сега ще дойдем. Отдръпни се от вратата или ще те застрелят. Нямах и намерение да стоя пред вратата.

Щом дежурният обърна ключа в ключалката, под натиска на водата вратата рязко се отвори и го халоса, потокът събори него и двамата пазачи.

Изчаках момента, пуснах се от шкафчето и водата ме отнесе в коридора. Аз знаех какво да правя, а пазачите — не. Няколко секунди — и парализаторът на единия беше в ръцете ми, а на пода се простряха три неподвижни тела. Втурнах се към масичката на дежурната нощна сестра веднага зад ъгъла, до асансьорите. Още не бе паднала след изстрела ми, а аз вече въртях нужния ми номер и изкрещях в слушалката:

— Говори Гифърт! Аз съм в санаториума на Делфилд, стая осемнадесет нула осем.

Повече не ми и трябваше. Хвърлих парализатора в локвата до вратата на асансьора и тръгнах към стаята си с вдигнати ръце.

Трябва да се признае на персонала на Делфилд: не бяха злопаметни и не си отмъщаваха на пациента, направил опит да избяга. Когато петима пазачи се втурнаха в коридора и видяха, че съм с вдигнати ръце, само ме поведоха към стаята и не се отделяха от мен, докато не дойде полковникът.

— Хитро, много хитро. — Той огледа стаята. — Трябва да имаме предвид този номер. Наистина няма много полза от него — не можеш да излезеш на улицата направо от коридора, а асансьорите не се извикват отгоре.

Вдигнах рамене.

— Не можех да не се опитам да се измъкна оттук.

Полковникът се усмихна.

— Естествено. Човек никога не бива да се предава. — Запуши. — Позвъняването ти по телефона също е безсмислено. И преди се е случвало пациенти да стигат до телефона. Но комутаторите се управляват от робот, който обикновено прекъсва връзката.

Не му отговорих. Не си струваше да показвам, че съм огорчен.

— Добре — омръзна му да чака отговора ми. — Завържете го.

Пазачите смениха мокрото бельо и ме накараха да легна. Завързаха ме толкова стегнато, че не можех да вдигна глава, за да видя собствените си ръце.

Полковникът ме огледа и доволно кимна.

— Възможно е и оттук да се изплъзнеш. Поне можеш да се опиташ. Но имай предвид, следващия път ще замразим гръбначния ти мозък.

Излезе и вратата се затвори.

Какво пък, направих, каквото можах. Останалото не зависеше от мен. Заспах.

Естествено не чух шума в коридора. Звуконепроницаемите стени не пропускаха нищо. Но вратата се отвори и до леглото ми се изправи един декон.

— Ще успеете ли да станете?

Роботите от този вид бяха предназначени да работят в радиоактивни зони.

— Не — отвърнах аз. — Срежете въжетата.

Докато мигна, големите ножици ме освободиха. Едва бях станал, когато в корпуса на декона се отвори капакът на спасителен контейнер.

— Влизайте тук.

Не му възразих — държеше ме на мушката на парализатор.

Ето тъй се простих със санаториума на Делфилд. Викаха деконите при аварии на атомни реактори. Компютърът на Ловната хижа беше разбрал за местонахождението ми и е пратил фалшив сигнал за нарушение на режима в атомния реактор на Делфилд.

И преди ми се е случвало да наблюдавам как действат деконите — умни, пъргави, без да си губят времето. Контейнерът беше защитен от радиацията и бе предназначен за изкарване на хора от заразената зона. Вътре беше тясно и тъмно, но аз не се оплаквах. По-добре тясно, отколкото смърт от сърдечен пристъп в ръцете на психоаналитиците.

Почувствах сладникав мирис и разбрах, че в контейнера се подава приспиващ газ. Изгубих съзнание.

Когато се съвзех, ми се гадеше. Вчера парализиращ лъч, днес приспиващ газ... Не можех да се отърва от миризмата му.

Не, не миришеше на газ, а на нещо друго. Вдигнах глава и се огледах. Бяха ме докарали в хола на Ловната хижа, лежах на пода. Редом със сенатор Роули.

Отдръпнах се от трупа и повърнах.

Едва се дотърсих до банята. Минаха най-малко двадесет минути, докато дойда на себе си и се реша да се върна в хола.

Роули не беше умрял моментално. Успял е да отпълзи два метра от мястото, където го бях застрелял.

Догадката ми се потвърди.

Пръстът на мъртвеца беше замръзнал върху един клавиш на пулта за управление, до който е успял да се добере. Компютърът е продължил да защитава сенатора, смятайки — както бях предположил, — че е жив. Не би могъл и да смята другояче — клавишът „Въвеждане на команда“ стоеше натиснат.

Наведох се над микрофона:

— Ще взема от покрива един махолет. Определи курса и осигури охрана от Ловната хижа до мегаполиса. Прехвърли махолета на ръчно управление. След като отлетя, незабавно вдигни в реактора всички лостове на закъснителните устройства. Повтори!

Компютърът послушно повтори командите ми.

Долетях до мястото на срещата и след двадесет минути вече седях в кабинета на шефа.

Докато премахвах ефekten от психовнушението, хирургът измъкна от ръката ми идентификационната пластинка на Гифърт.

— Караш ме да те чакам, синко — усмихна се шефът.

— Какво ново?

Усмивката му стана по-широка.

— Какво ли не стана през това време! Един робот в Гровъртън убил човек. Помощникът на диагностик парализирал всички, които бягали от горящо здание. Декони се вмъкнали в санаториума на Делфилд, макар че не били отбелязани никакви отклонения в работата на тамошния реактор. А преди час започна дявол знае какво! Експлозия на реактора разпертушини Ловната хижа, сетне всички работи сякаш си изгубиха ума. Гражданите подозират, че сенаторът незаконно е контролирал всички служби в мегаполиса. Отлична работа, момчето ми.

— Благодаря — мъчех се да не поглеждам към ръката си, в която хирургът все още човъркаше.

Побелялата вежда на шефа се повдигна:

— Тревожи ли те нещо?

— Просто съм изморен. Слушайте, как сте могли да изберете за сенатор такова нищожество като Роули? И с какво право той стоеше на поста си толкова години?

— Разбирам те — лицето на шефа помрачня. — Това е наша работа. Човечеството още не е готово за безсмъртието. Масите не могат да се възползват от него, а отделните личности го обърнаха само в своя полза. Щом не сме в състояние да ги лишим от безсмъртие по законен път, налага се да търсим алтернатива. Убийството. Но само с един удар не е възможно да се отървеш от всички.

— Вие обаче сте разбрали как трябва да се използва безсмъртието — възразих му аз.

— Нима? — меко ми отвърна той. — Не. Не, синко. Аз го използвам също както и те. Заради власт. Федералното правителство е съвсем безпомощно. Реалната власт е съсредоточена в моите ръце.

Само че аз я използвам другояче. Някога Безсмъртните бяха повече от сто. А миналата седмица — шестима. Днес са вече петима. През всичките тези години ние ги премахвахме, един след друг, а нови Безсмъртни не се създаваха. Освободилата се територия се разделяше между останалите, нови не се допускаха в техния тесен кръг.

Посвоему аз съм същият диктатор като тях. И когато равновесието се наруши, обществото отново ще започне да се развива, а на мен ще се наложи да умра заедно с останалите.

Но стига толкова. Ти как си? Повечето от подвизите ти знам, разказа много неща под хипнозата. Прекрасен пример за логическо мислене.

Взех предложената ми цигара и дръпнах дълбоко.

— Какъв друг извод бих могъл да си направя? Компютърът се опитваше да ме залови. Но същевременно не допускаше никого до мен. Нещо повече, той пропусна няколко възможности да ме задържи, за да не подложи живота ми на опасност. Компютърът изпълняваше последната заповед на сенатора. Старецът беше живял толкова дълго, че не вярваше в собствената си смърт. И затова е заповядал: „Доведи ми Гифърт... жив!“ Освен това не можех да не се съобразявам с обстоятелството, че електронният мозък не съобщи за убийството на сенатора, а продължаваше да защитава Ловната хижа, сякаш с господаря му не се беше случило нищо. Това можеше да означава само едно: затворена верига на клавиш „Въвеждане на команда“. Само в

този случай компютърът би могъл да предполага, че сенаторът е жив. И аз реших, че пътят ми за спасение преминава през Ловната хижа. Бях убеден, че ще разбере за телефонното ми обаждане от Делфилд. Сетне ми оставаше само да чакам. След като попаднах в Ловната хижа, започнах да давам заповеди, а компютърът ме взе за сенатора. Така завърши всичко.

Шефът кимна.

— Добре свършена работа, синко. Добре свършена.

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ПРОБУЖДАНЕТО НА РУМОКО

Когато връзката с Джей-9 прекъсна, аз се намирах в рубката и следях за изправността на апаратурата. Това беше обикновена и прекалено скучна работа.

Долу, в капсулата се намираха двама души. Задачата им беше да държат под наблюдение Пътя в Ада — продупченият в океанското дъно тунел, който в близките дни щеше да бъде отворен за движение. Ако при мен присъстваше и някой от инженерите, отговарящи за Джей-9 никак не бих се тревожил. Но на един от тях му се наложи срочно да отлети за Шпицберген, а другият от сутринта лежеше в тежко състояние в лазарета.

Внезапно с обединени усилия вятърът и течението заклатиха „Аквина“ и аз неволно се сетих, че днес е Зората на Пробуждането. Надигнах се, решително прекосих рубката и свалих панела на страничното табло.

— Швайцер! — възкликна доктор Аскуит. — Вие нямате право на достъп до тази апаратура!

— Ами тогава сами я поправете! — предложих му аз.

— Ектествено, че не мога да го направя. Та аз нищо не разбирам от нея. Но вие...

— Може би искате да видите как ще загинат Мартин и Дени?

— Не говорете глупости! Но въпреки това вие нямате...

— Тогава кажете кой има право — прекъснах го аз. — Капсулата се управлява оттук и нещо при нас се е развалило. Ако можете да повикате някой човек, който има достъп до апаратурата, повикайте го. Ако не, сам ще се захваха!

И без да чакам отговор погледнах в търбуха на машинеата. Не се наложи дълго да търся причината. Някакъв злоумишленик беше съединил с жичка четирите странични вериги и с това им подаваше обратно захранване през един от ключовете...

Взех поялника. Доктор Аскуит по специалност е океанограф и нищо не разбира от електроника. Надявах се той да не разбере, че аз сега обезвреждам мина.

Минаха десетина минути, свърших работата и капсулата в дълбините под нас оживя.

Докато работех непрекъснато размишлявах за съществуването, което скоро щеше да се пробуди, за съществуването, способно за миг да профучи по Пътя, приличащо на дяволски пратеник — може то самото да е дявола, — и да се появи на повърхността в средата на Атлантическия океан. Студеното и ветровито време в тези ширини никак не благоприятстваше доброто настроение. Предстоеше ни да отприщим могъща сила, енергията на ядреното разпадане, което щеше да предизвика още по-грандиозни явления — изригване на магма, която сега диша и клоочи на няколко километра дълбочина под нас. Но откъде се намират такива смилчащи, позволяващи си да играят с такива неща, надвишаваше моето разбиране.

Корабът отново се заклати на вълните.

— Всичко вече е наред — казах аз, докато поставях панела на мястото му. — Само някакви си обикновени къси, нищо повече.

— Май подеждат — измърмори доктор Аскуит, взирайки се в екрана на монитора. — Да опитаме връзката. — Той превключи един тумблер. — Капсула, тук е „Аквина“. Чувате ли ме?

— Да — прозвуча в отговор. — Какво става при вас?

— Късо съединение в блока за управление — отвърна докторът. — Повредата е отстранена. Каква е обстановката при вас?

— Всички системи действат правилно. Какво ще наредите?

— Продължавайте по графика. — Ескуит се обърна към мен. — Извинявайте, че бях толкова груб. Не очаквах, че ще оправите Джей-9. Ако пожелаете, бих говорил с началството да ви преместят на по-интересна работа.

— Аз съм електричар. Познавам добре тази апаратура и умея да поправам типични неизправности.

— От това следва ли, че не бива да говоря с началството?

— Следва.

— Добре, няма да говоря.

Това напълно ме устройваше. Докато отстранявах късите, откачих и мината, която сега се намираще в левия джоб на куртката ми.

Трябваше колкото се може по-бързо да я изхвърля извън борда.

Извиних се и напуснах рубката. Веднага изхвърлих уликата. И започнах да размишлявам за текущите работи.

Дон Уелш се оказа прав: някой се опитва да провали „проекта“. Предполагаемата заплаха се оказа действителна. Зад това се криеше нещо извънредно важно.

„Какво?“ — беше първият ми въпрос. — „Следващият им ход?“ — вторият.

Опирах се с ръце на фалшборда на „Аквина“, пуших цигара и гледах студените вълни, идващи от север и блъскащи се в кораба. Ръцете ми още продължаваха да треперят. „Благороден и хуманен проект“ — мислех. — „Но така опасен. Някой проявява нездрав интерес към него.“

Стана ми любопитно да разбера, ще доложи ли „нагоре“ Ескуит за постъпката ми? Сигурно ще докладва, без дори да съзнава, какво прави. Той ще трябва да изложи същността на аварията, тогава докладът ще съвпада със запис в бордовия дневник на капсулата. Ще напише, че аз съм отстранил късото. Само това.

Но ще бъде достатъчно.

Знаех добре, че недоброжелателите имат достъп до главната книга. Веднага ще забележат, че липсва запис за обезвредена мина. И никак няма да им е трудно да разберат, кой е застанал на пътя им. Понеже положението приближава критичната си точка, могат да предприемат крайни мерки.

Това вече ще бъде прекрасно. Точно това исках да направят. Как ли не бих се радвал — цял месец загубих, докато чаках враговете да се заинтересуват от моята скромна особа и, забравяйки за предпазливостта, ще започнат да задават разни въпроси. Дръпнах дълбоко от цигарата и се загледах в далечния айсберг, цял блестящ под потока слънчеви лъчи. Това ми се стори доста странно, защото небето бе посивяло, а океанът — потъмнял. На какво не му се нравеше ставащото, но защо — колкото и да си блъсках главата не успях да проумея.

Да вървят, които и да са, по дяволите. Обичам лошото време. В един мрачен и бурен ден съм се родил. И ще направя всичко възможно, че в ден като днешния да ми провърви. Прибрах се в каютата, направих си коктейл и седнах на койката. Скоро на вратата се почука.

— Не е заключено — викнах от мястото си.

Вратата се отвори. Влезе един млад мъж на име Роулингс.

— Господин Швайцер, с вас иска да говори Керъл Дейт.

— Предайте й, че веднага ще я посетя.

— Добре. — И побърза да се оттегли.

Керъл беше млада и красива, затова дълго вчесвах русите си коси, а после облякох чиста риза. Отидох до каютата й и почуках два пъти на вратата. Тя беше началник на корабната охрана. Предполагах, че ме вика във връзка с аварията. Логично беше да се допусне, че тя има пряко отношение към всичко ставащо на борда.

— Здравейте — казах аз, когато влязох. — Казаха ми, че сте ме викали?

Керъл седеше на една огромна полирана маса.

— Швайцер? Да повиках ви. Седнете.

Тя ми посочи креслото срещу нея.

— Защо съм ви потрябвал?

— Днес вие спасихте Джей-9.

— Това въпрос ли е или утвърждение?

— Вие нямате право да пипате апаратурата за управление.

— Може би искате да се върна в рубката и да върна обратно нещата?

— Е, все пак признавате ли, че сте я бърникали?

— Да.

— Да знаете, аз нямам никакви претенции спрямо вас — въздъхна Керъл. — Вие спасихте двама души. Затова няма да искам да ви накажат за нарушаването на инструкциите. Но искам да ви запитам за нещо друго.

— За какво?

— Това диверсия ли беше?

Гледай ти. Така и предполагах, че ще запита.

— Не — отвърнах, — нищо и никакво късо.

— Лъжете!

— Извинете, нещо не ви разбрах?

— Прекрасно разбирате. Някой е развалил апаратурата. Вие сте я поправили, а това е далеч по-сложно, отколкото да се отстранят няколко къси съединения. Освен това преди половин час уредите засякоха взрив отляво на борда. Това е било мина.

— Вие го казвате, а не аз.

— Не мога да разбера, що за игра водите. Вие се разкрихте, няма никакъв смисъл да отричате. Какво всъщност искате?

— Аз ли, нищо.

Мислено създавах образа ѝ. Меки кестеняви коси, лице с много лунички. Под наведеното чело гледаха раздалечени зелени очи. Знаех, макар сега да седеше, че височината ѝ не е малка, около метър и осемдесет. Преди време танцувах с нея в един ресторант.

— Е?

— Какво, е?

— Чакам отговор.

— Ама за какво?

— Това диверсия ли беше?

— Не, че откъде накъде!

— Вие ще кажете. Имаше и други опити досега.

— Та аз нищо не зная.

Тя внезапно почервения, но от това луничките ѝ започнаха да изпъкват още повече. Защо ли ѝ трябваше да почервениява?

— Точно така. Имаше и други опити. Но досега винаги успявахме да ги пресечем.

— Кои са злосторниците?

— Не ни е известно.

— Защо?

— Защото не успяхме никого да задържим.

— Че къде сте зяпали толкова?

— Те са прекалено хитри.

— Все пак вие грешите — казах и запалих цигара. — Това си беше късо съединение. Бързо се справих с аварията, нали все пак съм електроинженер.

Тя извади цигара. Аз ѝ поднесох запалката си.

— Добре де — съгласи се Керъл. — Изглежда няма какво повече да науча от вас.

Аз станах от мястото си.

— Между нас да остане, аз направих справка за вас.

— Е, и какво?

— Нищо. Чист сте като първия сняг. Или като лебедов пух.

— Радвам се да го чуя.

— Не бързайте да се радвате, господин Швайцер. Още не съм ви разбрала докай.

— Няма и да ме разберете — обещах ѝ аз. — колкото и да се стараете.

За другите неща както и да е, но за това бях сигурен.

„Кога ли ще се заемат сериозно с мен?“ — мислех за моите непознати врагове, докато се насочвах към вратата.

* * *

Веднъж в годината преди Рождество Христово пусках в пощенската кутия картичка без подпис. В нея съм написал един къс списък: имената на четири бара в града, в който се намират. През Рождество, първи май, първи юни и в навечерието на деня на вси светии седя в един от тези барове, като си подбирам усамотено място. После си тръгвам. Два пъти на едно място не прекарвам.

Плащам винаги в брой, макар че в наше време хората предпочитат да използват кредитните си карти.

Понякога в заведението влиза Дон Уелч, сяда при мен и си поръчва бира. Казваме си по някоя и друга дума и излизаме да се поразходим. Понякога той не идва. Но на следващата среща непременно се явява и ми донася пари.

Преди два месеца, в първият ден на лудото мексиканско лято, седях на една маса в ъгъла на бар „Инферно“ в Сан Мигел де Алиенде. Както обикновено по тези места вечерта се оказа прохладна, въздухът невероятно чист, а звездите ярко блестяха над покритите с каменни плочки улици на „паметника на националната култура“. Скоро влезе Дон, облечен в тъмносин костюм от синтетична вълна и жълто спортно яке с отворена яка. Приблужи се до бара, поръча си нещо, обърна се и хвърли един поглед на помещението. Аз кимнах, той се усмихна, махна ми с ръка, а после тръгна към масата ми, носейки чашата си и пълна бутилка.

— Ние май се познаваме?

— И аз си мисля така — отвърнах му аз. — Сядайте.

Той дръпна креслото и се настани срещу мен. Пепелникът на масата беше претъпкан с угарки, но от посетителите преди мен. През

отвореният прозорец подухваше морски вятър с аромат на текила. По стените бяха наблъскани фотографии на голи красавици и афиши за борба с бикове.

— До колкото си спомням, вие се казвахте?...

— Франк — изрекох първото име, което ми мина през главата. — Доколкото си спомням, видяхме се в Нови Орлеан, нали?

— Да, преди две години в „Марди Грас“.

— Вярно. А вие...

— Аз съм Джордж.

— А, вярно, спомних си. Добре си пийнахме тогава. Цяла нощ играхме покер. Прекрасно си починахме тогава, нали?

— Да, а аз ви проиграх двеста долара.

Аз се ухилих и го запитах:

— Бихте ли ми припомнили, с какво всъщност се занимавате?

— Ами, разни сделки. Точно сега се каня да направя нещо доста интересно.

— Радвам се. И ви желая успех.

— Пожелавам ви същото.

Докато той си пиеше бирата, говорехме за това онова. По едно време го запитах:

— Разгледахте ли вече града?

— Още не, казват, че бил необикновено красив.

— Мисля си, че ще ви хареса. Веднъж попаднах тук по време на Карнавала — необикновено зрелище. Всички гълтат възбудителни, да не спят три дни подред. От планините се спускат разни „индиос“ и танцуват по улиците и площадите. Между другото тук е издигната единствената готическа църква в цяло Мексико. Построил я е някакъв неизвестен индианец, който е видял готиката на обикновени пощенски картички. Когато свалiali кофража, мислели, че сградата ще се развали, но тя стои цяла до ден-днешен.

— С удоволствие бих се поразходил из града, но съм свободен само днес. Изглежда ще се задоволя само със сувенири.

— Е, и това стига. При това цените са ниски. Особено местната бижутерия.

— Все пак жалко, че няма да успея да разгледам местните забележителности.

— О, на североизток от града, на един хълм се намират развалините на толтекски град. Може би вече сте го забелязали — на върха на хълма има три кръста. Любопитно е, че правителството не признава съществуването на тези развалини.

— Много ми се иска да ги видя. Как може да се стигне до там?

— Най-добре пеша. Смело се качете на самия връх. Понеже няма развалини, няма и ограничения за посещение.

— Дълго ли трябва да се върви?

— Оттук ли? Не повече от час.

— Благодаря ви.

— Изпийте си бирата и да вървим. Аз ще ви придружа.

Той си изпи чашата и ние излязохме от бара. Скоро моят спътник се задъха. Нищо чудно, след като цял живот е живял почти на нивото на морето и внезапно се е издигнал на две хиляди метра. Но въпреки това стигнахме целта по една пътечка, която лъкатушеше между кактусите и седнахме на камъните.

— Така значи, този хълм го няма в природата — каза Дон. — Май и той е като нас, а?

— Напълно си прав.

— Следователно тук няма „Ушички“, което не може да се каже за повечето барове...

— Да, тук е доста диво място.

— Надявам се да си остане такава.

— И аз се надявам.

— Благодаря за картичката. Имате нужда от поръчки?

— Вие го знаете по-добре от мен.

— Да, има какво да ви предложи.

Така се почна всичко.

— Чували ли сте за Надветрените и Подветрените острови? Или за Сертси?

— Не, а къде се намират те?

— В Западна Индия, Малките Антили. Образуват нещо като дъга от Пуерто Рико и Виржинските острови на югоизток и стигат от югозапад до Южна Америка. Те представляват върхове на подводна планинска верига, която е широка триста и повече километра. Произходът им е вулканичен. Всеки връх е или действащ, или затихнал вулкан.

— Гледай ти!

— Хавайските острови имат същия произход. Остров Сертси в западната част на Уестманския архипелаг се образува през двадесети век, по-точно през 1963 година. Израстнал за броени дни. Толкова бързо се появил и Капелинос на Азорите. Той също е от подводен произход.

— Продължавайте. — Аз вече разбрах накъде бие. Бях чел и слушал за проекта „Румоко“, наречен така в чест на маорийския бог на вулканите и земетресенията. Нещо подобно са предвиждали и пред двадесети век, но впоследствие се отказали. Наричал се е „Могол“. Предвиждали са с дълбоководно сондиране и насочени ядрени взривове да добиват природен газ.

— „Румоко“ — каза той. — Нали сте чували за него?

— Чел съм това онова. Главно от научният раздел на „Таймс“.

— И това е достатъчно. Нас ни привличат към него.

— С каква цел?

— Някой се опитва да провали проекта. Вършат се диверсии. Наредено ми е да изясня кой и защо го прави и да го спра. Но досега нищо не съм успял да свърша, само загубих двама души.

Погледнах го право в очите. В полумрака ми се стори, че светят зелено. Той беше малко по-нисък и по-лек от мен, но въпреки това изглеждаше достатъчно едър. За това допринасяше и военната му стойка.

— Доколкото разбирам, имате нужда от моите услуги?

— Да, така е.

— Какмо смятате да ми предложите?

— Четиридесет, дори петдесет хиляди. Но ще зависи от резултата.

Запалих цигара.

— Какво се иска от мен?

— Да се включите в екипажа на „Аквина“. Най-добре като техник или инженер. Ще успеете ли?

— Да.

— Прекрасно. Открийте кой върши поразите и веднага ми съобщете. Или намерете начин да извадите въвн от играта недоброжелателите ни.

— Изглежда — усмигнах се аз, — тази работа не е от най-лесните. Кой е вашият клиент?

— Един американски сенатор, който желае да остане анонимен.

— Ако пожелаеш бих узнал името му, но няма да го правя.

— Заемате ли се?

— Да. Трябват ми пари.

— Знайте, че е опасно.

— Такива работи винаги са опасни.

Ние се наслаждавахме на кръстовете, по които висяха даровете на вярващите: пакетчета цигари и други дреболии.

— Добре — каза той. — Кога ще започнете?

— В края на месеца.

— Става. Кога ще се обадите?

— Веднага щом имам някакви новини.

— Не става. Трябва в определен ден. Нека бъде петнадесети септември.

— И ако свърши работата?

— Петдесет бона.

— А в случай на усложнения? Например ако трябва да се освобождавам от два или три трупа?

— Казах вече.

— Добре де. Щом е петнадесети, да бъде петнадесети.

— Преди тази дата ще се обаждате ли?

— Само в случай на нужда или ако узная нещо важно. Тогава ще викам за помощ.

— Може да се случи и едното, и другото.

— Не се безпокойте, Дон — протегнах му ръка. — Смятайте работата в кърпа вързана.

Той кимна, без да отделя поглед от кръстовете.

— Всички те бяха отлични момчета. Моля ви само... Моля ви много, да изпълните тази задача!

— Ще направя всичко, което зависи от вен.

— Все пак вие сте един загадъчен човек. Не разбирам как успявате...

— И господ да не дава да разберете — прекъснах го аз. — Щом някой го разбере и всичко отива на кино.

Ние слязохме от хълма и се разделихме. Той отиде в хотела, а аз в стаята си.

* * *

— Хайде да пийнем — предложи Мартин, когато ме срещна на полубака, след като излязох от каютата на Керъл Дейт. — Аз черпя.

— Добре тогава.

Ние отидохме в ресторанта и си поръчехме по халба бира.

— Искам да ти благодаря. Ако не беше ти, ние с Дени...

— Какво толкова. И ти на мое място сам би поправил за броени минути блока. Шегата ли е да знаеш, че под теб могат да загинат хора?

— Все пак много ни провървя на нас двамата, че ти се оказа в рубката. Благодаря ти!

— Е, няма защо. — Вдигнах към устните си чашката (дявол да го вземе, сега ги правят само от пластмаса) и след като отпих, се поинтересувах: — Как върви шахтата?

— Отлично. — Той набръчка широкото си чело.

— Изглежда, ти не си много сигурен в това.

Той леко се изхили, после също изпи малка глътка.

— Подобно на дненото още не беше ни се случвало. Естествено е малко да се разтрепераме...

Според мен това беше казано меко.

— А шахтата наред ли е? — продължих да подпитвам. — Отгоре додолу?

— Наред е. — Той се огледа настрани, сякаш подозираше, че в ресторанта ни подслушват. Всъщност наистина ни подслушваха, но Мартин още не беше казал нищо опасно нито за себе си, нито за мен. А и аз не бих му позволил.

— Добре. — За кой ли път си спомних напътствията на Дон Уелч. — Много добре.

— Защо се интересуваш? — запита той. — Ти си просто един наемен техник.

— Дори наемният техник може да прояви професионално любопитство.

Той ме изгледа някак си странно.

— Според мен това е от езика на двадесетия век.

— Аз съм старомоден.

— Може би това не е лошо — замислено каза Мартин. — Жалко, че такива като теб са останали така малко.

— Дени събуди ли се вече?

— Не, още хърка.

— Добре прави.

— Теб сигурно ще те повишат.

— Надявам се, че няма да го направят.

— Защо?

— За какво ми е излишна отговорност?

— Два пъти в една вода не се влиза.

— Какво значи това?

— Следващият път може да не си в рубката.

Разбрах го напълно, той се опитваше да узнае, какво ми е известно. Но и аз като него не знаех много. Но и двамата се досещахме, че ни чака нещо опасно.

Мартин пиеше бирата си и не сваляше очи от мен.

— Май искаш да кажеш, че си мързеливец?

— Смятай, че е така.

— Ама че глупости.

Повдигнах рамене и заедно с тях чашата си.

Преди половин век е била образувана организацията „СМОКА“, наречена така в насмешка над нелепите съкращения на всевъзможни общества и учереждания. Пълното ѝ наименование звучеше така: „Смесено Общество на Америка“.

Но лидерите на тази организация не се занимаваха единствено с осмиване на други организации като „Организацията на Мъжете“ и подобните ѝ. Сред тях е имало такива светила като д-р Уолтър Мунк от Института по океанография на името на Скрипс и д-р Хари Хес от Принстъпския университет. Веднъж тези учени направили необикновено предложение, което тогава не успели да осъществят поради липса на средства. Но подобно на духа на Джон Браун, духът на проекта вървеше напред, като в същото време „прахта“ му лежеше в папката.

Както е известно проектът „Мохол“ умря в зародиш. Но в замяна се появиха по величествени и обещаващи рожби на научния гений.

Както е известно на всички, свръхдълбокото сондирането на континентите никак не е просто, тъй като земната кора там е дебела над четиридесет километра. Докато под океаните земната кора е значително по-тънка и теоретически сондата може лесно да се добере до мантията като пробие слоя на Мохорович. „Осъществяването на нашият замисъл изисква огромни средства — казваха учените, — но помислете само: с получаването на образци от мантията ние веднага ще отговорим на множество въпроси, относно радиоактивността, термичният градиент, геологическия строеж и възрастта на Земята. Като направим съответните анализи ние ще установим дебелината и дълбочината на различните слоеве и ще можем да ги сверим с данните на сейсмологията. Взимането на образци от всички дълбочини ще ни даде пълна представа за геологическата история на нашата планета. Но проектът не ни предлага само тези изгоди...“

— Да пийнем по още една? — предложи Мартин.

— Няма да се откажа.

Ако ви се е случвало да четете монографията „Действащи вулкани на Земята“, издадена от Международния съюз на геолозите и географите, може би сте забелязали, че планетата ни като превързана с въжета от вулканични и сеизмични зони. Вижте само така нареченият „Огнен пръстен“, обхващащ целия Тихи океан. Може без да вдигате молива от картата до го проследите от Огнена земя по крайбрежието на Америка през Чили, Еквадор, Колумбия, Централна Америка, Мексико, западното крайбрежие на САЩ и Канада, по Аляска, сетне по дъга надолу през Камчатка, Курилите, Япония, Филипините, Индонезия и Нова Зеландия. Подобна зона има и в Атлантика, близо до Исландия.

Ние продължавахме да седим на масата. Отново пийнах глътка бира. На Земята повече от шестотин вулкана могат да се нарекат действащи, макар вредата от тях да не е голяма. Голяма част от тях просто димят.

Поръчахме по оке едно.

Да, хората смятаха да създадат още един нов вулкан в океана. По-точно казано — вулканичен остров като Сертси. В това беше същността на проекта „Румоко“.

— Скоро ще трябва да слизам долу — каза по едно време Мартин. — Знаеш ли как бих искал да наглеждаш онази проклета

апаратура. Така да се каже, аз ти я поверявам.

— Добре — съгласих се с него. — Само ме предупреди, когато потегляш надолу. Ще седя в рубката и няма да се мръдна, докато не ме изгонят.

Той му потупа по рамото.

— Благодаря ти. Сега съм спокоен.

— Ей, братле, ти май трепериш?

— И още как!

— Защо така?

— Бедата не идва сама. Слушай, приятел, готов съм да те поя до второ пришествие с бира, стига да ме прикриваш, а? Ей богу, нещо не съм на себе си. Може би това са просто случайности? Как мислиш?

— Може би.

Погледах го известно време и после отново вперих взор в чашата си.

— Ако се съди по изотермите на картата, тук е най-подходящото място в цяла Атлантика — изрекох аз. — Единствено ме е страх... Впрочем, не е важно...

— От какво се страхуваш?

— Виждаш ли, магмата е вещество капризно.

— Какво имаш предвид?

— Не е известно какво ще стане, когато се окаже на свобода. Но може да се въобрази всичко — от Етна до Кракатау. Понеже не се знае изходното състояние на магмата, резултатите ѝ от взаимодействието с водата и въздуха могат да се окажат неочаквани.

— Но нали ни обещаха, че всичко ще бъде наред — възрази Мартин.

— Не са ни обещали, а ни навеждаха на тази мисъл. Наистина правеха го грамотно, трябва да им отдадем дължното.

— Ти страхуваш ли се?

— И още как!

— Смяташ, че ние няма да се измъкнем?

— Ние ще се измъкнем, но този дяволски вулкан ще измени температурата на водата, интензивността на приливите и климата в мащабите на цялата планета. Не го крия от теб, непрекъснато ми се върти в главата.

Той поклати тъжно глава.

— Никак не ми харесва това.

— Твоите беди може вече да са завършили — изрекох аз замислено. — На твоє място не би ме мъчила безсъницата...

— Може наистина да си прав.

„Възможно е“ — помислих си и аз.

Допихме си бирата и станахме.

— Време е да вървя.

— Още по една чаша?

— Не, благодаря. Днес трябва още доста да поработя.

— Е, както кажеш. Довиждане.

— Довиждане. И не провесвай нос.

Излязох от ресторанта и се изкачих на горната палуба.

Луната светеше достатъчно силно, че от надстройките и текеджът падаха сенки, а въздухът беше така прохладен, че се принудих да закопчая якето си до шията. Любувах се известно време на вълните и се прибрах в каютата си. Взех горещ душ, чух новините по радиото и почетох малко. Скоро ми се приспа. Поставих книгата на лавицата до койката, угасих светлината и корабът с люлеенето си скоро ме приспа.

... В края на краищата следваше да се наспя добре. Утре трябваше да пробудим Румоко.

* * *

Колко ли време спях? Май три-четири часа. Внезапно вратата едва чуто се отвори и долових тихи стъпки. Сънят веднага изчезна някъде безследно, но аз продължих да лежа неподвижно, без да отварям очи, и чаках акво ще се случи.

Щракна ключ. Бликна светлина. На рамото си усетих някаква ръка, а до челото ми притиснаха нещо метално.

— Ей, приятел! Ставай!

Направих се, че се събуждам. "Гостите ми бяха двама. Мигах и ги гледах опулено. Накрая удостоих с внимание пистолета, който се бе дръпнал от главата ми на половин метър.

— По дяволите, какво искате?

Човекът с пистолета недоволно поклати глава.

— Така не върви, мой човек. Ние ще питаме, а ти ще отговаряш. Аз седнах, като се облегнах с гръб към преградата.

— Добре де, както знаете. Какво искате от мен?

— Кой си ти?

— Алберт Швайцер.

— Това име ни е известно. А истинското ти?

— Че то си е истинското.

— Едва ли.

Премълчах си.

— Продължавайте — измърморих аз.

— Разкажи ни за себе си и за твоята задача.

— За какво? Нищо не разбирам.

— Стани!

— Ако искате да стана, то ми дайте халата. Той е във ваната на закачалката.

— Върви да вземеш този халат, само го провери да няма нещо в него — заповяда на колегата си човекът с пистолета.

Огледах го подробно. Долната част на лицето му беше закрыта с носна кърпа. Подобна инпровизирана маска имаше и втория, което ми казваше, че пред мен са професионалисти. Дилетантите като правило оставят долната част на лицето си открита. А тя е къде-къде поизразителна от горната. Моите "гости знаеха това — следователно почти сигурно са „профи“.

— Благодаря — казах на момъка, който ми подаде синия халат.

Той кимна в отговор. Наметнах халата на рамената си, пъхнах ръце в ръкавите, вързах колана и стъпих на пода.

— Е, кажете сега, какво искате?

— За кого работиш? — запита човекът с пистолета.

— За „Румоко“.

Без да навежда пистолета той ми удари един немного силен ляв прав и каза:

— Така не става.

— Не разбирам, какво искате от мен. Може би ще ми разрешите да запаля една цигара?

— Добре... Ей, я чакай! Ето ти, вземи моя. А иначе знае ли някой, какво има там в онази пачка.

Взех предлагания ми „Уинстън“ макар да предпочитам ментоловки. Запалих, смукнах дълбоко и изпуснах дима.

— Все пак не ви разбирам. Обяснете ми, какво именно искате да узнаете. Може би ще успее да ви помогна с нещо. Защо ми са излишни неприятности.

Думите ми изглежда успокоиха малко неканените гости. Двамата въздъгнаха дълбоко. Юначагата, който задаваше въпросите достигаше на ръст метър и осемдесет, другият около пет сантиметра по-нисък. Първият тежеше най-малко сто килограма — здрав мъжага.

Те седнаха на столовете до койката. Дулото на пистолета не мърдаше от гърдите ми.

— Не се вълнувай, Швайцер — каза по-високият. — Ние също не искаме неприятности.

— Колко хубаво. Питайте и аз ще ви отговарям без да крия нищо — обещах им аз. — Започвайте.

— Днес ти си ремонтирам Джей-9.

— Е, това вече е известно на всички.

— Защо го направи?

— Че как иначе!? Нима щях да оставя да загинат двама души, когато зная как да им помогна?

— Любопитно ми е, откъде си се научил на това.

— О, господи! Какво му е странното, нали по професия съм електроинженер.

Здравенякът погледна спътника си. Той му кимна.

— Тогава защо си помолил доктор Аскуит да мълчи?

— Защото така наруших инструкцията. Забранено ми е да я пипам.

По-ниският отново кимна. И двамата неканени гости имаха грижливо поддържани черни коси и яки добре развити бицепси.

— Погледне те човек — добропорядъчен гражданин изглеждаш — каза по-високият. — Завършил колеж, получил исканата професия, не се е оженил, и е кацнал на работа на този кораб. Може наистина да е така — тогава търсим не там, където трябва. Но ти си подозрителен. Ремонтирал си сложна апаратура, без да имаш допуск до нея...

Кимнах в знак на съгласие.

— Защо? — запита той.

— Е, глупав предрасъдък. Знаете ли, не мога равнодушно да гледам, как гинат хора. — И като се надявах да ги пообъркам, запитах: — А вие за кого работите? За някое разузнаване ли?

По-ниският само се усмихна. По-високият каза:

— Ние не може да ти отговорим. Мисля, че сам ще разбереш защо. Съветвам те да не губиш напразно времето ни. Интересува ни само едно: защо скри, че си предотвратил явна диверсия?

— Казах ви вече: от мен зависеше живота на хора.

— Стига си лъгал. Къде е било добропорядъчен гражданин да наруши строга инструкция? Не мога да повярвам.

— Просто нямах друг избор.

— Страхувам се, че ще трябва да преинем на друга форма на разпит.

* * *

Всеки пък, когато се замислям за това, дали изобщо е трябвало да се появявам на бял свят, и се опитвам отново и отново да осмислям уроците на живота, от дълбините на паметта ми изплават мехури на спомени. Не преживяват повече от сапунените, но за краткото си съществуване успяват да се оцветят с всички цветове на дъгата и задълго да останат в душата ми.

Мехури...

Един от тях се появи в Караибско море. Наричаше се Новият Рай. Това огромно светещо кълбо притежаваше такава идеална форма, че самият Евклид би се възхитил, ако можеше да го види. От него във всички посоки, подобно на улични лампи в нощния град, излизаха вериги на огънове. Около мостовете през дълбоките каньони, във пробитите в скалите тунели; навсякъде около кълбото сноват рояци водолази в блестящи скафандри; подъното на океана като танкове се движат мореходи; над тях сивят или преминават най-разнообразни миниподводници.

Там почивах две седмици и макар да усетих лека клаустрофобия, за която до този миг не подозирах (очевидно за това бяха виновни безбройните тонове вода над главата ми, които не можеха да се забравят), трябва да си призная, че не бях прекарвал досега по-приятен

и по-интересен отпуск. Хората на това подводно царство не приличаха никак на събратята си от сушата. Те бяха много по-егоистични и по-независими, но затова пък чувството им за взаимопомощ беше повече развито. Напомнях ми за първопроходците и покорителите на Дивия Запад и не е за учудване щом те доброволно се бяха захванали да изпълняват програма за намаляване плътността на населението и за овладяване ресурсите на океаните. Не можеше да им се отрече и гостоприемството — независимо от претовареността им приемаха туристи. Такива като мен.

Плавах на миниподводници или просто във водолазен костюм, разглеждах шахтите, градините, жилищата и административните корпуси. Винаги ще си спомням красотата на Новия Рай, както и смелите му жители, ще помня как изглежда повърхността на морето отдолу (може би така насекомите виждат небето. Впрочем не: така изглежда окото на гигантско насекомо, гледащо те отгоре. Второто сравнение е по-точно). Изглежда, когато си обкръжен отвсякъде с море в психиката ти се събужда бунтовен дух. Често се улавях в това.

Новият Рай не е напълно „рай под стъкло“ и честно казано не ми подхожда. Но всеки път, когато мисля за смисъла на живота си и отново се опитвам да осмисля уроците дадени ми от живота, той изплава от дълбините на подсъзнанието ми, излъчвайки във всички краски на дъгата и веднага изчезва, оставяйки смут в душата ми.

След миг този мехур щеше да се пукне. Аз дръпнах от цигарата и смачках остатъка в пепелника.

Какво е да бъдеш един-единствен човек на света, какъвто всъщност не съществува? Съвсем не лесен въпрос. Трудно се обобщава, когато разполагаш само с опита на собствения си живот. Наистина моят живот се оказа доста необикновен, бих казал — уникален.

По едно време се захванах да програмирам компютри. С това се започна. Веднъж узнах нещо необикновено. И тревожно. Разбрах, че скоро целият свят ще се окаже „под похлупак“. Как щеше да се осъществи това? О, работата беше деликатна!

Сега всеки човек притежава „електронно досие“. То съдържа данни за раждането, образованието, семейното положение, пътуванията, промените на местожителството и други подобни. Въвежда се всяка крачка от мига на раждането до смъртта. Съхраняват

се „досиетата“ в така наречената Централна Банка за Данни. Появата ѝ предизвика големи промени в живота на обществото. И не всички те (сега съм напълно уверен в това) се оказаха за добро.

Един от веселящите, които създадоха системата, бях аз. Признавам си, че докато нещата вървяха добре, въобще не се замислях за последиците. А когато започнах, вече беше късно.

„Проектът“ в който участвах предвиждаше обединяването на всички съществуващи банки данни. Така се осигуряваше достъп он всяко място на планетата до всякаква информация — нужно беше само да се набере с клавиатурата код, който съответстваше на някакво ниво на секретност.

Никога не се опитвах да служа на абсолютното добро или абсолютното зло. Но в този случай си мислех, че се приближавам до първото. Проектът обещаваще великолепни резултати. Аз смятах, че в нашето чудесно и електрифицирано време такава система е просто необходима. Представете си само: където и да се намирате, вие имате достъп до всяка книга, до всеки филм, до всяка научна статия и до всякакви статистически сведения.

Между другото, няколко думи за статистиката. Едва ли ще успеете да я излъжете, защото всяко „досие“ е достъпно за всеки заинтересован. Било фирма, било правителствено учреждение може да направи справка за състоянието ви, за банковите ви сметки и за всичките ви разходи; следователно, подозирацията ви в някакво нарушение на закона без труд ще изясни, къде и с кой сте се намирали по време на престъпление, да проследи вашите плащания и придвижвания с обществения транспорт. Целият ви живот ще се окаже като на длан пред тях, подобно на схемата на нервите в кабинета на доктор-невропатолог.

Да си призная, в началото тези перспективи ме вдъхновяваха. Първо, системата обещаваще да сложи край на престъпленията. Само безумец, така разсъждавах, би рискувал да наруши закона, знаейки, че няма никакъв шанс да избегне наказанието. Но и безумец може да бъде спрял, ако електронното му досие съдържа необходимата медицинска информация.

Между другото, няколко думи за медицината. Сега и най-малкото изменение в състоянието на вашето здраве не убягва от вниманието на лекарите. Помислете за всички онези болести, които могат да се

лекуват само в началният им стадий. Помислете за увеличената продължителност на живота!

Помислете за световната икономика. Какъв прогрес я очаква, ако бъде известно къде се намира и за какво ще бъде изразходвана всяка стотинка!

Помислете за решените проблеми на транспорта. Въобразете си, че цялата транспортна система на света действа като едно цяло, като прекрасно нагласен механизъм.

Мечтаех за идването на златния век...

Каква глупост!

Един мой съученик, свързан косвено с мафията и от университетската скамейка седнал не някъде другаде, а направо в креслото на федералното управление, направо ми се присмя.

— Ти сериозно ли мислиш, че може да се регистрират всички сметки в банките и да се следят всички зделки?

— Сериозно.

— Между другото, швейцарските банки не допускат никого до документацията си. Ако такова нещо се случи, ще се намерят по-сигурни хранилища. Не забравяй за съществуването на матраци и ями в задните дворове. Ни кой не е в състояние да пресметне колко пари се разхождат по света.

След като прочетох няколко научни статии на тази тема, разбрах, че моят приятел е прав. Относно икономиката ние се базирахме в основно на приблизителни усреднени цифри, освен това статистиката не винаги можеше да ни предостави необходимите данни. Например, тя не знаеше колко нерегистрирани кораби плават по моретата. Тя не е в състояние да преценява това, за което няма сведения. Следователно, ако имате неотчетени пари, можете да си построите нерегистриран кораб и да живеете на него. На земята има много морета и едва ли контролът на транспорта може да бъде толкова съвършен, колкото ми се струваше отначало.

А медицината? Лекарите също са хора и нищо човешко не им е чуждо. Например ленивостта. Едва ли всеки от тях ще води добросъвестно историята на болестта на всеки от своите пациенти — особено ако пациентът предпочете да плати в брой лекарствата, без да иска рецепта.

Изглежда съм пропуснал човешкия фактор? Така е. Всички хора се делят на такива, които има какво да крият, на такива, които просто не им харесва някой да знае за тях прекалено много и на такива, които няма какво да крият. А „системата“ изглежда разчита единствено на последните. Това означава, че тя е далеч от идеалното.

И при създаването ѝ ще има доста трудности. Напълно може да се очакват недоволство и дори открита съпротива, при това от най-високо ниво...

Но открита съпротива почти не ни оказваха и работата над „проекта“ вървеше с пълен ход. Когато разработих системата за връзка между метеорологичните станции, метеорологичните спътници и Централната банка за данни, ме назначиха за старши програмист.

По това време вече бях узнал достатъчно и към моите опасения се прибавиха нови. Неочаквано открих, че работата не ме удовлетворява. Тези неща ме накараха да се замисля задълбочено за последствията от нашата дейност.

Никой не ми забраняваше да работя в къщи. Изглежда не предполагаха, че нещата не са в резултат на самоотверженост, а от желание да разбере повече за „проекта“. Дори ме повишиха в длъжност.

Това само ме зарадва, защото така имах достъп до повече информация. След известно време по различни причини (смърт, повишение, уволнение на някои от сътрудниците) значително се измени кадровият състав на нашия институт. Пред изостаналите се запали зелена светлина и аз за кратко време се придвижих значително в служебната йерархия.

Станах консултант на самият Джон Колгейт.

Веднъж, когато вече бяхме почти постигнали целите си, аз споделих с него тревогите си. Казах на този посивял, с болезнен цвят на лицето и късоглед човек, че ние може би създаваме едно истинско чудовище, което ще отнеме личния живот на хората.

Той дълго ме гледа, държейки в ръка розова кутийка от корал за писма, преди накрая да признае:

— Може би ти си прав. Какво смяташ да предприемеш?

— Не зная — повдигнах рамене. — Просто исках да кажа, че не съм уверен в полезността на нашата работа.

Той въздъхна, завъртя се на креслото си и се загледа през прозореца. Скоро ми се стори, че е заспал. Той обичаше да подряма след обета. Но изведнъж заговори:

— Не мислиш ли ти, че аз вече съм изслушвал тези доводи хиляди пъти?

— Допусках го. И винаги ми е било интересно, как ги оборват.

— Никак — възкликна той. — Чувствах, че така е най-добре. Да започваш дискусия — Боже опази. Може и да не съм бил прав, но рано или късно, ако не ние то някои други биха разработили начините за регистриране на всички основни характеристики на такова сложно общество като нашето. Ако виждаш друг по-приемлив изход, кажи ми го.

Замълчах. Извадих цигара, запалих я и зачаках да продължи.

— Ти някога мислил ли си да се оттеглиш на сянка?

— Какво имате предвид?

— Да се уволниш. Да изоставиш тази работа.

— Не съм сигурен, че правилно ви разлирам...

— Работата е в това, че сведенията за разработчиците на „системата“ ще постъпят в нея най-накрая.

— Защо?

— Така поисках аз. Защото някой прекрасен ден при мен ще дойде някой друг и ще ми зададе същите тези проклети въпроси.

— И преди мен ли са ги задавали?

— И да са ги задавали, какво значение има това?

— Доколкото ви разбирам, вие можете да унищожите сведенията за мен, преди те да са постъпили в Централата?

— Да.

— Но без данните за образование и трудов стаж аз няма да успея да се настаня на друга работа.

— Това си е твой личен проблем.

— И какво ще може да си купя без кредитна карта?

— Мисля, че ще имаш пари в брой.

— Но всичките ми пари са в банката.

Той се обърна към мен и ме запита с насмешка:

— Наистина ли?

— Е... не всичките — признах си аз.

— Е, и тогава?

Докато той палеше лулата си, мълчаливо разглеждах през облаците дим неговите бакенбарди. Интересно ми беше, на сериозно ли го предлага? Или просто ми се надсмива?

Сякаш в отговор на моите мисли той стана, отиде при бюрото си и издърпа някакво чекмедже. Порови се в него и се върна при мен с пачка перфокарти с размери на тесте карти за покер.

— Твоите са. — Той ги хвърли на масата. — Следващата седмица всичките те трябва да влязат в системата. — Пусна кълбо дим и седна в креслото. — Вземи ги и ги постави под възглавницата си. Поспи на тях и реши как да постъпиш.

— Не ви разбирам.

— Давам ти ги.

— А ако ги скъсам? Как ще постъпите?

— Никак.

— И защо?

— Защото ми е все едно.

— Не е истина. Вие сте ми началник. „Системата“ е ваша рожба. Той повдигна раменете.

— А вие самият вярвате ли, че „системата“ е чак толкова необходима?

Той наведе очи, глътна отново дълбоко дим и едва тогава отговори:

— Сега вече не съм така сигурен, както преди.

— Щом ме съветвате, аз ще се изтрия от обществото.

— Това си е твоя лична работа.

Известно време размишлявах.

— Дайте ми картите.

Той ги премести към мен. Напъхах ги във вътрешния джоб на сакото си.

— Как ще постъпиш?

— Както ми предложихте. Ще ги пъхна под възглавницата си и ще спя на тях.

— Ако не се решиш, погрижи се във вторник да бъдат отново при мен.

— Естествено.

Той ми се усмихна на сбогуване.

Занесох перфокартите в къщи, но не легнах да спя. Така и не можех да заспя. Какъв ти там сън — аз мислех! Цяла вечност — е, поне цяла нощ, мислех, разхождах се из стаята и палих цигара след цигара. Шегата ли е това, да живееш вън от „системата“? Възможно ли бе въобще да се съществува, ако фактът, че съществуваш никъде не е регистриран?

Около четири сутринта стигнах до извода, че въпросът може да се зададе иначе: как „системата“ ще узнае, дали съм направил едно или друго нещо?

Едва тогава седнах на масата и грижливо разработих разни планове. На сутринта разкъсах на парчета перфокартите, изгорих ги и грижливо разрових пепелта.

* * *

— Седни! — заповяда по-високият и ми посочи стола.

Послушах го и седнах. Заобиколиха ме и застанаха зад гърба ми. Затаих дъх и се опитах да се отпусна. Мина повече от минута, преди:

— Разкажи ни всичко.

— Постъпих тук чрез помощта на едно бюро по труда — започнах аз. — Работата ми се понрави. Захванах се с нея и тогава ви срещнах вас. Това е всичко.

— До нас дойдоха слухове, ние сме склонни да им вярваме, че правителството, изхождайки от съображения за безопасност, понякога създава в Централата фиктивна личност. После под това прикритие започва да действа агент. Да се правят справки за него е напразно безсмислено — в „досието“ ме е предвидено всичко.

Премълчах си.

— Възможно ли е такава нещо?

— Да — отговорих му аз. — Такива слухове наистина се разпространяват. А как е всъщност не знам.

— Ти не си ми такъв агент?

— Не.

Те си зашепнаха нещо, после чух да щраква ключалката на куфарчето им.

— Ти лъжеш.

— Не, не лъжа! Аз може би спасих от смърт двама души, а вие сега ме оскърбявате! Какво толкова съм направил?

— Господин Швайцер, сега ние задаваме въпросите.

— Е, както желаете. Просто нищо не ми е ясно. Може би ще ми обясните...

— Вдигай си ръкава. Все е едно кой.

— Това пък защо?

— Защото ти заповядвам.

— Какво ще ми напирите?

— Една инжекцийка.

— Да не сте от медицинско-санитарната служба?

— Откъде сме, никак не те засяга.

— В такъв случай отказвам. Когато ви хване полицията, не зная по какви причини... Та така да знаете, когато ви пипне полицията, ще се погрижа да имате неприятности и с Медицинската асоциация.

— Достатъчно, засуквай ръкава.

— Протестирам! — но въпреки това засуках ръкава. — Ако сте решили да ме убивате, знайте, че ще пропаднете. Убийството не е играчка. Ако не ме убиете, няма да оставя нещата така. Рано или късно ще ви намеря и тогава...

В същия миг една оса ме ужили по рамото.

— Какво е това?

— Препарат Т-С-6. Сигурно си чувал за него. Ще бъдеш в съзнание, защото на нас ни трябва да се прояви логическия ти начин на мислене. Но ще трябва честно да отговаряш на всички въпроси.

Моето хихикане сигурно си го обясниха с въздействието на препарата. Аз се захванах с дишане по системата на йогите — това не можеше да неутрализира напълно действието на препарата, но повишаваше тонуса на организма ми. Остава ненакърнена способността ми да мисля логически, но напълно губя способността си да лъжа. Надявах се да заобиколя всички подводни камъни, като се оставя да ме носи течението. Освен това в запас бях приготвил един хитър трик.

Но не обичам никак този препарат — страничните ефекти оказват влияние на сърцето.

Действието на инжекцията не чувствах. Всичко ще си бъде както преди, но разбирах, че е само илюзия. Уви, не можех да взема

противодействащото средство от аптеката на лавицата.

— Чуваш ли ме?

— Да — чух собствения си глас.

— Как се казваш?

— Албърт Швайцер.

Зад гърба ми се чува две кратки въздишки. По-високият юначага изсъска нещо на приятелчето си, който щеше да попита нещо.

— Какво работиш?

— Ремонтирам оборудването.

— И какво още?

— И още много неща. Не разбирам...

— Работиш ли на правителството? Или на правителството на някоя друга страна?

— Плащам данъци, следователно работя за правителството.

— Друго имам предвид. Секретен агент ли си?

— Не.

— Тогава си агент, но не си секретен.

— Не.

— Какво си тогава?

— Инженер. Обслужвам техниката.

— И какво още?

— Аз не съм...

— Какво още? За кого още работиш, освен ръководителите на „проекта“?

— За себе си.

— Какво имаше предвид?

— Дейността ми е насочена към поддържане на моето икономическо и физиологическо благополучие.

— Питам те за другите ти господари. Съществуват ли?

— Не.

— Май е чист — чух гласът на вторият юначага.

— Възможно — изръмжа първият и се обърна към мен. — Как би постъпил, ако в бъдеще ме видиш някъде и ме опзнаеш?

— Ще те дам в ръцете на правосъдието.

— А ако това не ти се удаде?

— Ще гледам да те набия яко. Дори бих те убил, ако мога да представя нещата като несчастен случай при самоотбрана.

— Защо?

— Защото съм заинтересован от запазването на здравето си. Сега вие ми нанасяте вреди, има вероятност в бъдеще да направите нов опит. Не смятам да го допускам.

— Съмнявам се, че ще го повторим.

— Вашите съмнения нищо не значат за мен.

— Ти съвсем неотдавна спаси двама души, а сега хладнокръвно разсъждаваш за убийство.

Предпочетох да премълча.

— Отговаряй!

— Вие нищо не ме попитахте.

— Може да не е възприемчив към „психотропите“? — разтревожи се вторият.

— Досега не съм чул за подобно нещо. А ти? — обърна се той към мен.

— Не разбрах въпроса.

— Този препарат не те е лишил от способността да се ориентираш в трите сфери. Знаеш кой си, къде си и кога си. Въпреки това препаратът подавя волята ти и ти не можеш да не отговаряш на въпросите ми. Човек, който често е бил инжектиран с „ваксината на истината“ понякога успява да преодолее въздействието ѝ, като мислено изопачава въпроса и така отговаря правилно, но буквално. Това ли правиш сега?

— Ти сигурен ли си, че правилно задаваш въпросите? — отново се намеси вторият.

— Добре де, питай ти.

— Да си употребявал някога наркотици?

— Да.

— Какви?

— Аспирин, никотин, кофеин, аркохол...

— А „ваксината на истината“? — подсказа ми вторият. — Средството, което развързва езика на човека. Някога да си го взимал?

— Да.

— Къде?

— В Северозападния университет.

— Защо?

— Доброволно участвах в серия експерименти.

— На каква тема?

— Въздействие на наркотичните препарати върху съзнанието.

— Мислени увъртвания — каза вторият приятел. — Мисля, че е трениран. Макар да не е лесно осъществимо.

— Ти способен ли си да надмогнеш „ваксината на истината“?

— Не разбирам.

— Способен ли си да лъжеш? Сега?

— Не.

— Отново грешен въпрос — забеляза по-ниският. — Той не лъже. В буквалният смисъл всичките му отговори са истина.

— Тогава как да разберем нещо от него?

— И понятие си нямам.

Те отново ме отрупаха с град от въпроси и в края на краищата стигнаха до задънена улица.

— Той ще ме довърши! — оплака се по-ниският. — Ние така и за седмица няма да свършим.

— А струва ли си?

— Не, всичките му отговори са на лента. Сега е време да заработи компютъра.

Скоро щеше да съмне, но аз се чувствах превъзходно. За което не малка роля играеха избухванията на студени пламъци в областта на тилната мозъчна област. Дори си помислих, че ще успея един два пъти да излъжа, ако се понапрегна. През илюминатора видях настъпването на зората. Изглежда ме разпитваха най-малко шест часа. Реших да рискувам.

— В кабината има „ушенца“.

— Какво? Какво каза?

— Според мен корабната охрана следи всички техници.

— Къде са тези „ушенца“?

— Че откъде да знам?

— Трябва да ги намерим — презложи по-високият.

— Какъв е смисълът? — прошепна по-ниският и аз неворно се изпълних с уважение към него, защото подслушвателните средства не винаги долавят шепота. — Те са поставени дъло преди ние да се появим. Ако, разбира се, ги има.

— Може би те чакат ние сами да се обесим? — измърмори неговият приятел. Но въпреки това обходи каютата с поглед.

Надигнах се и като не срещнах възражения, отидох до койката и се проснах в нея. Дясната ми ръка сякаш случайно се пъкна под възглавницата и напипа пистолета.

Докато го измъквах, освободих предпазителя. После седнах и насочих цевта право в неканените „гости“.

— Ама че сте зяпльовци. Сега аз ще питам, а вие ще ми отговаряте!

По-високият се пресегна към колана си и аз трябваше да го прострелям в рамото.

— Следващият?

Свалих заглушителят, който си беше свършил работата и го замених с възглавницата. По-ниският вдигна ръце и погледна спътника си.

— Назад! — наредих му аз.

Той кимна и се дръпна.

— Сядайте! — заповядах им на двамата.

Те седнаха кротко. Аз станах, заобиколих ги и заставах откъм гърба им. Взех оръжието им.

— Дай си ръката — заповядах на по-високия.

Куршумът беше пронизал месото. Дезинфекцирах и превързах раната. После им свалих кърпите и нимателно разгледах лицата им — оказаха се напълно непознати.

— Е, добре — въдъхнах аз. — Какво ви доведе при мен? Защо ве питахте за това, което ме питахте?

Вместо отговор последва пълно мълчание.

— Да не мислите, че имам повече време от вас? Затова ще ви вържа за столовете. Признавам си, че няма да се правя на глупак и да ви тъпча с наркотици.

Взех от аптечката лейкопласт и надеждно завързах пленниците. Сетне затворих вратата с верижката.

— На този кораб стените са звуконепроницаеми — отбелязах аз, докато прибирах пистолета си. — А относно „ушенцата“ ви излъгах. Така че, ако ви се вика, повикайте си и не се стеснявайте. Но най-добре е да се въздържите, защото всеки вопъл ще ви струва по един счупен пръст. И така, кои сте вие?

— Аз съм техникът, който обслужва „совалката“ — отвърна по-ниският. — Моят приятел е пилота.

За това признание той изпроси от колегата си един злобен поглед.

— Може и така да е — кимнах аз. — Преди несъм ви виждал, така че ще повярвам. А сега добре си помислете, преди да отговорите на следващия ми въпрос: кой е вашият истински господар?

Сега преимуществото беше на моя страна: работех на себе си, като независим менажер. В същото време наистина се казвах Албърт Швайцер, така че не ми се налагаше да лъжа по време на разпита. Винаги напълно се вживявам в образа. Ако гостите ме бяха попитали как съм се казвал преди, сигурно отговорът щеше да бъде напълно различен.

— Кой дърпа конците?

Отново мълчание.

— Е, какво пък — подхвърлих небрежно, — щом не разбирате от добро...

И двете глави се обърнаха към мен.

— Когато искахте да получите няколко отговора от мен, вие смятахте да ми поразвалите здравето — обясних им аз. — Не ме осъждайте, като си го върна на вашата анатомия. Басирам се, че ще получа две или три признания. Но ще подходя към работата по-сериозно — чисто и просто ще ви измъчвам, докато не проговорите.

— Няма да можете — каза по-високият. — Вие имате нисък коефициент на жестокост.

Усмивката ми не беше весела.

— Ще видим.

Леко ли е да прекъснеш съществуването си и същевременно да го продължиш? Тази задача реших без особено напрежение. Но ми беше леко: още отначалото съм участвал в разработката на „системата“ и ми имаха доверие.

Тогава, след като скъсах перфокартите, се върнах на работното си място. Прамех се, че работя усърдно над нова тема, но всъщност търсех и накрая намерих безопасен терминал.

Той се намиреше в студените части на земята, на метеорологичната станция на остров Туле. Стопанин ѝ беше един забавен старец, голям любител на рома. И досега помня деня, когато закотвих "Протей на брега на едно малко заливче и се заоплаквах на дядото за жестокостта на моретата.

— Можеш да си починеш тук — предложи ми старецът.

— Благодаря.

Той ми показа станцията, нахрани ме, побъбрихме за моретата и времето. После взех от „Протей“ един кашон „Бакарди“, поставих го на пода и му предложих да го отвори.

— Както виждам, тук всичко е автоматизирано? — забелязах аз.

— Точно така е.

— Тогава, за какъв дявол те държат тука?

Той се разсмя.

— Един мой чичо беше сенатор. Трябваше някъде да ме нареди и ми намери това местенце. — Той ме задърпа за ръкава на палтото. — Ела да погледнем не тече ли някъде твоя кораб.

Качихме се на „Протей“ — яхта с нормални размери, каюта и мощен мотор. Разгледахме я.

— Хванах се на бас с приятели — обясних на стареца, — че ще стигна до полюса и ще им занеса доказателства.

— Синко, ти си побъркан!

— Зная, но все едно, ще стигна до там.

— И какво толкова? Може и да стигнеш. На младини и аз бях като теб — леко потеглях и Бог ме беше дарил със здраве. А ти май силите си придобил напоследък? — той се усмихна и се погали по проскубаната и напоена със сол брада.

— Има нещо такава — измърморих аз. — Пийни си. — Не ми се искаше да насочи мислите ми към Ева.

Той пийна и за известно време разговорът замлъкна.

Тя не беше такава. Искам да кажа, че нямаше какво да споменавам за нея на стария мръсник. С Ева се бяхме разделили преди четири месеца. И причините не бяха нито религиозни, нито политически. Всичко лежеше много по-дълбоко. Затова го излъгах за една измислена мома и той остана щастлив.

Срещнах Ева в Ню Йорк, където се занимавах със същото като нея — почивах си. Ходех на представления, изложби и други подобни. Тя беше висока на ръст и със ниско подстригани руси коси. Пологнах ѝ да намери станцията на метрото, слязох заедно с нея, поканих я на обяд и бях изпратен по дяволите.

Разигра се следната сцена:

— Не съм свикнала на това.

— И аз също. Но гладът не е добър роднина. Така че ще отидем ли?

— За каква ме вземате?

— За една интересна събеседница. Чувствам се самотен.

— Не търсите там, където трябва.

— Възможно е.

— Та аз дори не ви познавам!

— И аз вас също. Но се надявам спагетите с доматиен сос и бутилка кианти да оправят нещата.

— И няма ли да ми се натрапвате?

— Няма. Аз съм мирен човек.

Така тръгнахме да ядем спагети. От ден на ден се сближавахме. Все тая ми беше, че живее в едно от онези дребни лудешки „мехурчета“. Бях достатъчно либерален и смятах, че щом с пропагандата на строителството на подводни градове се занимава клуб „Сиера“, значи такива градове наистина са необходими.

Сигурно трябваше да тръгна с нея, когато ѝ свърши отпуската. Покани ме. В Ню Йорк ходех рядко. Както и Ева аз бях дошъл да видя Голямата земя. Трябваше да ѝ кажа: „Омъжи се за мен“.

Но тя не би се съгласила да предаде своя „мехур“, а аз — своята мечта. Исках да живея в огромения свят над вълните — и вече знаех, какво е нужно за това. Наистина, не се сетих да ѝ изпратя картичка за Рождество Христово.

Обожавах тази синеока вещица от морските дълбини и сега разбирах, че тогава все пак трябваше да отстъпя. Дявол да го вземе този мой независим характер. Ако ние с нея бяхме нормални хора... Но ние не бяхме, в това се крие бедата.

Ева, където и да се намираш, няма да кажа нито една лоша дума за теб. Надявам се да си щастлива с Джим, Бен или както се казва...

— Пий — повторих аз. — Опитай с кока-кола.

Аз налях в гърлото си чаша с кока, той — кола с двойно „бакарди“. Непрекъснато се жалваше на суката.

— Истинско проклятие е — въздишаше той.

— Е, време е да полегна малко.

— За време, си е време. Използвай моята койка, господин Хемингуей.

— Благодаря, приятелю.

— Казах ли ти, къде са одеалата?

— Да.

— Е, тогава лека нощ, Ърни.

— Лека нощ, Били. Закуската е от мен.

— Става.

Той се прозя и си тръгна. Изчаках да мине половин час и се захванах за работа. От тази станция можеше да се влезе непосредствено в Централата. Исках за проба да направя една свежа добавка в програмата.

Скоро разбрах, че съм успял!

Сега вече аз мога да вкарам всякаква информация в Централата и никой да не я вземе за съмнителна.

В онази вечер се чувствах като бог.

Ева, може би не напразно съм избрал другия път.

На сутринта помогнах на Бил Мелингз да се оправи от махмурлука си. Така той нищо не заподозря. Радостно ми беше да зная, че този славен старец няма да има неприятности, дори ако от мен се заинтересуват. И това защото чичо му е сенатор в оставка.

Аз самият сега можех да се превърна в когото си исках. Можех да си създам нова личност (година на раждане, име, сведения за образованието и т.н.) и да заема прилично място в обществото. За това се изискваше само да включа преподавателя на метеорологичната станция и да вляза в Централната програма. Миг в ефира — и започваше живот новата ми инкарнация.

Ева, искам да съм с тебе! Колко жалко, че това не е съдено да се сбъдне.

Мисля, че правителството също знае за този трик и се ползва понякога от него. Но аз имам преимущество: правителството не подозира за съществуването на „независимия предприемач“.

Знаех много от това, за което трябваше да зная (дори повече от необходимото), макар да се отнасям с уважение към „детекторите на лъжата“ и „ваксините на истината“. Работата е там, че истинското си име пазя заключено зад седем ключалки. Знаете ли, че полиграфа на Килър (детекторът на лъжата) може да се излъже по седемнадесет начина? От средата на двадесетия век него не са го усъвършенствали. Лента около гръдния кош и датчици за отделяне на пот към връхчетата на пръстите биха могли да дадат чудесни резултати, но тези хитроумни

устройства засега не са създадени. Аз бих могъл да конструирам такъв „детектор“, който никой човек на света не би излъгал, но м съда сведенията придобити чрез него така и няма да се ценят особено.

Друго нещо са психотропните вещества. Но и те не са всемогъщи. Например, един патологически лъжец е способен да не се поддава на амитал или пентотал. Същото е в силите на човек, който е невъзприемчив към наркотиците.

Но какво означава тази „невъзприемчивост“?

Случвало ли ви е да си търсите работа и да минавате тестове за ниво на интелект и пресметливост? Сигурно. Сега всеки се сблъсква с това (между другото, резултатите от всички тестове постъпват в Централата). Постепенно вие привиквате и придобивате качество, което психолозите наричат „невъзприемчивост към тестовете“. Казано иначе, вие знаете правилните отговори.

Точно така е. Вие сте свикнали да давате отговорите, които очакват от вас, и придобивате някои начини, позволяващи ви да пестите време. Губите страха си от тестовете, съзнавайки, че може да предвидите всички ходове на противника.

Невъзприемчивостта към наркотиците е от този род. Ако не се боите от „ваксината на истината“ и ви се е случвало вече да изпитате въздействието ѝ на себе си, то няма да ѝ се поддадете.

* * *

— Зададох един въпрос. Отговаряйте, да ви вземат дяволите!

Винаги съм смятал, че страхът от болката, подсилен от самата болка, развързва лесно езика. Сега смятах да го пробвам на практика.

* * *

Станах много рано и веднага си приготвих закуска. Налях си сок от праскова и разтърсих стареца за рамото.

— Кой дявол...

— Хайде, закуската е готова. Ставай.

Той изпи чашата със сока и после заедно отидохме в кухничката. Настанихме се на на масата. Той ме изгледа надвесен над омлета с яйца и ми каза:

— Остане ли ти време, отбий се отново при мен. Разбрано?

— Обещавам ти — съгласих се с него и оттогава го посещавах няколко пъти, защото ми харесваше като човек.

Разговорът ни тази сутрин продължи дълго и ние успяхме да пресушим цели три кафеварки. Някога той бил служил като лекар във флотата и практиката му била бол (след време старецът извади няколко куршума от тялото ми и не каза на никого). Отгоре на всичкото той бил един от първите астронавти. А сега, според неговите думи, бил един жалък старец. Впоследствие разбрах, че преди шест години жена му умряла от рак. Той изоставил медицината и станал отшелник.

Ние с него продължаваме да дружим, но въпреки това не му казвам, че е дал подслон на самозванец, който е фалшифицирал родословното си дърво. Бих могъл да го осветля, та той е от онези хора, на които можеш да се довериш. Но аз не исках да стоварвам на гърба му моралната отговорност за черните ми дела.

Така станах човек, който всъщност го няма. Но заедно с това придобих възможността да бъда който си искам. Нужна беше само една дреболия — да съставя програма и да я вкарам в Централата. По сложно беше другото — да намирам средства за съществуване. За това трябваше да работя и то такава работа, за която плащат добре. Бях свикнал да живея както ми се иска, т.е. красиво.

Това условие значително стесняваше сектора на търсене и ме принуждаваше да се отказвам от множество професии, които не противоречаха на закона. Но можех да си осигурявам надежден „покрив“, като се настанявам на работа по всяка специалност, която не предизвикваше в мен скука. В края на краищата така и постъпих.

Осведомих Централата за преждевременната ми смърт и тя покорно погълна лъжата. И понеже няха роднини, преходът ми в отвъдния свят не причини на никого тревоги. Цялото си имущество превърнах в налични пари и така си напълних двобовете.

После си създадох нова биография и множество привички, разни чудачества, така свойствени на всеки човек. Живеех си на „Протей“, който бях закотвил на крайбрежието на Ню Джърси, под закрилата на островчето. Корабчето ми също не съществуваше в природата. Трудих

се безспир и преуспях — станах един от най-добрите наемници на света.

Сериозно се заех с джудо. Тази борба има три школи: кадокан — чистият японски стил, будо куай и школата на Френската федерация. Последните два стила приличат на първия, но се отличават с по-твърди подсичания, хвърляния и захващания. Създателите на тези школи разбирали, че стилът бил разработен за ниски хора, в него голяма роля се отделя на бързината и точността на движенията, а не на силата. Те се опитали да приспособят основните техники за високи на ръст спортисти, допускайки употребата на физическа сила в замяна на точността. Според мен никак не беше лошо, аз съм човек висок и як. Всъщност предполагам, че някога може и да съжалявам за мързела си. Но когато вече си навършил четиридесетте, силите ти намаляват с всяка година. Но ако си се занимавал с тази борба, то и на осемдесет ще си останеш майстор. Сигурен съм, че ако набера търпение, след двадесет години отново ще си върна формата. Не съм чак толкова голяма посредственост — притежавам черен пояс.

През своодното си от физически упражнения време минах курс по отваряне на най-различни врати. Не един месец трябваше да мине, преди да се науча да се справям с най-обикновена брава. И досега съм на мнение, че е по-добре да се разбие вратата с крак, отколкото да се докосвам до ключалката. Взимаш каквото ти трябва и изчезваш мигновено.

Изучавах всичко, което смятах, че ще ми потрябва някога. И сега продължавам. И макар да се считам за специалист само в една наука — науката да съществува в „сянка“ — притежавам голяма и разностранна ерудиция. Освен това имам важно преимущество пред всички останали хора — мен ме няма.

Когато парите ми се свършиха, обърнах се към Дон Уелч. Знаех кой е той и се надявах, че той никога нищо няма да узнае за мен.

Това решение определи начина ми на живот.

Минаха десет години и спрямо Дон нямам никакви претенции. Е, всъщност успях да натрупам опит с разни инструменти, да не казвам за наркотиците и „ушенцата“. Но не се оплаквам — работата си е работа.

* * *

Не зная само те сериозно ли смятаха, че блъфирам или не. Забележката за ниско ниво на жестокост ме наведе на мисълта, че те са имали достъп до досието ми в Централата или поне до личното ми дело в каса на капитана. И ако е последното, то сигурно зная, че скоро трябва да поемам вахтата. А до вдигането на екипажа от сън оставаха малко часове.

Будилникът ми показваше шест без пет. В осем трябваше да се явя на мостика. Времето да изтръгна правдиви отговори от „гостите“ ми беше крайно малко.

Бях чакал тази среща цял месец и резултатът от нея изцяло зависеше от това, дали за оставащото време ще успея да ги накарам да проговорят за оставащите два часа. Те знаеха, че няма да рискувам да ги оставя сами в каютата през деня, а единствената друга възможност беше да ги предам на корабната охрана. Последното съвсем не ми се искаше — на борда сигурно имаше техни приятели. Или са подсигурили тила си, като са направили съответните изводи от неуспеха с Джей-9. Още една диверсия и събуждането на Румоко, насрочено за петнадесети септември, ще бъде отложено.

За да получа пари, трябваше да изпратя на по нещо на Дон. Но аз сега нямах нищо, което да пусна в пощенската кутия.

— Господа! — сам не познах гласа си, изглежда рефлексите ми бяха забавени. Бях се престарал да сдържам движенията и речта си. — Господа, дойде моят ред. — Завъртях креслото и седнах така, че ръкохватката на пистолета се допря до рамото ми, а рамото — на дръжката на креслото. — Но преди да започнем работа, смятам да се обърна с няколко думи към вас, насочени, както може да сте се досетили, да ви подканя към откровеност.

— Вие не сте агенти на правителството — продължих аз, след като ги огледах един по един. — Вие представлявате интересите на частно лице, или лица. Ако бяхте агенти на правителството, несъмнено бихте знаели, че аз не съм такъв. Понеже прибягнахте към крайна форма на разпит с пристрастие, то имам основание да смятам, че сте готови на всичко. Логиката ми подсказва, че опитът да се потопи Джей-9 е извършен от вас. Това не е било случайност, а диверсия, и съм сигурен в това, защото аз самият я провалих. Гореизреченото напълно обяснява, защо сте в моята каюта. Затова не виждам необходимост да ви задавам много въпроси.

— Готов съм да допусна, че документите ви са истински. Мога да ги извадя от джобовете ви, ако са там, но вашите имена няма да ми кажат нищо. Затова няма да си губя времето. Казано откровено, искам да отговорите на един въпрос и нищо чудно този отговор да не причини вреда на вашия клиент или началник, които, без никакво съмнение, веднага ще се отрекат от вас. Искам да зная за кого вие работите.

— Защо ти трябва да го знаеш? — мрачно попита по-исокият.

За пръв път тази вечер аз забелязах, че през горната му устна минава белег.

— Любопитно ми е да узная кой се интересува толкова от моята скромна особа.

— Какво ще предприемеш, ако ти отговорим?

Вдигнах неопределено рамена.

— Акт на отмъщение ли е?

Той поклати отрицателно глава.

— Ти също работиш за някого — каза той. — Ако не за правителството, то за частно лице, на което ние едва ли симпатизираме.

— Казано иначе, вие признавате, че не сте действали по лични мотиви? Ако не желаете да кажете, кой ви е наел, кажете поне, защо е така заинтересуван в провала на „проекта“.

— Не.

— Добре, няма да настоявам. Изглежда, вие служите на някоя важна особа. Между другото аз бих могъл да предложа нещо в замяна на откровеността.

По-ниският се засмя, но колегата му го изпепели с поглед и той веднага замлъкна.

— Добре, да оставим и тази тема — казах аз. — Щом не искате, не искате. Да поговорим за друго. Мога да ви предам на охраната, като ви обвиня само във взлом и насилствено проникване в каютата ми. Мога дори да излъжа, че сте били пияни, и сте твърдяли, че това било каютата на ваш приятел, с който сте поискали да пийнете по още една чашка преди сън. Нещо да кажете?

— Има ли тук „ушенца“ или няма, в края на краищата? — запита по-ниският. Той изглеждаше по-млад от приятеля си.

— Разбира се, че не — отговори по-високият. — Слушай, бъди така добър да си затвориш устата.

— Какво ще кажете? — настоях аз.

Той поклати отрицателно глава.

— В такъв случай ще разкажа на охраната всичко. И за наркотика, и за разпита, и така нататък. Сега нещо да кажете?

По-високият помисли и отново поклати глава.

— Нима наистина ще го направиш? — изрече той.

— Ще го направя...

Изглежда това го накара да се замисли.

— ... и следователно, колкото и да е печално, няма да бъда в състояние да ви предпазя от болести усещания. Дори да сте невъзпреимчиви към наркотиците, все едно повече от два дни няма да издържите, защото освен „психотропите“ ще се приложат и разни други нещица. Дали по-рано или по-късно вие ще проговорите. Според мен, най-добре ще бъде по-рано, защото подозирам, че за провалянето на „проекта“ сте подготвили някои и други сюрпризи...

— Дявол да го вземе! Той е прекалено съобразителен!

— Кажи му още веднъж да си затваря устата — помолих по-високият. — Прекалено се пъне да си признае, това не ми дава възможност да се позабавлявам малко.

Замълчах за известно време.

— Е, и така? Хайде, разказвайте! Все едно аз ще получа отговора.

— Той е прав — измърмори човекът с белега. — Ти си прекалено съобразителен. Според коефициентът на умствено развитие и „професионален профил“ не би могло да се каже. Мога ли нещо да предложа?

— Може — кимнах аз. — Стига това нещо да си тежи на мястото. И ако кажете от кого излиза предложението.

— Искаш ли четвърт милиона долара в брой? Това е максимумът, който аз мога да дам. Срецу това ти трябва да ни пуснеш и да се захванеш само с твоите задължения. И да забравиш днешната ни среща.

Обмислих предложението. Няма защо да крия: беше примамливо. Но през последните години бях получил доста пари, а не

искаха да съобщавам на „Частно детективско бюро Уелч“, с което и занапред смятах да сътруднича, че съм претърпял неуспех.

— Кой и кога ще ми плати? Как? В какво? Защо?

— Тази вечер ще ти дам половината от сумата, останалото след седмица, най-много десет дни. Във всяка валута, която поискаш. Защо? Мисля, че това е ясно, ние купуваме нещо от теб.

— Изглежда вашият шеф не може да си преброи парите — забелязах аз и хвърлих един поглед на будилника: показваше шест и петнадесет. — Уви, трябва да отклоня предложението ви.

— Значи не служиш на правителството. Държавен агент не би се отказал от парите, а после щеше да ни предаде.

— Гледай ти какво откритие! Нали вече сам ви казах, че нямам никакво отношение към правителството.

— Изглежда, господин Швайцер, ние навлязохме в задънена улица.

— Не мисля така. Това беше просто въведението. Приказката предстои. Принуден съм да мина към решителни действия. Моля да ме извините, но нямам друг избор.

— Ти наистина ли си способен на насилие?

— Страхувам се, че да. Между другото, искам да ви разочаровам малко: вчера си пийнах повече и очаквайки силен махмурлук, помолих за свободен ден. А ти — обърнах се към по-високия, — понеже вече получи доста болезнена рана, можеш да си починеш малко.

Станах бавно, като не издадох, че имам световъртеж. Без да отвързвам от стола по-ниския, го изправих, замъкнах го в банята и го поставих под душа. Той няколко пъти се опита да ме удари с глава, но не успя.

— Сега накратко ще ти изложа моята идея — казах аз, когато се върнах в стаята. — Преди време измервах температурата на водата от душа. Тя може да се мени от петдесет градуса до деветдесет. Достатъчно е да заляя твоя приятел и да го подържа по-дълго и той ще се свари жив. Разбра ли?

— Разбрах.

Отидох отново в банята, разкопчах дрехите на „госта“ си, пузнах горещата вода и се върнах в стаята. Отдавна бях забелязал приликата между тях и това ме бе навело на мисълта, че са роднини. Когато се

разнесоха първите викове, момъкът срещу мен не издържа, погледна с паникьосани очи будилника, после — мен.

— Бъди проклет, мръсно! Спри водата!

— Какъв ти е той? Братовчед ли?

— Брат. Спри водата, бабуин такъв!

— С удоволствие ще изпълня молбата ти, ако сметнеш за нужно да споделиш информацията си с мен.

— Добре де. Само той да си остане там. Дори затвори вратата.

Веднага изтичах презглава в банята. Мозъкът ми беше започнал да се прояснява, макар самочувствието ми да не беше на висота. Докато затварях водата се опарих. Оставих жертвата да се гърчи в кълбата пара и се върнах в стаята.

— Е, слушам.

— Можеш ли да развържеш ръката ми и да ми дадеш една цигара?

— Ръката — не, цигара — да.

— Виж дясната ми ръка, едва я мърдам.

— Добре — съгласих се, помислих малко и взех пистолета.

Запалих цигара и я пяхнах в устата на събеседника ми. Тя веднага падна. Наведох се и отново я поднесох към устата на „госта“.

— Е, добре ли е? — попитах го аз. — Десет секунди за това удоволствие и на работа!

Той кимна, поогледа стаята и дръпна силно.

— Изглежда, не за първи път причиняваш болка на човек — отбеляза той. — Ако не си агент на правителството, бих искал да разбера, кой е пипал твоето „досие“.

— Аз работя за правителството.

— Тогава ти ще съжаляваш, че не си с нас. Както изглежда ти познаваш работата си.

Той отново погледна будилника. Беше шест и двадесет и пет. Но сега зад този поглед, освен желанието да разбере часа, се криеше и още нещо. Беше ли това страх?

— Кога ще стане? — запитах наслуки.

И допуснах грешка.

— Доведи тук брат ми — мрачно произнесе той. — Искам да го видя.

— Кога ще стане това? — повторих аз.

— Скоро, прекалено скоро. Ти вече нищо няма да направиш.

— Съмнявам се. Но ако си прав, не бива особено да се разстройваш. Така или иначе вие двамата с брат ти нямате друг изход.

— Би ли ни пуснал, а? Може да увеличим сумата?

— Не става. С това само ще ме разстроиш. Но аз няма да се съглася. Така че побързай.

— Както искаш. Моля те само за едно, доведи го тук и му окажи първа помощ.

Изпълних молбата му.

— Момчета, ще ви се наложи още малко да поседите тук. — Загасих цигарата на по-големия и вързах отново ръката му за стола. После тръгнах към изхода.

— Ти нищо не знаеш! — завика подир мен по-възрастният. — Ти нищо не знаеш!

— Не бива да се самоизмамваш — подхвърлих през рамото си.

* * *

Аз наистина не знаех, но се досещах.

Решително преминах по коридора и заудрях с юмруци по вратата на Керъл Дейт. Мина известно време преди отвътре да се раздадат тихи ругатни и вратата да се отвори. Мигайки сънливо тя се показва на прага в широк халат и нощно боне на главата.

— Какво искаш?

— Нищо особено, да си поговорим за това-онова. Може ли да вляза?

— Не! — отрязва тя. — Не съм свикнала...

— ... на диверсии ли — подхванах я аз. — Зная. Затова дойдох да си поговорим за диверсии, които, казано честно, още не са завършили.

— Влизай — тя се дръпна крачка назад и встрани.

Влязох вътре. Тя затвори вратата, облегна се на нея и каза:

— Слушам те.

В каютата светеше само нощна лампичка, леглото не беше прибрано.

— Извинявай, но снощи не ти разказах всичко — признах си аз. — Да, това беше наистина диверсия и аз успях да обезвредя мината. Слава Богу, размина се, но с това неприятностите не свършиха. Днес е исторически ден и затова ще бъде предприет последния опит. Сигурен съм. Може би знам кога и къде ще стане.

— Седни — нареди ми тя.

— Между другото, нямаме никак време.

— Все пак, бъди така любезен и седни. Трябва да се облека.

Тя отиде в съседната стая, като остави вратата отворена. Впрочем, разделяше ни една стена. Тя нямаше за какво да се безпокои, ако ми имаше доверие. А изглежда го имаше.

— Какво си узнал? — запита тя, шумолейки с дрехите си.

— Смятам, че към един от нашите ядрени заряди е закачено взривно устройство, така че петелът може да пропее преди зората.

— Защо смяташ така?

— Защото в каютата ми има двама юначаги, вързани за столовете. Проявили са интелес към случая с Джей-9 и тази вечер се опитаха да ме разпитат.

— Гледай ти!

— Държаха се много грубо.

— Сетне?

— Когато си сменихме местата, също ги попритиснах и те се разговориха.

— Как успя?

— Това не те засяга. Казано кратко, мисля, че трябва да се проверят зарядите.

— Мога ли да взема тези хора?

— Разбира се.

— Как успя да се справиш с тях?

— Те не знаеха, че имам пистолет.

— Ясно. Между другото и аз не знаех. Добре, ще ги взема. Така, ти твърдиш, че си ги задържал и си ги принудил да си признаят?

— В известна степен. И да, и не. Но това не е за протокола. Между другото, каютата ти подслушва ли се?

Тя отиде в спалнята, кимна и ме предупреди с пръст пред устата си.

— Да отидем някъде другаде?

— Върви по дяволите! — в черните си тесни панталони и блузката на квадрати тя изглеждаше невероятно привлекателна. Разбрах, че е изтълкувала неправилно думите ми. Аз имах предвид не това, което би могло да мине през главата на някой идиот, че например ни подслушва правителствен агент.

— Казах го в смисъл, че трябва да побързаме — поясних аз. — Не искам заради мотаенето ни всичко да се съсипе.

— Не се вълнувай напразно. В последно време аз се срещнах с няколко редки птици — да, аз решавам кръстословиците на „Ню Йорк Таймс“ — и ти си една от тях. Вършиш неочаквани постъпки, но знаеш какво правиш. Ние вече сме имали работа с хора, които превъзходно се ориентират в положението и в критични минути се включват в грата. Така ти смяташ, че скоро от борда на нашия кораб ще бъде хвърлена атомна бомба?

— Да.

— И че тя ще се взриви по-рано, чрез устройство, поставено от диверсанти?

— Точно така. — Погледнах часовника си — стрелката приближаваше седем. — Бас държа, остава по-малко от час.

— Зарядите ще бъдат пуснати след няколко минути.

— Какво смяташ да направиш?

Тя отиде до масичката и вдигна телефонната слушалка.

— Управлението ли е? — запита тя. — Прекратете броенето. Съединете ме с охраната. — Сержант — произнесе Керъл след малко, — Моля да арестувате двама души. — Погледна ме. — Номер на каютата?

— Четиридесет и шест.

— Четиридесет и шест — повтори тя в микрофона. — Да, двама. Благодаря предварително. — Сложи слушалката на мястото ѝ. — Ще се погрежат за тях — обеща ми тя. — Ти каза, че зарядът може да се взриви преди срока?

— Точно това казах. При това два пъти.

— Ще успееш ли да го обезвредиш?

— Ако ми предоставят необходимото. Но ти сигурно ще предпочетеш да извикаш...

— Иди и го обезвреди! — нареди ми тя.

— Добре.

Тръгнах накъдето трябваше, взех каквото трябваше. След пет минути се върнах в каютата на Керъл с тежък вързоп на рамо.

— Наложил се да се разписвам с кръв. Защо не поканиш някой добросъвестен физик?

— Ти си ми нужен — възрази тя. — В играта си от самото начало. Знаеш какво да правиш. Колкото по-малко хора знаят за нашата работа, толкова по-добре.

— Води — казах аз и тръгнах подир нея.

По пътя погледнах часовника си: седем нула нула.

Десет минути ми трябваша да разкрия кой от зарядите е със „сюрприз“. Диверсантите бяха използвали моторче с батерийка от детски конструктор. Един обикновен стандартен часовник трябваше да отмести оловно капаче. Ако това станеше, проклетата бомба веднага щеше да избухне.

С нея се занимавах по-малко от десет минути.

Сетне застанахме до фалшборда.

— Стана добре — прецених аз.

— Не бъди така скромнен — усмихна се Керъл.

Отново помълчахме.

— Докато се занимаваш с такива неща — изрече накрая тя, — дръж ушите си отворени. Скоро ти ще станеш обект на усиленото ми внимание.

— Че какво толкова да се боя? Чист съм като първия сняг. Или като лебедов пух.

— Ти не си истински — възрази ми тя. — Такива като теб не съществуват.

— Трябва да те разочаровам. Пипни ме и ще се увериш, че съм реален.

— Ако някога в полунощ не се превърнеш в грозна жаба, сигурно някоя девойка ще се влюби в теб.

— Къде да намеря такава глупава девойка?

Вместо отговор ме погледнаха странно, но аз не започнах да си блъскам главата.

— Ти си моята неразгадана тайна. Приличаш ми на отломка от минала епоха.

— Може и да си права. Какво ще кажеш, ако ме оставите намира? Та аз не съм направил нищо лошо.

— На служба съм. Но ти си прав всъщност. Помогна ни, като при това не престъпи никакви забрани, ако не се брой случая с Джей-9, но това едва ли може да се нарече нарушение. Но аз съм длъжна да изпратя рапорт на началниците си, където по съответстващ начин ще опиша твоите действия. Уви, не мога да те пусна така лесно.

— Аз и не моля.

— Тогава какво искаш от мен?

Никак не се страхувах, че сведенията за моята дейност на борда на „Аквина“ ще попаднат в Централата. Щом ми се удаде възможност ще успея да ги изтрия. Но преди да попаднат там куп народ ще се запознае със станалото, а това никак не ми харесваше.

— Колкото по-малко хора знаят за нашите работи, толкова по-добре — повторих думите на Керъл. — Ако един човек излезе тихомълком от работата, никой няма да забележи.

— Грещиш.

— Добре де. Да допуснем, че доброволно съм ви помогнал.

— Това вече е по-добре.

— В такъв случай защо да не се придържаме към тази версия?

— Не виждам особени проблеми.

— Съгласна ли си?

— Ще видя какво мога да направя. Когато свършиш работата си тук, с какво смяташ да се захванеш?

— Още не знам. Ще отида някъде да си почина.

— Сам?

— Възможно.

— Знаеш ли, харесваш ми. Ще се опитам да те избавя от неприятностите.

— Ще ти бъда признателен.

— Изглежда, на всичко имаш отговор.

— Благодаря.

— А относно девойката?

— В какъв смисъл?

— Трябва ми ти момиче?

— Според мен ти си имаш добра работа.

— Така е, но не там е работата. така че трябва ли ти или не?

— Коя е тя?

— Стига си се правил на глупак. Едно момиче, какво друго?

— Не.

— Виж ти?

— Я слушай, не говори глупости. За какъв дявол ми е приятелка от спецслужбата? Нима наистина искаш да повярвам, че си в състояние да повериш съдбата си на един непознат?

— Видях те по време на работа. Ти си истински момък. Да, бих искала да свържа съдбата си с такъв непознат.

— Това е най-необикновеното предложение в живота ми.

— Решавай по-бързо.

— Ти сама не знаеш, какво приказваш.

— Може да не съм равнодушна към теб?

— Е, да, нали обезвредих твоята бомба.

— Не става дума за благодарност! — прекъсна ме тя. — Всъщност, благодаря за бомбата. И така, да или не?

— Чакай! Нека малко да си помисля.

— Моля. — Тя ми обърна гръб.

— По дяволите! Нека поговорим откровенно. Ти ми харесваш, макар аз да съм убуден ерген с многогодишен стаж. Ти си една загадка.

— До го погледнем от друг ъгъл — каза тя. — Ти не си като другите. Аз също искам да не съм като другите.

— Например?

— Например, искам да лъжа компютъра и това да ми се удава.

— Защо смяташ, че лъжа компютъра?

— Защото това е единственият възможен отговор. Ако естествено си истински.

— Истински съм.

— Значи умееш да мамиш „системата“.

— Съмнявам се.

— Вземи ме със себе си — помоли тя. — Аз искам същото.

Погледнах я внимателно. Малък кичур коси едва-едва докосваше нежната ѝ кожа. Стори ми се, че Керъл ще се разплаче.

— Значи аз съм твоя последен шанс? Всичко ти е опротивяло и като ме срещна, реши да играеш „ва-банк“?

— Да.

— Каква дивотия само. Знай едно нещо, поискаш ли да излезеш от играта, не мога да ти гарантирам сигурност. Аз самият не мога да я

напусна. Играя по собствени правила и те не на всички са ясни. Съберем ли се заедно, скоро може да станеш вдовица.

— Вярвам в теб. Ти си умен и смел.

— Рано ще попадна в гроба. Прекалено често правя глупости.

— Изглежда съм влюбена в теб.

— Слушай, нека за това говорим по-късно. Сега трябва да обмисля нещо.

— Добре.

— Какво глупаво момиче си ти.

— Грещиш.

— Е, ще видим.

* * *

Когато се събудих от дълбокия си сън, се отправих да застъпя на вахта.

— Нещо закъсняваш — намекна Мъри.

— А ти пошушни на началството — озъбих се аз и седнах зад екрана на монитора — и то ще ме уволни.

Проектът „Румоко“ бе навлязъл в решеващата си фаза.

Мартин и Дени слязоха на морското дъно и разположиха ядрените заряди. Свършиха прекрасно работата си. Ние започнахме да се оттегляме. Зарядите щяхме да взривим по радиото.

От каютата ми бяха измъкнали неканените гости и бях благодарен за това на Керъл.

Най-сетне се отдалечихме на безопасно разстояние и радистът изпрати в пространството сигнала. Няколко мига цареше пълно безмълвие. После бомбите се взривиха.

През стъклото на илюминатора видях наддигащ се човек: стар, побелял, с широкопола шапка на главата. Изправи се, залюла се и падна.

— Ето какво стана — подхвърли Мартин, — развалихме въздуха.

— По дяволите! — изруга Дени.

Океанът се изду и се нахвърли върху нас. По едното чудо корабът се ударжа на котвата си. За миг стихията се укроти. А после като почна!

Корабът се разтресе като измокрено куче. Гледах, заловил се здраво за дръжките на креслото. Вън бушуваха огромни вълни: безжалостни и коварни те ни налитаха, но всеки път ние успяхме да се опазим от натиска им.

— Датчиците започнаха да действат — каза Керъл. — Изглежда, той расте.

Кимнах мълчаливо. Нямах какво да се приказва толкова.

— Вече е голям — произнесе Керъл и аз отново кимнах.

В края на краищата създадената от нас твар се показва над водата. Това стана още същата сутрин. По повърхността на океана дълго се пукаха мехури, които ставха все по-големи и по-големи. Температурата бързо нарастваше. Отдолу бликаше светлина.

Внезапно в небето удари голяма струя вода. Фонтанът се издигна на невероятна височина и се позлати от лъчите на слънцето, сякаш беше главата на Зевс, който се спуска от небесата с някоя от приятелките си. Явлението божие се съпровождаше с оглушителен грохот.

Снагата на златокосия бог постоя така няколко секунди и се разсипа на сияещ пороен дъжд. Океанът се разбушува не на шега. Повърхността му се загърчи и засвятка; ревът ту замлъкваше, ту се усиливаше. Отново се издигна фонтан, после друг, трети, четвърти и всеки нов все по-високо и по-високо...

После снагата на „Аквина“ бе настигната от ударната вълна на поредния взрив. Изглеждаше, че ни носи могъщ отлив...

Ние бяхме подготвени за такъв изход. Ние не трепнахме. Отливът ни отвличаше и отвличаше и не му се виждаше края. От вулкана ни отделяха много километри, а ни се струваше, че може с ръка да го докоснем.

Отново се извиси безкраен воден стълб. Прониза небосвода и ороси слънцето. Разду се встрани, а от основите му бликнаха пламъци. Бързо се спусна мрак: въздухът се изпълни с фина пепел. За щастие вулканичните облаци минаха встрани от нас като орляци черни птици.

През тази преждевременна вечер океанът светеше. Сякаш самият Кракен разтревожен ближе дъното на нашия кораб. Сиянието в дълбините не гаснеше; смътно се очертаваше един контур.

Румоко. Конус. Ръкотворен остров. Отломък на потъналата Атлантида, която отново се вдига към повърхността. Човекът бе успял

да сътвори земя. Ще мине малко време и тя ще бъде населена. И ако създадем цял архипелаг... Да, ще бъде като втора Япония. Човешката раса търси жизнено пространство.

Защо ме разпитваха? Какво ни разделя и противопоставя? Какви са мотивите им? Та ние, доколкото разбирам, вършим едно благо дело.

Напуснах рубката и се отправих в ресторанта. Там сякаш случайно при мен дойде Керъл. Поздравих я. Тя седна срещу мен.

— Здравей, обмисли ли нещата? — запита ме тя, след като си поръча салата и бира.

— Да.

— И какво ще ми кажеш?

— Че какво толкова да ти кажа? — повдигнах рамене. — Всичко е така внезапно, а и аз бих искал да те опозная още мъничко.

Тя ме погледна въпросително.

— Имам предвид един старинен обичай, който се нарича „годеж“. Ще опитаме ли?

— Не ти ли харесвам? Сравних нашите индекси на съвместимост — би трябвало да си подходяме. Разбира се, аз съдя за това по досието ти, но ми се струва, че в този случай то не лъже. Ти ми подходяш.

Сега аз я погледнах въпросително.

— Много мислех за теб. Бих могла да се свържа с горделивец и егоист, който познава добре техниката.

Знаех добре, че ресторанта се подслушва, а и Керъл добре го знаеше. Следователно не беше случайно, че провеждаше този разговор именно тук.

— Извинявай — казах аз. — Прекалено е внезапно. Нека си помисля още малко.

— Защо да не прекараме някъде заедно почивката си?

— Къде?

— Е, може и на Шпицберген.

Нправих кратка пауза и казах:

— Става.

— Трябва ми само час и половина да си събера багажа.

— Охо! Мислех, че имаш предвид съботата. Не, до края на седмицата съм зает. Ще трябва още веднъж да проверя апаратурата, а и вахтеното разписание...

— Но ти си свърши вече работата.

Започнах десерта — кафе и ябълкова торта с кедрови орехи. Без да поставям чашката на масата бавно поклатих глава.

— Мога да уредя, да те освободят два или три дни от вахта — отбеляза тя. — Никого няма да затрудни особено.

— Извинявай, но не обичам да оставям нещата несвършени. Нека почакаме края на седмицата.

Тя поразмишлява мълчаливо.

— Е, добре.

Кимнах и продължих с тортата. „Е, добре“ вместо „да“, „добре“ или „договорихме се“ би могло да бъде кодовата дума. Но ми беше все едно. Тръгнахме си. Керъл вървеше малко пред мен. Отворих услужливо пред нея вратата и от другата страна насреща ми тръгна човек.

Керъл се спря и обърна.

— Не трябва нищо да казваш — помолих я аз. — Забавих се и ме хванаха. Не си хаби времето да изброяваш правата ми. Зная ги не ползе от теб. — В ръцете на мъжа проблясна стомана, аз си вдигнах сам ръцете и добавих. — Честита Нова Година!

Но Керъл все пак процитира Наказателния кодекс, като избягваше погледа ми.

Дявол да я вземе нерешителността ми! Предложението ѝ беше прекалено примамливо, че да прилича на истина. Интересно, помислих си разсеяно, дали би легнала с мен, ако това се изискваше от обстоятелствата? Тя беше права, че работата ми на „Аквина“ е завършена. Аз се канех да си плюя на петите и да се погрижа през близките двадесет и четири часа за края на Алберт Швайцер.

— Ще ти се наложи все пак днес да летиш до Шпицберген — изрече тя. — Там обстановката за разпит е по-подходяща.

Как всъщност да отклоня подобна любезна покана?

Тя сякаш прочете мислите ми и заяви:

— Като съдя по досегашното, ти не си безопасен, затова ще те придружават опитни хора.

— Ти ще ми правиш ли компания?

— Боя се, че не.

— Щом е не, да е не. Тогавата ни остава само да се сбогуваме. Досадно ми е, че не ни се удаде да се опознаем по-близко.

— Не отдавай чак толкова значение на думите ми — усмихна се тя. — Просто трябваше да те извадя от релсите.

— Няма. Но аз и така си оставам една неразгадана тайна за теб.

— Моля за извинение, но трябва да ти сложа белезниците — прекъсна ни мъжът.

— Е, щом трябва — протегнах му ръцете си.

Но той почти виновно възрази:

— Не така, господине. Ръцете на гърба, моля.

Изпълних молбата му, но обръщайки се, огледах белезниците — оказаха се доста старомодни, правени по държавна поръчка. Ако се огъна както трябва назад, може да прекрача през верижката и тогава ръцете ми ще се окажат отпред. Тогава ми дай двадесет секунди...

— Може ли само един въпрос. От чисто любопитство. Ти разбра ли защо онази двойка нахълта в каютата ми? Ако не ми отговориш, ще ме мъчи безсъница.

Керъл прехапа устни — колебаеше се. Но въпреки това ми отговори:

— Те са от Ню Сейлъм, „мехура“ на континенталния шелф на Северна Америка. Страхували се, че „Румоко“ ще разбие кълбото им.

— Разби ли го?

Тя помълча преди да отговори:

— На знам. Ню Сейлъм засега мълчи. Търсим връзка с тях, но смущенията...

— Какво?!

— Нямаме връзка с тях.

— Искаш да кажеш, че сме унищожили цял град?

— Не. Учените казват, че рискът е минимален.

— Вашите учени — изрекох аз. — А техните са били сигурно на друго мнение.

— Естествено — кимна тя. — Техните учени още отначало организираха „обструкции“ на проекта. Те не вярваха и пращаха диверсанти. Опитваха се да го провалят...

— Колко жалко — измърморих аз.

— Какво толкова съжаляваш?

— Не какво, а кого. Момчето, което пяхнах под горещия душ. Е, добре, благодаря. Подробностите ще разбере от вестниците. Хайде, пращайте ме на Шпицберген. Сбогом.

— Не ми се сърди — каза тя. — Прросто изпълних дълга си. И по моему постъпих правилно. Ако ти си чист като белия сняг или като лебедовия пух, ще те пуснат скоро. И тогава няма да имам нищо против, ако си спомниш нашия неотдавнашен разговор.

Усмихнах се.

— Уви, вече ти казах сбогом. Впрочем, благодаря ти, че ме спаси от безсъницата.

— Не трябва да ме презираш.

— А аз не те презирам. Просто никога не съм ти вярвал.

Тя се обърна настрани.

— Лека нощ, скъпа лейди. Жал ми е да се разделяме, но такава е съдбата ми.

Поведоха ме към въртолета. Помогнаха ми да се кача.

— Тя не е равнодушна към вас — забеляза човекът с пистолета в ръка.

— Вие сте прекалено впечатлителен.

— Ако ви пуснат, ще се видите ли с нея?

— Никога повече няма да се видя с нея — отвърнах мрачно. — С вас също.

Човекът с пистолета ме накара да седна на задната седалка. Те заеха местата до прозорчетата и заповядаха на пилота да излита.

Моторът загърмя и ние се издигнахме в небето. Румоко отдолу ревна и метна огън в небето.

Ева, прости ми. Не знаех. Дори не подозирах, че подобно нещо може да се случи.

— Предупредиха ни, че сте опасен — каза човекът с пистолета. — Моля ви да не правите резки движения.

„Здравей и сбогом“ — удари нещо в сърцето ми.

„Двадесет и четири часа“ — напомних мислено на Швайцер.

* * *

След като взех от Уелч хонорара си, върнах се на „Протей“ и за десетина дни се отдадох на книгите по дзен-будизъм. Но това не доведе до желаното успокоение, затова се отправих към Бил Мелингз и се напих до козирката. Изтрезнях и веднага с помощта на преподавателя

изтрих завинаги от лицето на земята Албърт Швайцер. А на стареца разказах разни басни за красавица с огромни гърди.

После отидохме на риболов. Той продължи две седмици.

През това време аз въобще не съществувах на света. И аз самият често се улавях, че не искам повече да живея.

Когато убиваш човек, дори при безнадеждна ситуация, душата ти остава изгорена и постоянно ти напомня за ценноста на човешкия живот.

Това стана бавно и безшумно. Съществува един вирус, за който много хора не са чували, но срещу който аз имам имунитет. Изместих камъчето на пръстена си и пуснах вирусът на свобода. Само това направих. Така и не разбрах имената на пазачите и на летеца. И лицата им не разгледах.

Вирусът ги уби за две минути. А да се освободя от белезниците ми потрябваха двадесет секунди. Успях да кацна с въртолета близо до брега, като се контузих и си разтегнах ахилесовото сухожилие. Успях да се добера до сушата и побягнах.

Пазачите ми и летецът изглеждаха като умрели от инфаркт или прогресивна склероза на мозъка. Обстоятелствата се стекоха така, че трябваше да се покрия за дълго. Своето собствено съществуване ценях малко по-високо от съществуването на тези, които набираха смелост да ми причиняват неприятности. Но това не означаваше, че не се чувствах отвратително.

Керъл сигурно за много неща ще се досети, но Централата се интересува само от факти. Морската вода ще проникне във въртолета и скоро ще унищожи вируса. Никой няма да се досети, че тези хора аз съм ги убил. Нещо повече, ще предположат, че тялото на Албърт Швайцер най-вероятно е изхвърлено при удара през люка и отнесено от отлива. Ако случайно някога се сблъскам с човек познаващ стария Ал, то той несъмнено ще се е припознал.

Няма от какво да се боя. Но въпреки това усещам, че не вървя по нужния път. И ми е дяволски тежко.

Румоко от Дълбините дими и расте, като холивудско чудовище. След няколко месеца ще се успокои. Ще занесат на него плодородна почва, прелетните птици ще я наторят с гуано. Хората ще насадят червени магри, които ще укрепят бреговете и ще предоставят жилище

на насекомите. След време, ако се вярва на учените, такива острови ще образуват цяла верига.

Какво ужасно противоречие, може би ще кажете вие, създава се ново жизнено пространство за хората и заедно с това се унищожава старото, като се убиват хиляди хора!

Да, сеизмическият удар повреди кълбото на Ню Сейлъм и загинаха много хора. Въпреки това през лятото ще започне създаването на нов вулканичен остров — Синът на Румоко.

Жителите на Балтимор-II не на шега са разтревожени, но следствената комисия на Конгреса установи, че причината за катастрофата се крие в конструкционни недостатъци на сферата. Няколко предприемача са привлечени към отговорност, а двама дори обявиха несъстоятелност. Всичко това никак не е красиво или величествено. Не мога да си простя, че натиках онова момче под душа и го направих завинаги сакат.

В следващият път ще бъдат взети повече предохранителни мерки. Така обещаваат учените. Но не давам и грош за обещанията им. В нищо и на никого вече нямам вяра.

Ако загине още един град, както загина и ти, Ева, то „проектът“ ще бъде замразен. Но не вярвам, че ще е завинаги. И авторите, и изпълнителите ще съумеят да се измъкнат сухи от водата и отново ще се захванат за старото. Докато ние, хората, сме способни на подобно, не мога да повярвам, че за демографските проблеми няма други решения, освен създаването на острови. Между другото считам, че в наше време плътността на населението може да се контролира, както се контролира всичко на света. За такъв контрол сам ще гласувам, кагато си създам новата личност (не само една), стига само да обяват референдум. Нека да стоят нови „мехури“, нека завладяват околземното пространство, но никакви нови Румоко. На хората им е още рано да си играят с такива играчки.

Затова аз, Френсис С. Фитджералд, давам дума, никога от дълбините морски няма да се надигне уродливото теме на трети Румоко. За пръв път откакто ме няма ще се захвана със сериозна работа по собствена инициатива, а не по молба на Уелч. И не защото съм голям алтруист. Просто смятам, че дължа нещо на човечеството, на чието тяло паразитирам.

Ще използвам всички изгоди на положението си и веднъж завинаги ще сложа край на изкуствените вулкани.

Може би ще запитате как?

В краен случай ще превърна Румоко Син във втори Кракатау. През последните седмици Централата (значи и аз) узна много нови неща за вулканизма. Ще изменя разположението на ядрените заряди. Раждането на новото чудовище ще бъде съпроводено с невероятно силни земетресения. Може и да загинат доста хора. Но и без моето вмешателство ще има жертви.

Надявам се този път да проникна във висшите ешалони на „проекта“. Сигурно следствието, което води Конгресът, ще предизвика значителни кадрови размествания. Ще се появят много свободни места. И ако се отчете, че сам мога да ги създавам...

Човечеството ще има за какво да благодари на бащите на „проекта“, когато се пропукаат няколко нови сфери и над Атлантика извиси снага огнен Еверест. Вие, читателю, сигурно се забавлявате на самонадеяността ми? Смея да ви уверя, че не хвърлям думите си на вятъра.

* * *

Хвърлих въдицата зад борда. Бил пиеше портокалов сок, а аз гълтах тютюнев дим.

— Ти казваш, че си само инженер-консултант? — запита ме той.

— А-ха.

— Не се ли страхуваш?

— Свиква се.

— Храбрец си ти. А аз съжалявам, че в живота ми нищо не става.

— Не съжалявай. И така си стува да живееш.

Гледах дълбините, способни да раждат чудовища. Вълните ближеха крайчеца на изгряващото Слънце. Духаше ласкав и прохладен вятър. Денят щеше да бъде чудесен.

— Ти казваш, взривни работи? — запита той. — Интересно.

А аз Юдата му с Юда го погледнах и казах:

— Кълве. Давай бидона.

— И на моята въдица кълве!

По палубата подобно на шепа дребни монети се разпиля денят. Извадих рибата от водата и я убих с удар по главата. Да не се мъчи напразно.

Отново и отново си повтарях: „Няма те!“. Но колкото и да се стараех, не можех да си повярвам.

Ева, Ева...

Прости ми, любов моя. Как ми се иска по челото си да усетя твоята длан...

Как прекрасно е сребристото море! И вълните сини, зелени. И светлината. Колко е прекрасен света!

Прости ми...

— Кълве!

— Благодаря.

Подсякох. „Протей“ бавно се носеше по течението.

Всички сме смъртни. Но от тази мисъл не ми стана лесно.

Малко преди Рождество изпратих картичка на Дон Уелч.

Не ме питайте защо го направих.

Издание:

Чужда принуда (Преследване и фантастика)

Изд. Неохрон, Пловдив и — Пловдив, 1994

SF Трилър №27

Съставител: Весела Петрова, Красномир Крачунов

Превод: Весела Петрова, Красномир Крачунов

Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 25.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.